GÂNDUL CARE CREEAZĂ

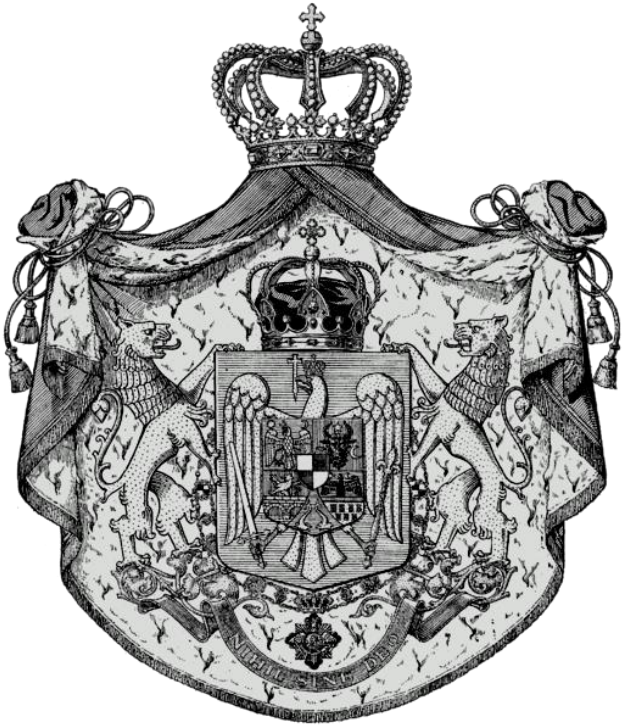

FUNDAŢIA REGALĂ PENTRU LITERATURĂ
ŞI ARTĂ
BUCUREŞTI
2011

I

Fiecare trăim sub formă omenească făcând experienţa disperării, a suferinţei şi a bucuriei. Totuşi, învăţând să stăpâneşti şi să

depăşeşti experienţa omenească pe acest plan, tu ai realizat o stare de existenţă superioară.

Voi toţi sunteţi foarte importanţi şi preţioşi, deoarece viaţa care curge în voi şi gândirea acordată fiecăruia dintre voi – aşa cum o întrebuinţaţi – este inteligenţa şi forţa vitală pe care voi o numiţi Dumnezeu. Această esenţă ne leagă pe toţi, nu numai de cei ce trăiesc în acest plan, dar şi de cei ce trăiesc în imensele universuri pe care ochii voştri nu ştiu încă să le deosebească.

Trebuie să înţelegeţi că numai voi aţi creat toate realităţile vieţii voastre prin sublima voastră inteligenţă şi că este aceeaşi forţă care vă permite să alegeţi pentru crearea şi experienţa din toată realitatea pe care doriţi să o creaţi şi cunoaşte. A venit timpul să se conducă într-un mod cu adevărat inteligent şi nu în modul cum a fost până acum, ca un flagel care l-a cufundat în obscuritate timp de secole, luându-i libertatea, împărţind popoarele, provocând ură între amante şi războaie, între naţiuni. Timpul a venit pentru ca toate acestea să ia sfârşit. Timpul pentru ca omul să-şi dea seama că este divin, nemuritor şi să înceteze să se târască pentru a-şi asigura supravieţuirea pe acest plan. Nu este mântuire în om decât în descoperirea esenţei divine din el. Această descoperire există în voi germinând (chiar de pe acum). În timp ce voi vă veţi descoperi meritele voastre, valoarea voastră şi nemurirea vieţii voastre, conştiinţa gândului nelimitat, a libertăţii nelimitate se va amplifica încetul cu încetul. Atunci, gândurile şi descoperirile voastre vor înălţa şi mări conştiinţa peste tot în jurul vostru. Trăind aceste lucruri pe care le-aţi înţeles pentru binele şi întregul vostru beneficiu, veţi oferi şi altora posibilitatea a fi martorii, prin voi, unui proces superior de gândire, de o inteligenţă – înţelegere-superioară, a unei existenţe mai fericite şi mai plină de înţelepciune. Învăţă să te iubeşti şi să îmbrăţişezi totalitatea vieţii. Lipsa fricii întăreşte voinţa de a cuceri.

În aceea noapte, am început să meditez despre Dumnezeul Necunoscut. În adevăr, nu mai doream altceva decât un singur lucru: să înţeleg această esenţă invizibilă, aparent atât de înspăimântătoare, atât de misterioasă şi depărtată. În fond, ce este omul? Da, ce este el? De ce nu este el superior Soarelui? De ce bătrâna femeie nu şi-a mai

putut continua viaţa? Pentru care motiv omul este după toate aparenţele fiinţa cea mai vulnerabilă din toate fiinţele de pe acest plan; el fiind foarte numeros, fiind şi forţă creatoare. Dacă omul are atâta importanţă câtă îi acordă poporul meu, de ce Soarele nu se opreşte pentru a plânge moartea unuia dintre ei? De ce Luna nu-şi îmbracă culoarea violet? De ce păsările sălbatice nu-şi întrerup zborul. Chiar aşa se pare, are prea puţină importanţă, căci toate îşi continuau mersul lor, în ciuda pericolului ce-l ameninţa. Voiam să înţeleg. Nimic altceva nu mă mai interesa.

N-am primit învăţătura de la niciun om, ca să înţeleg pe Dumnezeul Necunoscut, căci n-aveam încredere în nimeni. Ochii mei au văzut prea mult răutatea lui şi perversitatea lui, am suferit prea multe pierderi din cauza lor. Am văzut oameni disprețuindu-şi semenii, crezându-i fără suflet. Am văzut nevinovaţi cu măruntaiele scoase sau arşi. Am văzut copii culcaţi goi pe blocuri pentru sclavi şi fiinţe perverse aplecate peste ei, examinându-i şi smulgând părul adolescentin ca să semene aparent cu copii înainte de a-i viola. Am văzut preoţi şi profeţi care, în ura lor de oameni, inventau creaturi oribile capabile de îngrozitoare chinuri, în sfârşit ca să poată guverna şi reduce la starea de sclavie pe semenii lor.

Nu există om viu pe care să mi-l doresc profesor, căci gândirea tuturor era alterată – ceea ce în realitate era pur inocent, ei l-au alterat din pricina înţelegerii lor limitate. De asemenea, am refuzat să am de-a face cu un Dumnezeu creat din înţelegerea omului, un asemenea Dumnezeu era în ochii mei vulnerabil.

Au fost elementele vieţii, cei mai autentici profesori ce pot fi găsiţi, care m-au învăţat Dumnezeul Necunoscut. Am învăţat de la zile, de la nopţi, de la viaţă fragila şi neglijabilă, abundentă până în faţa distrugerii şi a morţii. Contemplam Soarele care se ridica cu măreţie la orizont. Observam drumul lui spre cer, până în sfera occidentală unde pleca la culcare. Am învăţat că oamenii ce se luptau cu vitejie, încetau să se mai lupte la apusul Soarelui. Am observat Luna care în frumoasa ei lumină palidă parcurgea, dansând, bolta cerească iluminând întunericul în drumuri misterioase şi minunate. Focul din tabăra noastră se ridica spre cer noaptea şi îl lumina. Ascultam păsările

sălbatice atingând apa cu aripile lor, foşnetul păsărilor în cuiburile lor, râsul copiilor. Pândeam stelele căzătoare, observam privighetorile, chiciura scânteind şi astfel creând iluzia unei alte lumi. Vedeam frunzele de măslin schimbându-se din verde deschis spre argintiu la adierea vântului. Urmăream din ochi femeile în picioare lângă râu, care scoteau apa în urne, fuste ridicate şi înnodate, ele îşi descopereau genunchii de alabastru. Ascultam vorbăria lor zgomotoasă şi râsul lor tachinator. Sorbeam fumul focurilor depărtate şi usturoiul şi vinul din respiraţia oamenilor mei.

Dar natura Dumnezeului Necunoscut, ceea ce era cu adevărat, nu am descoperit, decât după ce am observat viaţa în mersul ei şi după ce m-am gândit. Din aceste observaţii şi din aceste reflexii am conchis că Dumnezeul Necunoscut era diferit de zeii creaţi de gândirea alterată a omului.

Am înţeles că, zeii oamenilor nu erau decât personificarea lucrurilor de temut sau respectate, că adevăratul Dumnezeu este esenţa care întreţine şi permite omului să creeze şi să joace serios iluziile pe gustul lui, pe care le va regăsi în ziua în care va reveni în această lume pentru o nouă primăvară, o nouă viaţă. Am înţeles că era în puterea forţei vitale în indestructibilitatea care se găsea în Dumnezeul Necunoscut.

Şi cine era Dumnezeul Necunoscut? Eram eu, dar de asemenea păsările în cuiburile lor de noapte, chiciura pe trestii, cerul de dimineaţă şi cerul de seară. Este Soarele şi Luna, râsul copiilor, genunchii de alabastru şi apa cristalină, mirosul de usturoi, de pielărie şi aramă. Mi-a trebuit timp până am înţeles, cu toate că erau mereu în faţa ochilor mei. Dumnezeul Necunoscut nu era, mi-am zis eu, nici dincolo de Soare, nici dincolo de Luna – era peste tot în jurul meu.

La naşterea acestui nou mod de fi (gândi), am îmbrăţişat viaţa şi mi-a plăcut să o fac, căci descoperisem un ideal. Am înţeles că viaţa nu este numai moarte şi duhoare de război – că ea era cu mult mai mult decât ceea ce percepusem până atunci. Această descoperire este aceea care, în anii următori, mi-a permis să înţeleg de asemenea că omul era creaţia supremă, căci dacă Soarele îşi continua drumul său pe firmament, atunci când omul murea, era numai pentru că nici nu se

gândea să moară. Soarele nu ştia decât un singur lucru – a fi.

Am învăţat că omul devine ceea ce are în vedere să devină. Dacă îşi repetă suficient de mult timp că este un mizerabil neputincios, el devine mizerabil şi neputincios. Dacă, dimpotrivă, îşi spune că este stăpânul vântului, el devine stăpânul vântului, cum eu însumi am devenit şi dacă îşi spune să fie Dumnezeu, el va deveni Dumnezeu.

Când am învăţat aceste lucruri, am început să-i învăţ pe fraţii mei mult iubiţi despre Dumnezeul Necunoscut Izvorul a toată viaţa. Meditând asupra elementelor vieţii, după mine mai puternice, mai inteligente decât omul, şi care coexistau în pace lângă el şi în ciuda lui, am descoperit pe Dumnezeul cel Necunoscut.

Dacă-l întrebi pe om „Cum trebuie să arăt?", „În ce trebuie să cred?", „Cam cum trebuie să trăiesc?", dacă o faci vei muri. Aceasta este un adevăr. Du-te mai degrabă către vânt şi spune-i lui: „Dă-mi cunoaşterea. Fă-mă receptiv şi învaţă-mă" şi vântul îşi va tremura frunza schimbând-o din verde olive la argintiu şi te va plimba prin canioane. Va râde cu tine, cu toată libertatea.

Mare a fost norocul meu de a fi învăţat de către elementele vieţii. Soarele nu m-a blestemat şi Luna nu mi-a spus să fiu aşa sau pe dincolo. Mai mult, elementele vieţii nu-mi înapoiau imaginea eşecului. Chiciura şi roua, mirosul ierbii, insectele zburând de ici colo, ţipătul piţigoiului sunt esenţe simple care nu m-au dus niciodată în eroare. Ceea ce era minunat cu ele este că în simplitatea lor şi constanţa lor n-au avut nicio pretenţie de la mine. Soarele nu mă privea cu condescendenţă spunându-mi „dacă vrei să mă cunoşti, trebuie să mă admiri". Nici Luna nu-mi spunea: „E timpul să te trezeşti ca să-mi admiri frumuseţea!". Soarele şi Luna erau acolo de fiecare dată când ridicam capul ca să le privesc.

Am fost învăţat ceea ce era constant, fără judecată şi uşor de înţeles. Astfel am scăpat de gândul alterat al omului – de ipocrizia lui, de dogmele sale, de superstiţiile lui de Dumnezeii lui cu multe feţe pe care trebuia mereu să-i potoleşti (linişteşti). Aceasta este motivul pentru care am învăţat fără greutate într-o singură existenţă pe acest plan ceea ce marea majoritate a oamenilor n-au habar – pentru că încearcă să-l descopere pe Dumnezeu după ceea ce înţeleg alţii. Ei îl

caută pe Dumnezeu prin autoritatea guvernamentală sau bisericească, sau în istoria pe care nu se ştie cine a scris-o, nici de ce a fost scrisă. Credinţele, ştiinţa, vieţile oamenilor sunt bazate pe postulate, care viaţă după viaţă apar greşite. Deşi cu toată poticneala din pricina gândirii greşite, omul se încăpăţânează în ipocrizia ce nu-l poate duce decât la moarte. Am învăţat tot ceea ce am vrut să învăţ. Am reuşit să înving greutatea corpului şi să devin fluiditatea gândirii. Astfel, am cunoscut ce este Dumnezeu în esenţa lui. Am învăţat să mă identific cu puterea şi majestatea vântului. Toată inteligenţa căpătată în exterior o aplicam mie însumi. Atunci viaţa mea deveni plină, pacea cobora peste mine, am crezut mai tare în inteligenţă şi astfel am putut deveni una cu Dumnezeul Necunoscut. Să recunosc că nu vântul am devenit, ci idealul pe care îl reprezenta pentru mine. De acum înainte eu sunt stăpânul, eu comand, căci am devenit principiu de libertate, omniprezenţă şi unitate. Devenind acest principiu am putut înţelege Dumnezeul Necunoscut, tot ce este El şi de asemenea ceea ce nu este. Voiam să înţeleg şi prin voinţa mea găseam răspunsurile care îmi mărea înţelegerea. Mi-am luat rămas bun de la voi într-o splendidă dimineaţă, după un adio mişcător, dar scurt. Voi trebuia să vă ocupaţi de copii, de cultivarea pământului, de creşterea animalelor. În timp ce eu mă duceam să mă întâlnesc cu Tatăl, pe care l-am căutat neîncetat şi l-am descoperit într-un loc prestigios – acela al cunoaşterii. Cu siguranţă această era destinul meu, căci n-am avut dorinţa altui lucru. Fiecare din voi revine în această lume de nenumărate ori. Şi în fiecare viaţă tu progresezi în înţelegerea ta. În prezent, mulţi dintre voi caută cunoaşterea. În prezent voi căutaţi aceasta înţelegere de care mie îmi era atât de foame şi pe care mi-am însuşit-o. Voi aţi avut locuinţe. Voi aţi transmis în lume preţioasa voastră sămânţă. Aţi cunoscut totul, aţi experimentat totul. În prezent, sunteţi gata să învăţaţi ceea ce până acum nu puteaţi învăţa, prioritățile voastre fiind diferite. Ca rasă de entităţi divine, este absolut necesar ca să luaţi din nou cunoştinţă cu natura divină a noastră a tuturor. Prin învăţătura pe care ţi-o dau vei învăţa să redevii stăpânul gloriei ce erai la începutul remarcabilei călătorii. Vei învăţa să nu asculţi decât de vocea interioară şi nu vei mai merge decât pe cărarea bucuriei. Vei învăţa să resimţi lucrurile în

profunzime pentru a-ţi însuşi comoara cea mai autentică din acest plan, să cunoşti emoţia. Şi s-ar putea ca dragostea în tine să fie atât de mare, încât să-l distingi pe Dumnezeu în orice persoană, aşa cum l-ai deosebit în tine, şi că îi vei iubi pe toţi aşa cum te iubeşti pe tine. Apoi, după ce te-am instruit atât de adânc, vei fi fiecare ca o lumină de mare strălucire pentru ceilalţi, din cauza imaginii radioase a dragostei aproapelui.

Această învăţătură nu a izvorat din înţelegerea lui Dumnezeu în sens religios, căci religiile sunt dogmatice, restrictive şi gata de a judeca. Eu nu sunt un instructor religios, căci bisericile sunt cauza multor dezbinări şi de mari suferinţe pe acest plan. Învăţătura mea nu reclădeşte numai ştiinţa, ci implică învăţare, experimentare, iubire. Eu te iubesc şi prin dragostea mea te voi învăţa să-l cunoaşteţi pe Dumnezeu şi să deveniţi o infinitudine din El.

Învăţătura mea este scutită de legi. Nu socotim legi, căci legile sunt limitări şi piedici la libertate. Te voi învăţa numai despre Dumnezeu şi despre alegeri. Eu sunt în această lume pentru a deschide uşile unei cunoaşteri lărgite, astfel ca tu să-ţi poţi realiza în alegerea ta pe acest plan ca să poţi înţelege că viaţa ta nu este limitată la acest plan, ea există şi pe alte planuri şi în numeroase alte locuri.

În sfârşit, eu sunt în această lume pentru a te ajuta, tu care eşti sclavul fricii şi prins în capcana fabricată de gândurile tale, să descoperi o nouă perspectivă, aceea a gândului iluminat, a destinului nelimitat, a vieţii nelimitate. Aceasta te voi învăţa astăzi, în măsura receptivităţii şi în măsura dorinţei tale de a o trăi. Te voi face să ieşi din EUL tău îngrădit ca să te conduc la măreţia ta. În aşa fel ca lumina din tine, lampa interioară să strălucească cu mai multă sclipire. Nu îţi cer nimic altceva decât să fii tu însuţi. Dar o mare majoritate din cei care sunteţi aici nu mai ştiţi cine este acel „tu". Te voi ajuta să-l redescoperi. Şi când vei fi redescoperit acest Sine, nu vei mai vrea niciodată să-l pierzi. Atunci vei fi stăpân în adevărul tău şi liber să trăieşti după destinul tău.

Copiii erau pentru mine mostre de învăţătură, căci în inocenţa şi puritatea spiritului lor, trăiau un adevăr de o extremă simplitate. Voi sunteţi înclinaţi să adoraţi imagini, punându-i pe cei ce le reprezintă

deasupra voastră. Pentru cei ce vin să mă asculte, n-am nici corp de adorat, nici picioare de sărutat. Nu vei învăţa să mă adori, vei învăţa să iubeşti şi să adori din plin ceea ce tu eşti şi această minunată esenţă care doarme în tine, pe care o numim Dumnezeu Atotputernicul. Eu nu sunt diferit de voi. Nimeni, fie din lumea vizibilă sau invizibilă nu îţi este superior. Şi nimeni nu-ţi este inferior. În Împărăţia lui Dumnezeu toţi suntem egali.

Celor dintre voi ce doresc să urmeze pe cineva şi să-l adore sau să acţioneze mai mult în afara lor, decât înăuntrul lor, aş vrea să le spun că nu corespund aşteptărilor lor. Eu sunt în această lume pentru a ajuta pe fiecare să devină stăpân în adevărul său, după a sa înţelegere. Atâta timp cât vei sta să adori ceva în afara ta, indiferent ce ar fi, pentru a-l servi şi a-i dărui timpul tău, nu vei putea exprima sublima frumuseţe ce eşti şi nici nu vei putea deveni cu adevărat liber. Numai tu singur poţi fi cel sau cea care te poţi iubi mai mult. Tu însuţi poţi fi cel mai bun prieten şi profesor. Niciodată nicio voce nu va putea să te instruiască mai bine decât a ta. Ceea ce eşti astăzi este în măsură să răspundă nevoilor tale de totdeauna. Dar dacă continui să cauţi în afara ta să găseşti cărări sau entităţi de adorat, niciodată nu vei deosebi adevărata slavă a lui Dumnezeu. Nu vei putea realiza divinitatea ta, iluminarea ta, dezvoltarea ta, decât prin tine însuţi şi dragostea declarată pentru tine însuţi. Nu este decât un drum care duce la pace, la bucurie, la plenitudine, şi el constă în a se adora şi a se iubi pe sine însuşi – căci aceasta înseamnă să-l iubeşti pe Dumnezeu, şi această dragoste trebuie să fie mai mare decât cea pe care o poţi altcuiva, căci numai o astfel de dragoste îţi va da perseverenţa necesară pentru a putea îmbrăţişa întreaga omenire.

Astfel, eu, nu pot fi pentru voi un model ideal. Tu nu poţi înţelege misterul ce eşti tu, prin mine, numai prin ştiinţă. Această învăţare propune ca tu să-ţi inoculaţi atât prin a şti, cât şi prin experienţă, o cunoaştere atât de puternică încât să descoperi Dumnezeul Necunoscut pe care-l cauţi, care eşti tu. Aceasta este o călătorie care poate fi întreprinsă numai de tine însuţi, căci are legătură numai cu viaţa ta. Învăţător sunt, dar nu ideal! Dacă vei găsi drumul spre acest învăţământ, cu siguranţă mi-ar face plăcere, dar nu

este vorba de a mă opri asupra acestei descoperiri.

Tot ceea ce este de învăţat, tot ceea ce este înţeles se va manifesta în viaţa ta, în aşa fel încât vei înţelege că nu este vorba despre filosofie, ci de o sublima realitate. Şi la fiecare manifestare vei creşte şi te vei întări – lumina ta, calmul tău, simplitatea ta vor fi mărite – şi în simplitatea ta vei descoperi vântul, şi această puternică esenţă va fi pentru tine ocazie de elevare.

Voi toţi aţi fost entităţi sub tutelă, o tutelă care vă era impusă de frică – tot timpul. Cunoaşterea este cea care desfiinţează frica, în aşa fel că nimeni nu te mai poate supune şi vei fi liber să trăieşti în întregime cum înţelegi. Cu cunoaşterea vine şi libertatea – ea te eliberează pentru totdeauna. Cu cât vei medita mai mult asupra acestor învăţăminte, cu cât le vei pune în aplicare şi vei face experienţa, cu atât mai mare va fi libertatea şi bucuria ta.

Într-o zi, în această viaţă sau într-una viitoare, locul în această viaţă va părea că nu mai are nimic de oferit, căci când ai gustat tot ce-ţi poate oferi, atât încât să simţi un mare gol în tine, o chemare imperioasă, o nevoie imperioasă de a deveni toate lucrurile. Atunci, la rândul tău, vei aştepta clipele când te vei putea aşeza pe un platou, în acel loc unde vântul este asemenea unor degete trecând cu forţă prin părul tău, de unde păsările îşi iau zborul pentru cuiburi foarte îndepărtate şi de unde Soarele proiectează razele sale luminoase către cer. Şi când, ca şi mine, ai „devenit", căci a deveni va fi pentru tine doar un capitol, te voi întâmpina în acel loc unde eu însumi m-am dus. Căci uşa libertăţii ce poartă numele de cunoaştere, este acolo pentru tine care ţi-ai deschis spiritul şi înţelegerea superioară după care ai şi trăit-o desigur nu în exteriorul tău, ci înăuntrul tău, şi această lume va lua sfârşit şi vei pleca pentru o aventură minunată – aventurile de dincolo de acest plan sunt mai frumoase, mai spectaculoase decât imaginabilul; atât de maleabil ai devenit în corpul tău de lumină, că vei putea călători atât în spaţiul exterior cât şi în spaţiul interior în orice loc doreşti să te duci.

Te iubesc cu o dragoste profundă. Dacă nu te-aş iubi aşa, nu aş putea veni la tine aşa cum o fac. Când vei învăţa să te iubeşti cât te iubesc eu, vei înţelege adevărurile pe care te învăţ; vei înţelege măreţia

care eşti într-adevăr. Şi va fi o zi mare şi glorioasă.

Fraţii mei mult iubiţi, mulţi dintre voi aţi învăţat de secole că esenţa numită Dumnezeu este un personaj sever şi de temut, gata de a judeca. Dar Dumnezeu cu siguranţă nu este nimic din toate acestea. Dumnezeu care judecă, care intimidează, care persecută n-a existat niciodată, în afară de spiritul şi inima omului. Omul a creat un Dumnezeu care condamnă pe unii sau exaltă pe alţii. Acest Dumnezeu este de la om, a fost creat de om, voinţa omului.

Dumnezeul pe care-l cunosc, Dumnezeul pe care-l iubesc, care este forţă ce emană din mine şi din împărăţia ce sunt, este un Dumnezeu al dragostei plenare, scutit de orice judecată. El este numai aceasta. Dumnezeu te iubeşte cu o dragoste foarte mare, o dragoste ce depăşeşte înţelegerea, căci El este viaţa care eşti, pământul pe care calci, aerul pe care-l respiri. El este culoarea pielii tale, frumuseţea ochilor tăi, dulceaţa mâinilor tale. El este tu însuţi în orice moment al vieţii tale, în toată gândirea, în toată fapta, până la ungherele cele mai ascunse ale sufletului tău.

Dumnezeu este o forţă care consumă totul şi este totul. El este vântul ce suflă peste ape, frunzele ce cresc şi apoi cad, simplitatea trandafirului, intens prin culoarea sa. Dumnezeu este îndrăgostitul, înlănţuiţii, copii care râd, părul cu reflexe de miere. El este Soarele ce răsare, steaua strălucitoare în noapte, Luna care merge pe cer în miezul nopţii. Dumnezeu este frumoasa insectă, pasărea umilă în zborul ei, neînsemnată şi umila rimă. Dumnezeu este mişcare şi culoare, sunet şi lumină. Dumnezeu este pasiune. Dumnezeu este dragoste. Dumnezeu este bucurie. Dumnezeu este tristeţe. Ceea ce este, tot ce este, este şi ceea ce numeşti tu Dumnezeu Tatăl, totalitatea Vieţii, iubitorul de tot ceea ce există. Dumnezeu nu este un personaj aparte, aşezat pe un tron şi care judecă viaţa întreagă. Dumnezeu este viaţa întreagă fiecare moment ce bate. El este ceea ce este continuu, etern.

Crezi tu că viaţa te-a judecat vreodată? Ea n-a făcut-o niciodată. Căci dacă Dumnezeu, care este ceea ce tu eşti, te-ar fi judecat pe tine sau pe oricine altcineva, cu siguranţă pe El însuşi s-ar fi judecat! Şi de ce inteligenţa Supremă ar fi făcut asemenea lucru?

Forţa Vitală pe care tu o numeşti Tatăl, nu are facultatea de a judeca. Căci viaţa nu este dotată cu personalitate, cu un ego capabil a percepe o parte din sine ca fiind ceea ce numim bun sau rău, drept sau greşit, perfect sau imperfect.

Dumnezeu, prin El însuşi, este complet lipsit de bine sau de rău. El este complet lipsit de aspecte pozitive sau negative. El este total lipsit de perfecţiune, căci imperfecţiunea impune limite Vieţii Sale debordante, tot timpul în mişcare, tot timpul în transformare. Dumnezeu este tot, atât. Mult-iubitul vostru Părinte (Tată) nu este decât un lucru: este tot, ca astfel toate lucrurile să poată exprima viaţa care este Dumnezeu.

Tatăl nu vede nici răul, nici greşeala: nu se vede decât pe El însuşi. Tatăl nu vede eşecul, El vede doar Fiinţa Sa în mişcare pentru totdeauna. Voi produceţi florile Vieţii şi chiar lucruri care dezonorează, şi Tatăl devine josnicia şi El devine florile, dar El nu judecă niciodată încercând să înţeleagă ce este inferior şi ce este superior. El este şi atât. Este bine că este aşa, căci dacă ar fi cu adevărat acest Dumnezeu creat de om nimeni n-ar vedea vreodată ceea ce se cheamă „Porţile Raiului". Nimeni! Căci nimeni nu ar putea vreodată să satisfacă aşteptările acestui Dumnezeu creat de om.

Dumnezeul pe care-l cunosc este fără limită. El este Fiinţa Supremă, totalitatea neîmpărţită a ceea ce este. Şi ceea ce este numit Tatăl, eşti tu şi scena Vieţii unde te exprimi Eul divin încărcat de sens. El ţi-a dăruit un Eu Unic şi liber arbitru ca, în fine, să poţi deveni ceea ce doreşti să devii, ca tu să poţi percepe viaţa în care Dumnezeu este după propria ta alegere. Şi nimic din ceea ce ai făcut vreodată sau gândit, cât de dezgustător sau jalnic sau minunat ar fi fost percepţia ta, nu a apărut lui Dumnezeu altfel decât în calitatea sa de a fi totul.

Numai voi, prin atitudinile voastre sau acceptarea atitudinilor altora, voi vă veţi fi judecat. Numai voi aţi hotărât că acel lucru este bun şi celălalt rău, acel lucru drept şi celălalt nedrept; căci pentru Tatăl nimic nu este bun sau rău, drept sau nedrept. Orice lucru este parte din „a fi numit Dumnezeu – Atotputernic". Dumnezeu te iubeşte cu o dragoste mare, profundă, depăşind tot ce se poate închipui, căci El ţi-a acordat să creezi viaţa ta în funcţie de dorinţele tale. Tatăl te-a iubit

întotdeauna. El nu te poate percepe în alt mod, căci ceea ce eşti tu, aceea este şi El.

Dar ce este Dumnezeu în forma Lui Supremă? El este Gândire. Tatăl este, după o înţelegere lărgită, Gândire, căci Gândirea este ultimul creator a tot ceea ce este, ceea ce a fost şi care va fi vreodată. Gândirea este substanţa din care toate lucrurile sunt create. Căci tot ceea ce există are ca izvor iniţial Gândirea, suprema inteligenţă numită de spirit Dumnezeu.

Te-ai întrebat tu vreodată ce asigură coeziunea lucrurilor, fiecare în desenul lui şi forma sa unică? Este Gândirea, „lipiciul cosmic" numit iubire. Gândirea este cea care asigură coeziunea materiei. Este dragostea la cel mai înalt nivel (suprem) căci toate lucrurile au fost mai întâi concepute de gândire, care este Dumnezeu, şi este Dragostea Tatălui pentru gândire care ţine la locul lor toate lucrurile.

Toate lucrurile, înţelegând şi corpul tău, datorează coeziunea lor lui Dumnezeu. Ceea ce asigură coeziunea dintre celulele şi moleculele corpului vostru este iubirea admirabilă şi minunată a Gândirii ce este într-adevăr Dumnezeu. Fără Gândire, corpul tău nu ar exista, materia n-ar exista – nimic n-ar exista. Gândirea este cea care creează viaţa.

Crezi tu că Dumnezeu, gândirea care menţine împreună şi leagă toate – este o entitate severă şi înfricoşătoare? Nu, nu este. Tatăl este bucurie plenară, căci nu ştie a fi altceva. El este orice formă de viaţă vibrând în armonie unele cu celelalte, şi această vibraţie emite un sunet comparabil cu un râs răsunător. Dacă vei asculta intens, vei auzi chiar şi muzica Tatălui, râsul tatălui – un râs extrem de voios. Niciodată nu l-am auzit plângând.

În consecinţă, cine este Dumnezeu, cauza preţioaselor voastre fiinţe? Uimitoarea forţă de Viaţă, care curge prin mijlocul vostru, care vă leagă şi vă uneşte pe toţi, care este promisiunea vieţii după această viaţă şi eternitatea înaintea voastră? Este Fiinţa care este Gândire. Este viaţa care este continuă. Este Fiinţa care iubeşte tot ceea ce este. Este Fiinţa care din iubire acordă Vieţii fiinţarea (existenţa). Este Fiinţa care este bucuria totală şi absolută. Iată care este moştenirea voastră şi destinul vostru.

Ne înveţi că Dumnezeu este calitatea de a fi toată viaţa. În

acelaşi timp întrebuinţezi şi alţi termeni, în afara termenului de „Dumnezeu” pentru a desemna forţa şi Viaţa. Dar de ce foloseşti cuvântul „El” şi „Tată”? Aceste apelaţiuni aparent perpetuează noţiunea, nu numai a unei identităţi, existând în afara ta, dar şi un personaj masculin, ceea ce devine puţin o ofensă pentru anumite femei.

Este necesar pentru educaţia întregii umanităţi să folosim diferiţi termeni care au servit pentru a-l numi pe Dumnezeu. Altfel spus, trebuie să vorbim de Fiinţă în termeni pe care să-i înţeleagă toţi. Cu toate că Fiinţa a fost desemnată sub numele de „Tata” şi în consecinţă considerat de genul masculin. „Tatăl” nu este bărbat. Încă – omul, adică individul de sex masculin, este Tatăl; dar şi femeia este tot atât, căci Tatăl este într-adevăr în acelaşi timp bărbat şi femeie. Termenul de „Dumnezeu” nu cuprinde apartenenţa la un sex, înseamnă „Inteligenţă Supremă”. Cei care nu înţeleg termenul de „Fiinţă”, au nevoie de cuvântul „Tata”. Cei care nu înţeleg noţiunea de „Inteligenţă supremă” au nevoie de cuvântul „Dumnezeu”.

Maestre (stăpâne), că Dumnezeu este un tată, este un adevăr pentru cel care susţine această teză, ca cele ce spun că Dumnezeu nu este de sex masculin, este un adevăr pentru acele femei în ochii cărora enunţarea contrară este un afront. A-l percepe pe Dumnezeu înseamnă în toate cazurile a-l percepe în ceea ce este. Şi această percepţie este întotdeauna unică pentru fiecare entitate.

[Adresându-se celor care vin să-l asculte învăţătorul foloseşte termenul „stăpâne” căci după părerea lui „fiecare dintre noi este stăpânul destinului său, autorul vieţii sale, stăpânul împărăţiei sale”]

Dumnezeu nu este un cuvânt, ci un sentiment care trăieşte în fiecare. Şi cu cât percepţia voastră despre Dumnezeu este mai nelimitată, cu atât ea va fi mai frumoasă şi va răspândi mai multă bucurie, căci va fi capabilă de a cuprinde mai bine emoţia numită Dumnezeu Atotputernicul.

Am să îţi relev un mare adevăr: Omul a creat imagini despre Dumnezeu ca să se servească pentru a domina proprii lui fraţi. Religiile au fost create ca astfel popoarele şi naţiunile să poată fi manipulate atunci când armatele nu vor putea să o facă, şi frica este arma care

menţine popoarele şi naţiile în „ordine”. Omul pe care îl despoi de natura divină – pe care-l despoi de Dumnezeu – este uşor de guvernat şi de supus.

Dumnezeu n-a creat nici iadul nici diavolul. Acestea sunt îngrozitoare creaţii ale omului care servesc să-şi chinuiască fraţii. Ei au fost creaţi de dogmele religioase în vederea intimidării maselor, pentru a face o colectivitate manipulabilă. această este un mare adevăr.

Dumnezeu Tatăl este orice lucru – cel mai mic fir de nisip în mare, fluturii de primăvară, stelele mici şi mari în imensitatea cerului vostru. Toate lucrurile sunt Dumnezeu; atât de bine că un loc ca Iadul ar fi comparabil cu un cancer în corpul său care încetul cu încetul l-ar măcina.

Niciodată, nimic nu te-ar putea separa de împărăţia Cerurilor, căci nimic nu este mai mare decât Dumnezeu şi Viaţa. Dumnezeu Tatăl te iubeşte pentru totdeauna, pentru că El este orice direcţie pe care ai putea-o lua, orice gând pe care l-ai putea îmbrăţişa.

Căci viaţa nu a fost alterată cu nimic din ceea ce ai făcut. Toate lucrurile oricât de îngrozitoare, oricât de cumplite ar fi fost în ochii tăi au înfrumuseţat viaţa din cauza înţelepciunii câştigate prin ele.

Îmi doresc să te fac să înţelegi cele ce urmează. Religia voastră şi credinţa voastră au cauzat distrugerea civilizaţiilor de-a lungul secolelor. Mayaşii şi Aztecii au dispărut, ei au fost masacraţi din cauza dominaţiei Bisericii pentru că credinţa lor nu era aceeaşi cu cea a Bisericii. Toate războaiele sfinte, secole de obscurantism, au fost purtate pentru perpetuarea credinţei religioase. Şi într-o ţară pe nume Franţa, copii au fost smulşi din braţele mamelor lor pentru că acestea aveau credinţa diferită de cea a Bisericii. Femei au avut ochii scoşi şi sânii marcaţi cu fierul roşu, şi sângele curgea pe străzi – toate acestea pentru credinţă!

Apoi protestanţii au făcut ceea ce se numea focul iadului, sulful şi diavolul şi aşa s-a născut frica în inima mielului, astfel congregaţiile au rămas în stat – învăţându-i că faptul de a lipsi de la diverse îndatoriri şi de a încălca anumite legi sau reguli obişnuite îi vor arunca în iad pe veci.

Acum ai îmbătrânit. Nu mai ai nici tinereţea, nici energia şi te îngrijorează ideea morţii. Iată cum învăţămintele ameninţătoare, cele ce au fost programate în tine timp de zeci de ani, încep să te apese şi îţi spui „Există iadul?", „acolo mă voi duce?". Eu îţi spun, nu te vei duce în iad, căci un astfel de loc nu există. Plecarea corpului tău va avea loc într-o clipă. Apoi vei fi deasupra lui şi vei redeveni entitate de lumină pură. Mari instructori vor veni şi te vor lua într-un loc unde îţi putea continua ucenicia şi te vei convinge singur că aceste lucruri pe care ţi le spun sunt mari adevăruri. Iisus, fiul lui Iosif, Iisus din Nazaret cum îl numiţi, este un mare Dumnezeu, ceea ce eşti şi tu. Dar el nu este fiul unic al lui Dumnezeu, doar un fiu printre alţii. A fost om şi acest om a devenit Dumnezeu, aşa cum vei deveni când vei dori cu putere aceasta.

Ce ne-a învăţat Iisus? El a spus că este fiul lui Dumnezeu, ceea ce este într-adevăr. De asemenea, el a mai proclamat deschis că fiecare om este fiul lui Dumnezeu. Aceasta ne-a învăţat. Fiecare om este Dumnezeu exprimându-şi perfecţiunea ca om. Ce ar servi Tatălui să aibă un mare număr de copii imbecili şi unul singur perfect? Ar fi o imagine de lipsă de valoare despre sămânţa Tatălui. Iisus este fratele vostru, nu mântuitorul vostru. Era un om având pe Dumnezeu în el, aşa cum şi tu îl ai în tine.

Mi-ar plăcea să înţelegi acestea. Iisus a trăit pe acest plan într-un timp în care oamenii nu se iubeau deloc între ei, unii erau sclavii altora şi dragostea puţin preţuită. Iisus era un exemplu de dragoste pentru toţi! Este aceeaşi dragoste care l-a făcut să fie recunoscut ca „Mântuitor al lumii" pentru a fi adus dragostea pe acest plan unde foarte puţini oameni o exprimau şi o dădeau cu generozitate. De altfel, a adus această învăţătură după care Tatăl nu este Dumnezeu care judecă şi pedepseşte, ci numai un Dumnezeu al iubirii – de milă, de har şi de compasiune.

În decursul istoriei această învăţătură din nefericire s-a alterat, în parte din scrierile celor care au înţeles complet greşit învăţătura atât de simplă acestui suflet fără păcat. Iisus iubea. Era dragostea, marele şi minunatul dar pe care-l făcea omenirii. Şi a proclamat deschis că originea acestei iubiri este Tatăl ce trăia în El – acelaşi Tată care trăieşte în toţi oamenii. Ceea ce dădea lui Iisus libertatea şi forţa

de a îmbrăţişa întreaga omenire, era cunoaşterea unirii sale şi identitatea cu Tatăl. El s-a desprins rând pe rând de iluziile care erau cauza unei vieţi de ipocrizie; şi făcând-o El exprima din plin pe Tatăl trăind în El. Prin aceasta Iisus a devenit un Christ adică un om ce se exprimă complet cum o face Dumnezeu; Dumnezeu se exprimă complet în om. Iată ceea ce înseamnă termenul „Christ": Dumnezeu – omul, omul – Dumnezeu. Christ este oricine înţelege că este Dumnezeu şi după aceea trăieşte acest adevăr.

Iisus nu este responsabil nici de mântuirea ta şi nici a nimănui. El a înţeles că este un Dumnezeu Viu pe pământ şi astfel a devenit propriul său mântuitor; apoi, el a învăţat pe alţii să lucreze în ei propria lor mântuire prin Dumnezeu în ei. El spunea fără încetare: „Ceea ce Eu am făcut, fiecare din voi o poate face căci voi şi Tatăl sunteţi Una. Împărăţia cerurilor este în voi". Şi El nu vorbea de Iad, numai de viaţă şi de frumuseţea sa. Femeie mult iubită, iubiţi minunata entitate care sunteţi şi Dumnezeul ce sunteţi. Recunoaşte că Tatăl trăieşte în tine şi că vei trăi veşnic, căci efectiv vei trăi veşnic. Lucrurile sunt atât de simple pe cât se văd. De altfel, ce ar face diavolul cu tine odată ce ai ajunge în mâinile lui?

Ce fel de tată poate fi acela capabil să creeze asemenea entitate şi asemenea loc şi asemenea frică, care în plus te lasă total neputincioas în faţa acestora toate. Nu este Dumnezeul fiinţei mele, eu refuz să-l recunosc. Eu recunosc Viaţa, calitatea de a fi tot ceea ce este. Dumnezeu este totul, căci dacă ar exista ceva care n-ar fi Dumnezeu, ar trebui să vă întrebaţi cine le-a creat? Toate lucrurile sunt Tatăl, deoarece toate lucrurile sunt Viaţă, şi Tatăl cunoaşte numai dragostea. El n-a judecat niciodată pe nimeni, nici pe tine şi nici pe altcineva. Niciodată! El nu are puterea de a se altera şi a deveni mai puţin iubire sau Viaţă.

Ce nevoie ai de a fi pedepsit? Tu ai făcut-o singur toată viaţa. Faptul de a crede că eşti vinovat şi că vei fi pedepsit din această cauză, te-a făcut să trăieşti un infern – pe care ţi l-ai creat singur. În împărăţia lui Dumnezeu nu există nici temnicer, nici călău. Dacă Dumnezeu este iubire, atunci e foarte clar – iubire – şi nu altceva.

Acela ce a învăţat foarte mult timp că diavolul există, cum poate

face să simtă invers?

Am să te învăţ. Este recunoscând că nu există, adică folosind acelaşi proces care s-a folosit învăţându-te că există.

De secole învăţaţi că Dumnezeu stă deasupra împărăţiei voastre, undeva în profunzimile spaţiului. Mulţi dintre voi cred aceasta şi o acceptă ca un adevăr. Ori Dumnezeu, cauza primară a tot ce este viaţa, n-a trăit niciodată în afara ta. El este tu, Dumnezeu, minunatele mecanisme ale gândirii, suprema inteligenţă care, cu toate că este tăcută, este constant prezentă în om.

Ai fost învăţat că te naşti pentru a trăi numai o parte din timp, că vei îmbătrâni şi vei muri. Cum iei aceasta drept adevăr, aceasta a devenit realitate pe acest plan. Dar eu sunt în această lume pentru a te ajuta să înţelegi că eşti într-adevăr esenţă continuu nemuritoare, care există deja de miliarde de ani – începând din ziua când Dumnezeu Tatăl tău mult-iubit, totalitatea Gândurilor, se contemplă în strălucitoarea lumină ce fiecare din voi a devenit. Altfel spus, în momentul în care fiecare deveniţi ucenic şi stăpân pentru totdeauna parte din spiritul lui Dumnezeu.

Aţi fost învăţaţi că Dumnezeu era o entitate care cu mâinile sale a plămădit cerul şi pământul şi fiinţa cu numele de om. Atunci când voi sunteţi entităţile dotate cu inteligenţă divină şi liber arbitru, sunteţi eminenţi creatori ai întregii vieţi. Voi aţi creat răsăritul, înserarea, frumuseţea tuturor lucrurilor care există. Cu siguranţă, voi, luminile ce străluciţi în spaţiu, care aţi creat remarcabila fiinţă numită om în aşa fel încât să puteţi face experienţa în cele mai minunate forme pe care voi le-aţi creat.

Iubiţii mei fraţi, înţelegerea prin fiecare de ceea ce este el, este cu adevărat născută de suma iluziilor trăite de el timp de milioane de ani. Voi nu sunteţi doar oameni: sunteţi mai mult, cu atât mai mult decât fiinţa limitată numită om. Voi sunteţi Dumnezeu. Aţi fost întotdeauna şi veţi fi întotdeauna. Voi aţi fost fiinţele nemuritoare care viaţă după viaţă aţi revenit în această lume ca să obţineţi din nou această minunată cunoaştere care v-a fost luată, dar cu consimţământul vostru.

Fiecare din voi sunteţi Dumnezeu, Dumnezeu născut din

Dumnezeu. Voi sunteţi Dumnezei născuţi din prima şi unica Fiinţă direct de la Izvorul Vieţii. În cursul aventurii explorării Vieţii, voi aţi amestecat suprema inteligenţă cu materia celulară, devenind Dumnezeu-omul: spiritul lui Dumnezeu exprimându-se în forma numită om Dumnezei trăind în farmecul emanat prin creaţia lor numită Om. Voi bărbaţii, femeile, omenirea, sunteţi Dumnezeu, într-adevăr ascunse în entităţi limitate şi nevoiaşe.

Cine sunteţi voi? De ce sunteţi voi în această lume? Care este sensul vieţii voastre, a destinului vostru? Gândieşti că eşti doar jocul întâmplării, născut pentru a trăi un scurt moment şi destinaţi apoi dispariţiei? Credeţi tu într-adevăr că nu eşti decât atât? Ce te face să crezi că n-ai mai trăit? Şi de ce eşti în viaţă în acest moment? Şi de ce tocmai tu precis?

Ai trăit mii de vieţi pe acest plan, ai venit, apoi ai plecat ca un vânt schimbător. Ai îmbrăcat diferite feţe, ai avut toate culorile pielii, ai aderat la diverse credinţe şi religii. Ai făcut război şi ţi s-a făcut război. Ai fost rând pe rând rege şi servitor, marinar şi căpitan. Ai fost învingător şi învins. Ai fost toate lucrurile transmise prin istorie. De ce?. În sfârşit, de a putea pregăti sensibilitatea ta, de a putea creşte în înţelepciune, de a pătrunde cel mai mare mister al tuturor timpurilor – TU!

Ce crezi că ai fost la origine? O ciudată celulă care s-a dezvoltat amărâta masă celulară a corpului tău? În acest caz, cine este cel cu privirea intensă din spatele propriilor tăi ochi? Care este esenţa care te-a înzestrat cu trăsături deosebite, personale, care îţi dau caracteristicile şi veselia, înclinaţia de a iubi, îmbrăţişa, spera, a visa şi fantastica putere de a crea? Şi unde erau adunate toată inteligenţa, cunoaşterea, toată înţelepciunea de care dădeai dovadă încă de mic? Îţi închipui că ai devenit tot ceea ce eşti, într-o singură viaţă, o viaţă care nu este decât o respiraţie, în comparaţie cu infinitul?

Ceea ce eşti, ai devenit de-a lungul timpurilor, trăind viaţă după viaţă. În fiecare din aceste experienţe de viaţă ai recoltat înţelepciune şi această înţelepciune te-a ajutat să-ţi exprimaţi absoluta originalitate şi frumuseţe a ceea ce se numeşte domniile voastre. Sunteţi prea preţioşi, prea frumoşi pentru a fi creaţi doar pentru un timp scurt în

care să domniţi peste eternitatea timpului.

Te gândeşti că sunt părinţii tăi care te-au creat? Tatăl şi mama ta sunt doar părinţi genetici, dar nu ei te-au creat. După o înţelegere superioară, ei sunt fraţii tăi iubiţi – şi tu eşti desigur de aceeaşi vârstă cu ei, dar fiind ca toate entităţile au fost create în acelaşi moment. Ele toate s-au născut când Dumnezeu, admirabila şi minunata Gândire, contemplă strălucitoarea Lumină ce devenise, se desfăşura. Atunci a venit fiinţarea; atunci te-ai născut. Adevăratul vostru părinte este Dumnezeu, Principiul vieţii Mamă – Tată.

Te-ai gândit vreodată că eşti corpul?. Eşti mai mult decât corpul. Aceasta nu este decât haina vizibilă a esenţei invizibile care eşti şi care constituie adevărata ta identitate; suma atitudinilor emotive – personalitatea care locuieşte în învelişul tău.

Gândeşte-te un moment la aceasta: Ce iubeşti tu într-o altă entitate? Este corpul sau nu, nu este el; este esenţa pe care o iubeşti, invizibila lui personalitate. Ceea ce iubeşti în altcineva este invizibila esenţă, motorul corpului, care dă vioiciunea privirii, dă catifelarea vocii, dă strălucire părului şi expresivitate mâinilor.

Corpul este un mecanism subtil, minunat dar care nu este nimic fără tine care-l acţionezi. Tu nu eşti învelişul. Ceea ce eşti într-adevăr este tot atât de invizibil ca vântul, deoarece prin esenţă eşti un ansamblu de gânduri şi de sentimente deosebite, ceea ce se desemnează prin „personalitate”. Ai văzut vreodată gândurile tale? Sau personalitatea? Şi ce se întâmplă cu emoţiile tale? Ai observat vreodată speranţele sau visele, temerile sau aspiraţiile tale, mândria sau pasiunile? Nu. Aşa cum eşti o enigmă pentru tine, enigma enigmelor, aşa sunt şi eu pentru tine o enigmă.

Ce eşti tu în afara pretenţiilor, fără masca pe care o îmbraci. Fără armura de tărie? În inima ta eşti Dumnezeu, într-adevăr Dumnezeu, acest mare mister pentru om nu este în afara ta în spatele ochilor, sub frumoasa ta lenjerie, pe deasupra aparenţei tale feţe, este invizibila Gândire numită Dumnezeu. Dumnezeu este în tine sublima inteligenţă ce îţi acordă credit şi fantastica putere de a crea. Este extraordinara forţă de viaţă care face ca viaţa ta să dureze veşnic pentru eternitatea timpurilor.

Corpul – o minunată creaţie a Dumnezeilor – adică a voastră şi a fraţilor voştri mult iubiţi. A fost creat de voi, esenţa invizibilă făcută din gând şi sensibilitate, să puteţi interveni în viaţa pe care aţi creat-o pe acest plan.

Maestre, crezi în moarte?

Mi se întâmplă. Dar în cea mai mare parte din timp am sentimentul că viaţa continuă.

Am 3 copii şi am putut să observ imediat după naşterea lor că fiecare dintre ei avea o personalitate a lui şi aceasta nu s-a schimbat nici mai târziu. Chiar şi pisicile sau căţeii au o personalitate a lor de când sunt mici. Mi se întâmplă să-mi spun că personalitatea lor n-a putut să se formeze într-o singură viaţă şi probabil au mai trăit şi în trecut şi vor mai avea şi altele viitoare.

Este într-adevăr o observaţie corectă. Am să te învăţ un mare adevăr, pe care aş dori să nu-l uiţi niciodată. Viaţa nu are sfârşit. Este adevărat că se poate mutila un corp. I se poate tăia capul, stoarce măruntaiele, să-l faci să suporte cele mai inimaginabile încercări, dar este imposibil să-i distrugi personalitatea care trăieşte în interiorul învelişului. Întreabă-te o clipă dacă există vreun mijloc să distrugi un gând, să-l faci să explodeze, să-l înjunghii, să-i declari război. Nu este! Forţa Vitală a oricărei creaţiuni umane sau animale, este ansamblul invizibil de gânduri şi emoţii, numit personalitate, care trăieşte în spatele măştii corpului.

Ceea ce dă învelişului calitate, vitalitate, caracter este esenţa invizibilă a gândului, care este energie. Fantastica energie este cea care trage toate sforile, ca să zicem aşa, care acţionează gura, ochii, membrele. Nimic nu are puterea de a distruge energia. Nimic nu poate lua forţa vitală a cuiva.

Moartea nu este decât o mare iluzie, căci ea nu afectează decât corpul. Esenţa care acţionează corpul, ea nu va întârzia să se amestece cu un alt corp, dacă aceasta îi este dorinţa, căci forţa vitală în interiorul cărnii subzistă. Aminteşte-ţi.

Acum lasă-mă să-ţi spun ce se petrece când o entitate părăseşte acest plan. Când un corp nu mai este în stare să funcţioneze, energia – sufletul – îi este retras prin intermediul spiritului entităţii în cauză;

fiecare fiinţă posedând un suflet. Chiar şi animalele posedă un spirit şi un suflet. Dacă n-ar fi avut, le-ar fi lipsit şi energia creatoare a supravieţuirii lor.

Odată ce spiritul a extras şi degajat sufletul din cavitatea sa, totul devine paşnic şi liniştit. Este o vorbă care spune: „Iată în leagănul lui Dumnezeu nu este nici durere, nici lacrimi, nici suferinţă". Este foarte adevărat, deoarece momentul în care părăsim acest plan, ne eliberăm de instincte şi senzaţii corporale. Altfel spus, experienţa fricii dispare, ca de altfel suferinţa fizică, senzaţia de foame, iluzia timpului, toţi aceşti factori de nelinişte. Tot ceea ce este în legătură cu corpul fizic, dispare. Eşti în ceea ce se cheamă utopie; sunteţi în „leagănul lui Dumnezeu".

Moartea corpului este comparabilă cu un leşin. Când Spiritul cheamă sufletul, această se urcă prin trup prin centrii energetici numiţi peceţi sau chakre. Sufletul vostru, care este memorie, părăseşte corpul prin ultima din aceste peceţi, a şaptea, care se mai numeşte şi glanda pineală, care are sediul în centrul capului (aici este vorba despre analogia dintre centrii energetici şi glandele endocrine). Aceasta trecere este adeseori resimţită ca o trecere printr-un tunel în mijlocul unui zgomot produs de vânt.

Lumina văzută la ieşirea din tunel este lumina spiritului fiinţei. Când sufletul părăseşte corpul această moare şi redevine un suflet liber. Tot procesul se petrece cât ai clipi din ochi şi fără durere.

În clipa morţii, totul se iluminează şi capătă o strălucire măreaţă. Căci, în momentul părăsirii acestui plan, este o extragere din materia densă şi o întoarcere la o existenţă de lumină. Acolo nu mai este decât spirit şi emoţie puternică şi corpul un corp de lumină a cărui formă electrică variază în funcţie de gândurile acceptate de forma-lumină. De aici se merge la unul din cele 7 ceruri, acest cer depinde de atitudinea emotivă exprimată în planul de aici.

Ce se înţelege prin termenul „cer"? Ei bine, nu este altceva decât viaţa la diferite niveluri sau planuri. Iisus a vorbit de cele 7 ceruri. Aceasta este exact. Ele sunt efectiv în număr de 7 şi sunt adevărate locuri sau planuri de existenţă. Acest plan de aici este unul dintre ele. Şi niciunul din cele 7 planuri nu cuprinde iad, destinat să vă chinuiască

sau să pedepsească oameni, omul ştie foarte bine şi o facă chiar el. Cel ce-şi părăseşte învelişul se duce sistematic la cer, la nivelul vibratoriu corespunzator conştiinţei şi înţelegerii, ansamblul atitudinilor emotive exprimate pe acest plan – aici.

Există 7 planuri de realizare sau nivele de conştiinţă şi înţelegere care sunt: planurile de reproducere şi supravieţuire, de frică şi suferinţă, de putere, de dragoste resimţită, de dragoste exprimată, Dumnezeu văzut în orice viaţa, Eu sunt Dumnezeu.

Înţelege bine aceasta: orice gând considerat şi îmbrăţişat pentru nevoile înţelegerii, vibrează cu o anumită frecvenţă şi aceste vibraţii sunt experimentate ca sentiment. În consecinţă, cel care încearcă să-şi stăpânească durerea, va pune în cumpănă gânduri mai degrabă limitate, asociate durerii, ceea ce va naşte în el vibraţii de ordin inferior şi care vor fi resimţite de el ca durere. Cel care, dimpotrivă, caută să găsească înţelegerea dragostei sau exprimarea ei, va resimţi exaltarea produsă de vibraţii superioare de gânduri de dragoste exprimate şi împărtăşite. Cerul în care te vei duce, depinde de planul spre care conştiinţă ta s-a îndreptat mai mult, căci spiritul fiinţei va fi atras de vibraţiile acestui plan.

Acest plan de aici, sau cer de aici, se numeşte „planul demonstraţiei" dat fiind ca aici entităţile pot fi martorii puterii lor creatoare a atitudinilor emotive exprimate. Acest plan este singurul din cele 7 care există, să comporte întuneric şi singurul unde nu se poate auzi muzica luminii. Este planul unde se nasc entităţi de mare cunoaştere, numai pentru a fi programaţi în conştiinţa socială şi apoi integrată de aceasta. Aceasta se întâmplă aici – ceea ce explica de ce adeseori este extrem de greu să progresezi.

Părăsind acest plan şi învelişul tău, conştiinţa ta se intensifică. Tu ai puterea să te acordezi la toate nivelele de conştiinţă, nemaifiind în materie compactă, ci într-un corp uşor cu vibraţii superioare. În consecinţă, tu ai facultatea de a te pune în raport cu alte nivele vibratorii ce există paralel cu ale tale şi care au aparenţa de formă-gând, de formă lumină.

Cel ce nu e fericit în lumea asta, îşi vede durerea mărindu-se la moarte, căci fiind fără trup se găseşte într-o stare de sensibilitate pură

ceea ce îi amplifică emoţiile. Dar graţie acestei amplificări se poate învăţa foarte repede să ne manifestăm orice cunoştinţă de care avem nevoie, pentru a continua de a mări înţelegerea bucuriei.

Acum îţi voi vorbi despre un plan greu de observat. Este un plan unde se găsesc nenumărate entităţi, care corespund primului şi celui de al doilea nivel al conştiinţei. Seamănă cu o copie, este un loc corespunzând unui nivel de conştiinţă. Şi ce vedem? Nici munţi, nici râuri, nici iarbă, nici flori, nici cer cu forme luminoase. Vedem miliarde de entităţi în corpul lor de lumină, entităţi alungite în rânduri fără sfârşit. Ele dorm în iluzia că sunt moarte, căci sunt foarte convinse că viaţa nu se continuă odată ce corpul lor este mort. Cu toate că gândul lor continuă să fie viu, magnetic obsedant, schimbător şi imprevizibil, în energia lui este ca un mort. Căci aminteşte-ţi: Tot crezând în ceva, până la urmă te convingem de veridicitatea acelui gând, ceea ce este adevăr pentru tine se transformă în realitate. Astfel lucrează şi voinţa noastră creatoare.

Un mare număr de entităţi au învăţat că starea de moarte se va prelungi până la revenirea lui Mesia. Această învăţătură au acceptat-o de frică, din ideea că n-ar fi iubiţi de Dumnezeu. În consecinţă, înainte de moarte au crezut că vor merge într-un loc unde vor aştepta învierea. această este motivul pentru care acest nivel este compus din nenumărate rânduri de entităţi aşteptând să fie învăţate de către cineva mai sfânt decât ele. Noi am încercat să le trezim, unele de altfel s-au trezit şi au înviat, dar cum au fost învăţate majoritatea dintre ele că niscavai diavoli le apar pentru a le ispiti cu învierea, ele iau în serios această învăţătură. Aşadar, oricine ar fi cel ce le pofteşte la trezire, refuză să-l asculte! S-ar putea să le trebuiască mii de ani ca să înţeleagă că ele sunt vii şi pot ieşi din somnul lor. Ce regretabilă învăţătură!

Acesta este singurul loc de durere ce există – planul în care entităţile au luat drept absolută învăţătura lor. Atât de departe cât pot să-ţi vadă ochii, poţi observa persoane lungite şi dormind; toate celelalte sunt locuri de viaţă minunată.

Iată ceva ce e bine să reţii: Nu crede niciodată nimic dintr-odată. Niciodată! Căci prin credinţă te poţi convinge de lucruri care trebuie cunoscute şi înţelese prin experienţă, credinţa este de altfel, foarte

periculoasă, prin ea poţi plasa viaţa, atitudinile şi încrederea în ceva care nu este un adevăr pentru fiinţa interioară. Ceea ce te face foarte vulnerabil şi în felul această poţi fi manipulată, blestemându-te, afurisindu-te şi astfel să-ţi iei viaţa – toate acestea din pricina credinţei.

Înţelege lucrurile pe care doreşti să le înţelegi, şi acestea pur şi simplu, cerând să obţii înţelegerea, apoi fiind receptiv la sentimentele ce se conturează în tine având încredere în înţelepciunea simţămintelor tale. Niciodată să nu te opui, dorind să te forţezi a crede ceva, ce simţi că nu este aşa.

Un ultim lucru: învaţă să ai compătimire pentru asasini şi criminali căci odată cu timpul asupra simţămintelor lor şi în multe cazuri aceasta le va lua mii de ani. Victimele lor vor găsi un trup aproape imediat. Criminalul, el nu va putea uita.

Începe să descoperi meritul şi valoarea ta, tot ceea ce preţuieşti, caracterul suveran al adevărului tău şi puterea gândului tău. Începe să vezi frumuseţea ta reflectându-se în viaţa din jurul tău şi creşte în milă pentru alţii, în respect de orice viaţă – caracterul preţios al întregii vieţi. Tu exprimi toate aceste adevăruri. Experienţa şi gândurile ce le-ai meditat, te-au învăţat să le îmbrăţişezi ca nişte idealuri de a fi, ca adevăruri de realizat în propria împărăţie. Şi această expresie arată bine progresul în conştiinţă şi înţelegere. Află că îţi rămâne să obţii o inteligenţă şi mai vastă, să descoperi, să trăieşti, şi să înţelegi stări mai nelimitate încă. Şi aceste idealuri de înţelegere nu ţi le poţi însuşi decât în ziua în care ai înţeles ceea ce acum exprimi în viaţa ta. Înţelepciunea se construieşte progresiv, înglobând pe măsură o inteligenţă din ce în ce mai vastă.

De exemplu, nu poţi distinge cu adevărat şi să fii conştient de frumuseţea oricărei vieţi, nici să exprimi dragostea profundă şi compătimire pentru alţii înainte de a deveni conştient de sublima frumuseţe în tine şi să îţi exprimi dragostea şi compasiunea pentru tine însuţi. Ziua în care dragostea pentru tine va deveni o realitate, vei avea baza în care înţelegerea mărindu-se, ar îmbrăţişa viaţa exterioară. Şi când această înţelegere va fi efectivă, la rândul ei, vei începe să devenii conştient că eşti viaţa pe care o percepeai exterioară ţie

înţelegi?

În consecinţă, dacă ai părăsit acest plan azi, te veţi duce în planul de conştiinţă în acord cu gândurile şi cu atitudinile emoţionale exprimate. Nu vei avea acces la un plan de inteligenţă mai vast, pentru simplul fapt că nu-i poţi percepe existenţa, nefiind pentru tine o realitate.

Viaţa ta este foarte precis reflectarea gândurilor tale, atât aici cât şi dincolo.

Te învăţ să fii mai puţin limitat în gândurile tale căci cu cât gândurile tale vor fi mai nelimitate, cu atât şi viaţa va fi la fel, şi aceasta este valabil pentru toate planurile. Cu cât mai mare îţi va fi cerul din aceasta lume, a împărăţiei gândurilor şi al emoţiilor, cu atât mai mare va fi cerul unde vei face experienţa la plecare din această lume – sau, dacă vei alege să te reîntoarei aici. Cei ale căror gânduri înoată în culpabilitate, judecându-se pe sine şi pe alţii, în amărăciune şi ură pentru fraţi, odată plecaţi din acest plan ei vor continua să facă experienţa acestor atitudini – până când se vor plictisi şi vor înţelege că există şi feluri de a fi sublime, ceruri mai fericite, glorioase.

Planul în care te găseşti este primul plan, cel al percepţiei în 3 dimensiuni. Este planul pe care entităţile capătă înţelegerea lui Dumnezeu prin forma numită materie. A trăi în acest plan presupune o mare stăpânire, căci nu poţi pătrunde decât prin procesul naşterii şi trebuie să supravieţuieşti cu toate limitările şi instinctele cărnii.

1. Acest plan cuprinde toate nivelele de conştiinţă şi de înţelegere. Este planul denumit „Dumnezeu exprimat”, planul demonstraţiilor, adică cel unde este posibil a-şi manifesta conştiinţa în forma materială, de a fi martor, în fine de a-şi mări inteligenţa emotivă. Şi aş dori să înţelegi că acest loc care este al tău, numit Terra, nu este decât unul din nenumăratele locuri unde entităţile pot astfel face experienţa cu un trup prin care să se exprime.

2. Al doilea plan este acela al celor a căror experienţă are ca scop înţelegerea durerii, a remuşcării şi a vinovăţiei.

3. Al treilea plan este numit cel al puterii. În această se încearcă a se face stăpân pe alţii, unde se vrea să-i facă sclavi, nu printr-un act sexual sau forţă fizică, ceea ce aici nu este cu putinţă, dar prin idei,

adică încercând să aduci pe alţii să-ţi adopte propriul punct de vedere.

4. Al patrulea plan este cel al iubirii. Aici, entităţile sunt o iubire mare, din păcate fără să o poată exprima. Ele cunosc o existenţă de lumină, ele resimt o dragoste intensă, fără să o poată exprima.

5. Al cincilea plan se numeşte paradis. Este planul ce cuprinde farmecul „lumina de aur". Imaginează-ţi o lumină asemănătoare cu a Soarelui tău, doar că este de aur. În al cincilea plan toate sunt învelite în aur, păstrându-şi vioiciunea culorilor lor. Şi nu există întuneric, numai această lumină aurie. Se poate auzi o muzică extraordinar de frumoasă, căci lumina ce îmbracă toate lucrurile vibrează în armonie cu culorile într-o mişcare minunată. Această mişcare de armonie constituie „suflul vieţii" pe acest plan – şi nu aerul. Aşadar, pe acest plan numit paradis, se respiră sunetul muzicii şi se trăieşte în lumină.

Pe planul tău, primul, unii au înţeles şi stăpânit forţa sexuală, durerea şi setea de putere; pentru ei dragostea este realitatea exprimată. Şi această împlinire nu le-a dat prea mare bătaie de cap. Stăpânirea celui de-al şaselea şi al şaptelea nivel de înţelegere, dimpotrivă nu este uşor de realizat pe planul demonstraţiei, acest fel de înţelegere fiind imposibil de demonstrat. Dar cei ce trăiesc şi sunt capabili de dragoste – care exprimă iubirea lor către persoanele din jurul lor, prin cuvinte şi fapte, şi prin dorinţa lor de a trăi în funcţie de dragostea lor – aceştia trec în planul al cincilea la sfârşitul existenţei lor. Planul numit rai este compus în parte din entităţi bătrâne de milioane de ani, pentru care raiul este un loc atât de minunat, încât ele uită de existenţa pe alte planuri mai superioare.

6. Acest plan cuprinde toate nivelele de conştiinţă şi de înţelegere. Este planul denumit „Dumnezeu exprimat", planul demonstraţiilor, adică cel unde este posibil a-şi manifesta conştiinţa în forma materială, de a fi martor, în fine de a-şi mări inteligenţa emotivă. Şi aş dori să înţelegi că acest loc care este al tău, numit Terra, nu este decât unul din nenumăratele locuri unde entităţile pot astfel face experienţa cu un trup prin care să se exprime.

7. Al doilea plan este acela al celor a căror experienţă are ca scop înţelegerea durerii, a remuşcării şi a vinovăţiei.

8. Al treilea plan este numit cel al puterii. În această se încearcă

a se face stăpân pe alţii, unde se vrea să-i facă sclavi, nu printr-un act sexual sau forţă fizică, ceea ce aici nu este cu putinţă, dar prin idei, adică încercând să aduci pe alţii să-ţi adopte propriul punct de vedere.

9. Al patrulea plan este cel al iubirii. Aici, entităţile sunt o iubire mare, din păcate fără să o poată exprima. Ele cunosc o existenţă de lumină, ele resimt o dragoste intensă, fără să o poată exprima.

10. Al cincilea plan se numeşte paradis. Este planul ce cuprinde farmecul „lumina de aur". Imaginaţi-vă o lumină asemănătoare cu a Soarelui vostru, doar că este de aur. În al cincilea plan toate sunt învelite în aur, păstrându-şi vioiciunea culorilor lor. Şi nu există întuneric, numai această lumină aurie. Se poate auzi o muzică extraordinar de frumoasă, căci lumina ce îmbracă toate lucrurile vibrează în armonie cu culorile într-o mişcare minunată. Această mişcare de armonie constituie „suflul vieţii" pe acest plan – şi nu aerul. Aşadar, pe acest plan numit paradis, se respiră sunetul muzicii şi se trăieşte în lumină.

11. Al şaselea plan este peste orice cuvânt. Acestea sunt inapte în a putea explica cum voi aici, care vă credeţi separaţi de lumea vegetală şi de vânt precum şi de el aşezat lângă voi, voi puteţi face una cu ele şi toţi în acelaşi timp să fiţi deosebiţi. Al şaselea plan e acela unde se cunoaşte unirea cu tot ceea ce este viaţă, este poarta deschisă pentru al şaptelea plan. Căci ceea ce entitatea percepe ca real, deci ea ştie că este real, ea devine negreşit şi integral. În consecinţă, cel ce nu vede decât „Dumnezeu în unitatea Sa" şi care trăieşte în unitate, devine ceea ce vede şi ce trăieşte. Suprema excelentă a acestei deveniri corespunde celui de-al şaptelea cer şi uşa deschisă spre el constă în faptul că suntem Dumnezeu pur, raţiunea pură, viaţa pură, lumina pură – substanţa şi fundamentul a tot ceea ce este.

12. Cât despre descrierea celui de al şaptelea cer, imaginaţi o lumină extraordinar de strălucitoare a cărei inimă nu este numai strălucire, ci însăşi izvorul luminii. El este ca străfulgerat de lumini minunate, ca şi înconjurat de un ocean în mişcare şi expansiune. Şi mişcarea lui produce un „foc de artificii" cu totul spectacular care se prelungeşte până la perimetrul luminii strălucitoare. În timp ce inima luminii continuă să emită lumina existenţei). Cineva răsare din această

inimă: tu. Și acest TU care răsare și care sporește majestatea strălucirii este cineva care a contemplat gândirea inimii și a devenit acea gândire, luând o formă unică și care va fi în continuă mișcare.

Tu care ai contemplat inima și care ai devenit, de asemenea fundamentul întregii vieți, care izvorăște din strălucitoarea lumină emisă de inimă și gândire. Și grație acestei ce ai devenit, după o formă unică și fără sfârșit, hrănești și dezvolți conștiința întregii vieți.

Atunci când inteligența, înțelegerea ți se vor dezvolta și mări, din clipa în clipă, pas cu pas, progresiv, o înțelegere după alta, orizontul ți se va lărgi pe măsură. Atunci va veni ziua când prin emoție vei îngloba tot ceea ce este și această împlinire se va face când vei deveni bucurie. Este al șaptelea plan. Este Dumnezeu. Este aici și în cele din urmă fiecare va ajunge. Aici va ajunge fiecare într-o zi.

Mi-ar plăcea să-mi răspunzi pentru ce mai revenim pe acest plan, aici.

Motivele sunt tot atât de numeroase cât și entitățile din acest plan. Totuși, cele mai multe dintre ele se reîntorc deoarece au trăit mai multe vieți, pentru că împrejurările le sunt familiare. Acest plan este pentru ei locuința lor; ele aici au rădăcinile. Și când ele pleacă de aici, ele lasă în urma lor mai multe entități cărora le sunt atașate emoțional – aceste legături sunt datorate atât culpabilității, cât și urii sau dragostei. Așadar, la despărțire ele rămân legate atât ca loc, cât și de anumite entități și aceasta le crează o legătură de ordin emoțional, care le atrag în această lume, viață după viață.

Apoi este categoria aventurierilor care se duc în alte locuri, apoi se reîntorc în această lume cu înțelegerea dobândită între timp. În sfârșit, mai sunt cei a căror experiență pe acest plan este completă și care nu vor mai reveni niciodată.

La moartea sa, entitatea se va duce într-un anumit loc, sau cer funcție de atitudini și ajunsă acolo, se hotărăște dacă va reveni sau nu aici.

Am să-ți povestesc istoria unei entități ce a trăit pe planul tău. Părăsind acest plan a cunoscut putere și suferința, ea le-a înțeles și a exprimat toată dulceața și tandrețea dragostei. Altfel spus, inteligența îi era în acord cu al cincilea plan sau cer. Părăsind acest plan, s-a

hotărât să-şi ia ceea ce se cheamă o vacanţă. Al cincilea plan este un loc în care entităţile îşi manifestă prompt gândurile lor – care într-un fel este chiar vocea lor. Ceea ce ele îşi imaginează sau doresc, se manifestă pe loc. Ele fac experienţa culorii, a formei şi a iluziei, şi a tuturor lucrurilor vieţii. Ele pot continuă să-şi trăiască visele atâta timp cât doresc – până în ziua în care ele se vor întreba dacă nu există un loc cu mai mult. Şi este cu adevărat ceva în plus, cele două ceruri. Pentru a le cunoaşte ele trebuie să ştie să-l distingă pe Dumnezeu în toate lucrurile şi să fie precum şi El este. Cu toate că şi-au exprimat dragostea cu modestie, rămâne să înţeleagă unitatea cu Dumnezeu care este numai viaţă. Puţin după ajungerea lui în paradis, acest maestru a început să se întrebe dacă nu există ceva mai mult, încât a căutat un ajutor (şi ajutorul este întotdeauna disponibil). Şi iată că a apărut în faţa lui o entitate absolut uimitoare, a cărui lumina era ca mătasea şi care purta o îmbrăcăminte strălucitoare. Maestrul în chestiune spuse entităţii: „Sunt în încurcătură. Nu-mi lipseşte nimic în acest paradis. Se află peştii mărilor, pe care înainte visam să-i prind. Am casa visurilor mele pe care înainte nu o aveam. Profit de flori care nici nu trebuie îngrijite. Sunt într-un loc absolut minunat! Iată şi aceste haine, niciodată n-am avut ceva aşa de frumos. Şi cu toate acestea sunt în încurcătură. Am o mulţime de prieteni, dar femeia pe care o iubesc nu este lângă mine. Şi aceasta nu este singurul motiv al preocupărilor mele. Mă întreb unde este Dumnezeu. Văd toate aceste minunăţii, ele sunt ale mele. Dar unde este Dumnezeu?”

Entitatea îi răspunse cu înţelepciune: „Binecuvântat fii tu, care te-ai delectat cu toate aceste delicii din toate felurile ce există, şi totuşi te întrebi dacă poate fi ceva mai mult, care întrebi unde este Tatăl care te-a împodobit atât de frumos”. „Da, aceasta este ceea ce mă preocupa atât de mult. Mi-ar plăcea să-i mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a dat aceste lucruri extraordinare. Cu toate că întotdeauna mi-a fost puţin frică de El, mi-ar plăcea acum să-i mulţumesc – dacă e posibil!”

Entitatea îi spuse: „Maestre, urmează-mă. Este un loc unde mi-ar plăcea să te duc”.

Într-o clipă se găsiră amândoi lângă un loc, cu toate că nu s-au deplasat. Înţeleapta entitate spuse: „Maestre, aşază-te lângă mine şi

priveşte în apă”.

Omul se execută şi ce-a văzut? îi apăru în faţă ultima sa viaţă pe acest plan – se vede copilaş sugând la sânul mamei, aceasta îi schimbă apoi lenjeria, îşi vede picioarele slabe de băiat, şi bilele pe care le împrăştie… se vede adolescent, pe punctul de a seduce o fată „reţinută”…se vede bărbat, căsătoria şi dragostea eternă… îşi vede copii, întâmplările vieţii sale, se vede muncind din greu şi aşa mai departe.

Era uimit! Niciodată încă nu s-a văzut ca acum. El a fost un om foarte cumsecade în această viaţă, care credea în Dumnezeu. Era un om puternic dar n-a făcut pe nimeni sclavul său. El şi-a iubit soţia şi copii, sincera iubire despre care nu a ezitat să vorbească în jurul lui! În această viaţă şi-a însuşit reputaţia prin învăţământ, stăpânire şi iubire, umilinţă şi puritate spirituală.

Prin lac i se releva viaţa şi contempla toate acestea. La sfârşit, ridică capul spre entitate şi zise: „M-am purtat bine”.

Entitatea îi răspunse: „Tu te-ai purtat bine, chiar foarte bine, într-adevăr, în afară de: n-ai căutat niciodată să ştii cine este Tatăl şi ai despărţit Tata de tine şi de viaţă”.

Cât despre soţia ta, să vedem puţin. Dragostea ta pentru ea a constat în a-i procura lucrurile care-i plăceau. În acest domeniu, totul a fost foarte bine… doar că tu nu te-ai iubit suficient, împiedicând-o astfel să te iubească altfel decât prin lucrurile care i le procurai. Tu nu te-ai apreciat niciodată prin adevărata ta măreţie, adică în calitate de autor al tuturor lucrurilor.

Aşadar, pentru potolirea oricărei frământări, lasă-mă să te sfătuiesc pentru întoarcerea ta pe acest pământ. Acolo te-ai realizat, acolo ţi-ai câştigat victoriile. Dar de această dată va trebui să cucereşti iubirea de sine; să exprimi iubire în fiinţa ta şi să-l vezi pe Dumnezeu în frumuseţea tuturor lucrurilor.

Dacă doreşti această întoarcere, dă-mi voie să-ţi sugerez să decizi cu grijă cu cine vei fi, astfel că rolul ce te aşteaptă să îţi dea ocazia să devii ceea ce vrei pentru a putea înţelege ceea ce îţi rămâne de înţeles.

Acum te voi lăsa. Reflectează la ce ţi-am spus. Nu te grăbi. După

ce ai ales, lasă-mă să ştiu şi-ţi voi indica cum să procedezi mai bine.

Omul se aşează şi medită. Era un pic plictisit. Aici el avea totul, ceea ce nu era la fel pe pământ. Dacă se va întoarce, va pierde ceea ce are. În acelaşi timp, doreşte să-l descopere pe Dumnezeu care i-a dat un asemea paradis. În cele din urmă entitatea îşi spuse: „Doresc să mă întorc pe pământ ca să-l descopăr pe Dumnezeu. Dar nu prea ştiu cum să fac".

Entitatea îi spuse: „Ar fi bine să decizi timpul şi locul unde doreşti să trăieşti, cu toate că la drept vorbind n-are importanţă căci prin dorinţa ta ai pus în mişcare experienţele care îţi sunt necesare. În ceea ce priveşte alegerea familiei, dacă ai dorinţe de a-ţi regăsi familia de odinioară – ceea ce te sfătuiesc – este să o faci, deoarece cu ea ai învăţat cel mai mult până acum".

Omul se gândi o clipă, apoi zise: „Entitate aş dori să-ţi pun o ultimă întrebare: Cum să-l recunosc pe Dumnezeu?. „Odată ce tu te vei cunoaşte pe tine însuţi, ai să ştii să-l recunoşti", se mulţumi să-i răspundă entitatea.

Acest răspuns îl uşură mult pe omul nostru, căci în fine îşi spuse el: „Voi putea intra în legătură cu Dumnezeu care poate este semenul meu", încât se grăbi să anunţe entitatea despre dorinţa de a-şi regăsi familia sa de odinioară.

Entitatea îi spuse: „priveşte în lac şi spune-mi ce vezi". Omul se supuse. Apa îi reflectă degrabă pe fiul său. această crescuse şi era acum un bărbat tânăr. Lângă el era o seducătoare şi frumoasă fată tânără. Cei doi erau îndrăgostiţi unul de celălalt.

Entitatea îi spuse că întoarcerea pe pământ va fi posibilă prin copilul fiului său.

„Cum, strigă omul, voi fi fiul fiului meu? Şi el tatăl meu?"

„Desigur! În viaţa dinaintea ultimei tale vieţi a mai fost tatăl tău, procesul nu face decât să se repete".

Omul reflectă asupra acestei situaţii şi după un moment spuse: „Dar îmi iubesc soţia! În consecinţă cum aş putea să fiu nepotul ei?"

„Mic copil vei adora pe bunică şi când vei fi bărbat, ea va fi deja părăsit pământul. Ceea ce ţi-ar fi permis să-ţi exprimi dragostea în inima ta, îşi va fi jucat rolul şi timpul va deveni pentru tine să

descoperi alte feţe ale frumuseţii lui Dumnezeu”.

Omul se mai gândi o clipă apoi spuse: „Entitate, tu m-ai ajutat din plin la momentul potrivit. În consecinţă, doresc să devin copilul fiului meu”.

Entitatea spuse atunci: „Sămânţa va fi pe curând acolo. Îndată ce o vei vedea, pătrunde în lumina fiului tău”.

„Şi cum voi face?” Exclamă omul. Se uită în jurul său, dar iată că entitatea dispăru. În locul ei, îl văzu pe fiul său, căci deja era parte din lumina fiului său. Fiul nu ştia de prezenţa tatălui, dar de câteva zile îşi aminteşte cu emoţie: „Dacă ar putea să mă vadă Tatăl Acum!” îşi spuse el.

Veni momentul în care copilul era în burta mamei. Omul, el va lua parte la crearea sa, prin gândurile sale în funcţie de ceea ce-şi doreşte să fie viaţa lui. El poate alege să ia în posesie corpul de la concepţie sau să aştepte până la un an de la naştere.

Omul este în culmea nerăbdării, căci totul îi pare familiar. Astfel, se grăbi de a deveni copilul. El se proiectă cu vigoare în acel trup, atât de bine încât cât ai clipi din ochi îşi uita identitatea. Primul lucru de care luă cunoştinţă era tusea din gât şi de forma aplecată peste el, ştergându-i ochii şi înfăşurându-l în ceva prea strâmt.

Această poveste este adevărată. Entitatea de mare inteligenţă şi lumină n-a ales o viaţă în locul acelui maestru. El n-a făcut decât să îi ajute să descopere modul de a se exprima, ducându-se într-un loc cu un lac magic, unde sufletul se dezgoli şi a putut astfel să-şi vadă viaţa anterioară şi să decidă în funcţie de ea, de ce experienţe va avea nevoie. De mic copil, acest maestru ştia să iubească. Îi rămânea doar să-l găsească pe Dumnezeu în el însuşi şi să-l devină. I-a reuşit de altfel; numele sau era „Buddha”. Întotdeauna tu faci alegerea. Tu aveţi voinţa de a alege. Nimeni nu alege pentru tine. Dacă omul trăind în paradis n-ar fi dorit de a deveni mai mult şi de a-l vedea pe Dumnezeu în frumuseţea acestui plan, ar fi în continuare în al cincilea plan şi lumea noastră n-ar fi primit binecuvântarea marii sale înţelepciuni şi lumini.

Cum o entitate în căutarea unui vehicul prin care să se exprime, îşi alege părinţii? Motivele sunt mai multe. Totuşi, toate entităţile

doritoare să trăiască pe acest plan sunt tributare concepţiei copiilor. Cele ce au avut vieţi anterioare, au la dispoziţia lor canale genetice – aşa se numesc părinţii – prin care dorim să revenim.

În majoritatea cazurilor, entitatea caută părinţi care le sunt cunoscuţi, entităţi care le au fost copii sau părinţi în vieţile anterioare. Totuşi, sunt entităţi care – ca şi părinţi total necunoscuţi de ei; îi aleg numai pentru că le pot furniza un vehicul de exprimare. În fine, anumite entităţi trebuie să aştepte sute de ani înainte de a putea reveni în această lume, pentru că nu găsesc vehiculul potrivit.

Nimeni nu este la drept vorbind tatăl sau mama altuia. Noi suntem toţi fii şi fiicele Principiului Tata/Mama de viaţă numit Dumnezeu. Locuitorii acestei lumi sunt toţi fraţi şi surori. Copii voştri sunt în realitate fraţii şi surorile voastre în ceea ce priveşte partea pe care o au din Spiritul lui Dumnezeu.

Înainte de a fi conceput, fiecare ştie că nu revine în această lume pentru a fi nemaipomenit de frumos, nemaipomenit de bogat, nemaipomenit de sărac şi nenorocit. Fiecare vine ca să trăiască şi să se supună a învăţa ce este emoţia – pentru a-şi însuşi cunoaşterea emoţiei pe care o va împlini în fiinţa sa. Aceasta este adevărata comoară a experienţelor de o viaţă, atât pe acest plan ca şi pe orice alt plan de existenţă; experienţa emotivă este singurul bun pe care-l veţi putea păstra pentru totdeauna.

Maestre, entitatea care v-a ales a fost ceea ce se numeşte tatăl bunicului tău. Ea revine prin intermediul posterităţii pe care a întemeiat-o de mai bine de un secol. Dorinţa de a da naştere unui frate sau unei surori, iată ce-i permite să revină, ceea ce îi procură un vehicul de exprimare. Entitatea este, ca să zicem aşa, în aşteptare, ea va lua în posesie fructul ce se deschide în dvs. câmpul de lumină a numeroase femei, este astfel ocupat de câte o entitate care îşi aşteptă reîncarnarea.

Pentru a reveni în această lume este neapărată nevoie să treci printr-o naştere fizică? Nu mai este şi alt mijloc?

Înainte de a-ţi răspunde, mi-ar plăcea să înţelegi că acest plan este al percepţiei tridimensionale. Este planul în care gândirea se manifestă sub forma a trei dimensiuni numite materie. Gândirea care

la origine vibra cu frecvenţa luminii, şi-a încetinit frecvenţa obişnuită vibratorie, şi a devenit electronică, apoi materie brută – acest plan solid. Materia este, în consecinţă, lumina ale cărei vibraţii au scăzut până s-a format materia compactă.

Pentru ca două obiecte să aibă aceeaşi densitate trebuie să vibreze cu aceeaşi frecvenţă. Corpul dvs vibrează cu aceeaşi frecvenţă ca şi scaunul pe care staţi. Mai mult, dacă acest plan există pentru tine, este pentru că fiinţa ta este dăruită cu simţuri şi organe care îi permit de a percepe frecvenţa materiei – frecvenţa luminoasă cea mai scăzută.

Cum voi sunteţi prin esenţă energie luminoasă vibratorie cu o frecvenţă mai intensă decât a materiei, vă trebuie un înveliş material fără de care aţi trece prin materie.

Pentru a putea face experienţa acestui plan, să fii în interacţiune cu acest plan, trebuie un corp material, să locuieşti un corp material. Sunt 2 posibilităţi de a obţine unul: la naştere şi la înălţare. Pentru a realiza înălţarea, trebuie să-ţi menţii total integritatea şi să trezeştii toate capacităţile creierului. Odată ce creierul funcţionează din plin, poţi, prin voinţă, să comanzi corpului să-şi ridice frecvenţa vibratorie până la cea a luminii. Mecanismul înălţării presupune că aduci întreaga ta fiinţă să existe ca lumina. Moartea este un mijloc sigur de a parveni. Din păcate, ea implică separarea de trup, pierderea acestuia. Prin înălţare, dimpotrivă, îl iei cu tine.

Cei care s-au ridicat din acest plan, au reuşit ultima stăpânire adică cea a morţii. Au învăţat să ridice, graţie puterii gândului, frecvenţa vibratorie a celulelor lor atât de bine, încât îşi pot lua corpul în lumină, scăpând astfel pentru totdeauna de moarte.

Nu sunt sigur că am înţeles bine cum înălţarea permite revenirea pe acest plan.

Maestre, dacă ţi-ai luat corpul, poţi să ridici şi să cobori după voinţă frecvenţa vibratorie. În consecinţă, dacă ai hotărât să revii, să trăieşti în această frecvenţă, nu va mai fi nevoie să îţi regăseşti un alt trup. Nu mai e nevoie să te naşti aici, pe acest plan de gândire limitată, pentru unicul scop de a suporta programarea conştiinţei colective şi să lupţi pentru exprimare astfel ca să poţi înţelege din nou cine eşti cu adevărat. Nu va fi necesar să reînveţi că viaţa pe acest plan material nu

este decât iluzie şi joc.

Din moment ce stăpâneşti mecanismul înălţării, corpul va dăinui în veci şi vei putea, graţie lui, să pleci şi să revii după voie. Deci, de fiecare dată când doreşti să revii aici, este suficient să cobori vibraţiile corpului până ele se vor acorda cu frecvenţa acestui plan.

Toţi sunt capabili să se înalţe, căci în spatele acestei cărni se ascunde creatorul tuturor universurilor, prin mijlocirea gândirii nelimitate, oricine poate să provoace manifestare; este suficient pentru aceasta să te hotărăşti. Învăţând să nu îţi mai judeci gândurile, să permiţi orice gând, te împuterniceşti cu forţă şi cu facultatea de a deveni orice ideal închipuit. Atunci poţi realiza orice, devenind totul prin mijlocirea gândului. Poţi să-ţi obţii idealul, concentrându-te asupra lui şi comandând trupului să vibreze mai intens. Şi corpul se va ridica spre idealul dorit, cu condiţia să-l menţii cu persistenţă în spirit. Vibraţiile vor fi astfel intensificate în tot corpul. În acelaşi timp căldura va creşte şi va începe să emită lumină. Pe măsură ce aceste vibraţii se vor intensifica, materia se va transforma în lumina pură, apoi ceea ce era vizibil nu va mai fi.

Ascensiunea (sau înălţarea) pare greu de atins.

Dimpotrivă, înălţarea este un lucru foarte uşor. Este chiar mai uşor decât moartea. Ceea ce este mai greu este să ajungi să nu-ţi mai judeci gândurile. Ceea ce este cu adevărat greu de realizat este să ajungi să stăpâneşti iluzia timpului, să ai răbdare să o dobândeşti. Dar stăpânirea câştigată, este suficient un gând pentru ca înălţarea să devină realitate. Atunci îţi păstrezi corpul pentru o eternitate şi putem călători pe orice plan şi oricând.

(a) Şi nu vom mai cunoaşte moartea?

Nu, niciodată. Cum s-ar putea s-o mai cunoşti de vreme ce ai transces-o? Ştii că moartea este o mare iluzie. Cum toată lumea pe acest plan crede că ea este de neevitat, a devenit o realitate. Unica realitate este Viaţa, toate celelalte sunt iluzii. Iluziile sunt gânduri… care sunt jocuri… şi care devin realităţi.

Moartea nu este o lege inevitabila. Este mult mai uşor să-ţi iei cu tine trupul, părăsind această lume. Astfel, nu vei mai avea nevoie să te naşti ca să revii, poţi reveni după dorinţă. Nu trebuie să-ţi mai

însuşeşti o conştiinţă care, din păcate, nu-şi mai aminteşte din vieţile anterioare.

Deci moartea nu este o necesitate?

Nu, nimeni nu este obligat să moară. Nu mori decât dacă crezi că vei muri. Corpul în sine nu este destinat morţii. Dumnezeii care l-au conceput, nu l-au făcut cu ideea de a fi efemer. L-au conceput să trăiască datorită potenţialului glandelor sale şi nu a organelor. Datorită hormonilor secretaţi continuu de glande, el poate exista timp de mii de ani, fără să îmbătrânească. În felul această au fost programate celulele. Nu este prea mult de când entităţile acestui plan trăiau timp de mii de ani. Ceea ce micşorează forţa vitală şi invită corpul la a muri sunt atitudinile mentale ale entităţii.

Corpul tău va acţiona în funcţie de directivele pe care i le dai. Sufletul tău care are sediul foarte aproape de inimă, guvernează corpul întreg conform emoţiilor simţite. El furnizează corpului hormonii de care are nevoie. Această funcţie, sufletul, nu o face de la el, ci conform atitudinilor şi gândurilor tale. Din cauza acestora, hormonii de viaţă încetează să se mai producă după pubertate. După aceea ei sunt înlocuiţi cu hormoni de moarte, atât de tare încât corpul intră în declin, îmbătrâneşte şi în cele din urmă moare. Hormonii de moarte devin activi prin sentimente de culpabilitate, autocondamnare şi frica de moarte. În această lume, frumuseţea este în întregime asociată tinereţii trăsăturilor şi nu tinereţii spirituale. Omul cheamă la el moartea, semnând poliţe de asigurare pentru înmormântare. El semnează poliţe de asigurare şi de a-şi proteja averea în caz de boală. El face tot felul de lucruri care accelerează îmbătrânirea şi moartea învelişului său – deoarece este absolut convins că se va produce. Corpul nu este decât un servitor, un instrument al gândului. Este o splendidă creaţie, instrumentul cel mai rafinat cu putinţă. Dar el nu a fost creat cu un spirit independent. El a fost creat numai pentru a vă servi şi se va menţine în viaţă atât timp cât îi veţi da posibilitatea. Dacă acceptaţi gânduri de îmbătrânire, aşteptându-vă ca el să piară, sau dacă nu-i acordaţi dragoste, fericire şi bucurie, el se va duce spre decrepitudine şi moarte.

În acest moment, vei putea opri timpul şi trăi pentru totdeauna

în acest prezent – este suficient să te hotărăşti. Timpul este o iluzie. Într-adevăr există, să-l fi văzut? Impostura domneşte în această lume, oamenii refuză să creadă în invizibil şi, totodată, fiind în totală adoraţie în faţa timpului şi a servituţii pe care o presupune.

Ai puterea în tine, chiar în locul în care te găseşti, să răstorni mecanismul îmbătrânirii, să regăseşti tinereţea şi să trăieşti un timp nesfârşit – este suficient să-ţi schimbi atitudinea. Spuneţi ţie: corpul meu va trăi în veci, aşa să fie. Aruncă din viaţa ta orice lucru care ar recunoaşte caracterul muritor al corpului tău şi nu va avea sfârşit. Goneşte din vocabularul tău cuvântul „bătrân". Pune în locul acestuia expresia „pentru totdeauna". Opreşte-te de a sărbători ziua de naştere, căci sărbătorind-o acorzi credit mecanismului îmbătrânirii. Dacă găseşti amuzant să recunoşti faptul naşterii tale, de ce nu? Atunci numeri anii invers. Când nu crezi în moarte, nici nu o vei cunoaşte.

Trăieşte mereu numai în prezent. Nu recunoaşte viitorul, cunoaşte numai momentul de faţă. Acest acum poate dura o veşnicie, este suficient să consimţi. Nu socoti viaţa ca având o durată limitată, căci ea nu are sfârşit. Socoteşte că, corpul va dura o veşnicie şi aceasta va deveni o realitate. Lucrurile sunt simple, aşa cum îţi spun.

Iubeşte-te. Binecuvântează-ţi corpul. Vorbeşte Sufletului tău, stăpânul fiinţei tale şi comandăi-i lui să fabrice enzimele tinereţii. El se va executa. Recunoaşte că trupul tău poate trăi veşnic. Şi cum va face să trăiască veşnic? Este suficient ca să îl înveţi.

Nu se poate atinge imortalitatea, decât prin eliminarea concepţiei morţii. Această deghizare numită moarte poate fi abandonată de întreaga umanitate; este suficient să înceteze să existe în viitor sau trecut şi vie în continuarea prezentului, speranţa vieţii să înlocuiască perspectiva morţii. Astfel moartea va fi definitiv desfiinţată în viitor. Timpul va dispare şi condiţiile nemuririi vor deveni o realitate vie pentru fiecare. Moartea va deveni un non-sens.

Un număr foarte mic dintre voi se vor înălţa în această viaţă, căci foarte puţini vor înţelege cu adevărat şi vor preţui ceea ce te învăţ aici. Cei mulţi vor muri, acceptând vârsta şi deteriorarea fizică, neîngrijindu-şi minunatul lor mecanism decât pentru a salva aparenţele. Astfel vor îmbătrâni, corpul lor se va degrada, apoi va muri.

Spiritul şi sufletul se vor elibera de asocierea lor cu trupul. Dar pentru a reveni pe acest plan de materie compactă, le trebuie un vehicul, astfel se nasc maeştrii. Cei mai mulţi dintre oameni vor muri. Dar asta nu înseamnă că s-a terminat cu ei. Asta înseamnă că masca, adică trupul le-a fost luat şi trebuie să-şi găsească un altul. Dacă vor alege să revină pe acest plan, vor fi prevăzuţi cu o cunoaştere ce-i va ajuta în înălţarea lor, şi nu vor întârzia să înţeleagă şi să admită realitatea.

În anii care îţi vei creşte fratele, să nu-i spui că viaţa va fi mai dulce când va fi mai mare. Asta l-ar limita. Fă în aşa fel încât să considere importante toate clipele vieţii. Lăsă copilului timpul de creştere, să rămână copil atât cât va dori. Astfel, vei fi o adevărată binefacere pentru unul din fraţii mult iubiţi şi vei avea parte de bucuria lui de a trăi pe acest plan. Aşa să fie!

Cine, după părerea ta, a făcut luminile din cer? Cine a conceput frumoasele flori, minunaţii arbori? Şi cine a creat această enigmă şi acest subiect de minunare care este omul? Nu Dumnezeu, totalitatea Vieţii. Ci voi, Dumnezeii, minunate progenituri ale unui Tată plin de iubire, care a-ţi creat aceste lucruri; toate, fără excepţie. Voi care sunteţi ca să gândiţi şi să simţiţi, cărora vi s-a dăruit Liberul Arbitru divin, voi sunteţi suprema creatură.

Dumnezeu este cu adevărat totalitatea Gândirii – Izvorul a tot ce este. Dar tu, ai mers la Gândul care este Tatăl şi ai creat toată splendoarea formelor. Puterea ta creatoare de a considera cu atenţie Gândirea; şi graţie acestei facultăţi, tu ai modelat tot ceea ce este. Opreşte-te o clipă la idee, o idee entuziasmantă, palpitantă. Apoi resimte toată emoţia pe care o provoacă în tine. Astfel a fost creat universul tău în felul această a fost creat.

Maeştri mult iubiţi, voi sunteţi desigur creatorii întregii vieţi. Voi aţi creat grandioasele lumini în cer. Voi aţi creat culorile, formele, mirosurile. Voi sunteţi cu siguranţă, minunatele creaturi ale unui admirabil tată. Nu sunteţi bastarzii universului – voi sunteţi creatorii lui! Voi sunteţi suprema inteligenţă a lui Dumnezeu la treabă în creaţia voastră – omul – şi toată viaţa este în aşteptarea prezenţei, gândului vostru şi sensibilităţii voastre.

Voi, stimaţii mei fraţi, sunteţi eminenţii creatori de statură

divină, dotaţi cu puterea de a crea orice – chiar dacă nu sunteţi conştienţi de aceasta. Voi nu sunteţi numai nişte fiinţe din carne; voi sunteţi importanţi creatori exprimându-se în formă ca, în sfârşit, să perpetuati în voi facultatea creatoare cu care sunteţi dotaţi.

Fără mecanismele gândirii creatoare, fără minunata voastră inteligenţă, fără puterea profundă a emoţiei prezentă în sufletele voastre – fără toate aceste elemente invizibile – n-aţi fi nimic, nici n-aţi exista. Şi fără darul vostru creator, viaţa ar fi inexistentă, căci fără ele Gândul nu s-ar putea desfăşura în aşa fel încât să facă tangibile forţele vieţii şi să întrupeze eternitatea în faţa voastră.

Fără voi nimic n-ar fi fost recunoscut. La ce ar servi viaţa sau frumuseţea florii dacă n-ar fi existat cine să o aprecieze? Fără voi cu siguranţă ea n-ar fi avut rost.

Fără voi această planetă care este a voastră ar fi încă o masă informă ce s-ar scălda în sămânţa creatoare. Fără voi n-ar fi existat anotimpurile, Soarele n-ar fi putut răsări şi vântul sufla. Voi aţi creat această împărăţie conform destinului vostru prevăzut cu simţire, şi toate lucrurile s-au născut după bunul vostru plac pentru a slăvi pe Dumnezeu ce trăieşte în voi.

Cine altul în afara voastră ar fi conceput această minunată planetă, locul pe care trăiţi. Voi sunteţi fiinţe dotate cu o inteligenţă supremă şi nu în virtutea unei evoluţii. Aţi fost întotdeauna astfel!

Sunt printre voi pentru a vă învăţa să redeveniţi nelimitaţi. Şi pentru început, vă voi învăţa tot meritul şi toată valoarea voastră. Astfel să puteţi înţelege natura voastră divină şi fantastica putere cu care sunteţi dăruiţi ca să vă cunoaşteţi moştenirea. Este însă indispensabil să înţelegeţi cum la începuturile voastre aţi devenit scânteie de Lumina foarte puternice, prin evoluţie aţi devenit apoi enigma numită om. În consecinţă am să ţi-o explic.

În cartea cărţilor stă scris: „La început a fost gândul care cuprindea totul”. Este absolut adevărat! Gândul. Într-adevăr nu înseamnă nimic fără gândire, căci gândul este fundamentul şi creatorul este ceea ce este.

La început deci după formularea voastră totul era Gândire infinită. Această Gândire Infinită eu aş numi-o Dumnezeu Tatăl. Ceea

ce voi înţelegeţi prin Dumnezeu, este Gândire-cauza şi fundamentul prim a toată viaţa. Tot ceea ce este, a fost şi va fi derivă din Gândire, Inteligenţă, Spirit de Dumnezeu.

La început era spaţiul infinit al Gândului, şi Dumnezeu ar fi rămas mereu fără formă dacă nu s-ar fi contemplat – dacă n-ar fi reflectat Gândirea, care era, întorcând-o asupra Lui însuşi. Contemplând gândirea ce era, s-a extins devenind o formă unică. Căci, de câte ori considerăm un Gând, raţionamentul dezvoltă acest gând el devine mai mult, el creşte în aşa fel încât Tatăl, care până atunci nu dăduse desfăşurare Fiinţei Sale, se contemplă, se consideră în această dezvoltare, era mai mult.

Ce a făcut să se nască în Tatăl dorinţe de a se cuprinde într-o existenţă mai mare? Dragostea! Căci esenţa, chiar raţiunea gândului contemplat, apreciat este dragoste. A fost iubirea lui Dumnezeu pentru Sine, care inspira lui Dumnezeu dorinţa de a se contempla într-o formă unică dezvoltată.

Din această mişcare de iubire v-aţi născut toţi. Când Dumnezeu, contemplându-se, se iubi în ceva mai mult, mai mare, voi aţi devenit aceia în ceea ce Dumnezeu s-a dezvoltat. Fiecare din voi aţi devenit în acea minunată clipă, parte din prima gândire considerată. Fiind prima creaţie a lui Dumnezeu Tatăl, fiecare aţi devenit Dumnezeu din Dumnezeu, fii de Dumnezeu şi aţi avut parte de inteligenţă să – a spiritului lui Dumnezeu. Voi, Dumnezeilor, sunteţi singura creaţie care sunteţi perfecta replică a Tatălui, deoarece sunteţi în dezvoltarea Sa. Tot ceea ce este Tatăl, este la infinit şi compoziţia a ceea ce sunt fii săi mult iubiţi.

Dumnezeu Tatăl este Gândire verificată, capabilă a se contempla, care este Viaţa – tot timpul în mişcare, neputându-se imobiliza aşa cum nu o pot face gândurile voastre.

Dar pentru ca Gândirea, viaţă să se dezvolte mereu, îi trebuie o raţiune. Această raţiune sunteţi voi. Voi toţi aţi devenit din Spiritul lui Dumnezeu în sfârşit, ca prin fiecare viaţă să se continue să se dezvolte în veci. şi acest pe veci este în afara timpului, este clipa prezentă. Este un prezent ce se urmăreşte la infinit.

De aşa manieră încât să se poată perpetua, Tatăl a dat fiecăruia

din voi singurul lucru ce a fost şi va fi întotdeauna – totalitatea Gândirii. Fiecare din voi a primit de la Tatăl, pentru Tatăl, divina sa inteligenţă şi voinţa creatoare.

Graţie lor datoraţi puterea de a putea avea acces la gândirea care este Tatăl şi să vă puteţi dezvolta în conformitate cu gândurile pe care le contemplaţi, pe care le consideraţi.

Dumnezeu, Spirit Divin, se dezvoltă încontinuu prin fiecare din voi şi creşte prin voi. Ceea ce voi deveniţi prin dezvoltarea voastră, devine şi Tatăl. Şi ceea ce Tatăl a ajuns – prin devenirea tuturor copiilor mult iubiţi – puteţi deveni şi voi, căci fiecare din copii este permanent în situaţia de a primi de ceea ce este Tatăl. De asemenea, graţie gândurilor considerate, puteţi în permanentă să fiţi ceea ce este Tatăl – o împărăţie extrem de frumoasă, în continuă expansiune.

Când, la începutul vostru, gândirea se contempla ea însăşi, ea deveni Principiul Luminii. Lumina a fost prima creaţie. De fiecare dată când un gând este apreciat (sau considerat) frecvenţa sa vibratorie scade, ea devine lumină. Moştenirea voastră se ridica la naşterea Luminii, căci fiecare particulă de lumină devine individ, un Dumnezeu.

Astfel, toţi aţi devenit ceea ce se cheamă fiinţe de lumină de la naşterea creaţiei.

Voi toţi aţi început să existaţi în aceeaşi clipă. Orice entitate care a existat vreodată sau care va fi, a fost creată de gândirea devenită Lumină în clipa în care Dumnezeu Tatăl se contemplă. Şi Lumina emanând din spaţiul Gândirii devine parte din Spiritul lui Dumnezeu, ea deveni curentul de gândire numit şi „fluviul Gândirii".

Lumina ce fiecare aţi devenit a fost şi este mereu inteligenţă ce sunteţi. Această lumină divină, corpul vostru iniţial şi permanent, constituie spiritul fiinţei voastre – ceea ce eu numesc Dumnezeul fiinţei voastre, căci spiritul vostru este Spiritul lui Dumnezeu într-o formă unică. Şi acum voi sunteţi dotaţi cu acest spirit, acest corp de lumina ce aţi devenit cu toată slava, în clipa în care Gândirea, slăvitul vostru Tata mult iubit, se contemplă.

La începutul vostru, adică atunci când Gândirea, Dumnezeu, traversa spiritul fiinţei voastre, s-a produs o emoţie. Astfel a fost creat sufletul vostru, prin forţă creatoare, ca să poată merge la sursa

fluviului dragostei emanat de Dumnezeu Tatăl. El a fost creat în aşa fel ca voi să puteţi merge la sursa eternului fluviu al Vieţii, imobilizându-l sub forma de sentimente, impresii (ceea ce va deveni memoria).

Sufletul vostru este de fapt ceea ce va permite să fiţi creatori. În sfârşit, ca să puteţi crea ce este necesar să ştiţi, să păstraţi în spirit imaginea gândului desluşită. Aceasta este imaginea care permite să dezvoltaţi gândurile şi să le dai valoare generatoare de realitate.

De exemplu, ca să creezi o floare, trebuie să ai gândul unei flori noi unice pe cale de a răsări. Gândul la această floare este interceptat de eternul fluviu al gândirii la care spiritul vostru, Lumina fiinţei voastre are acces. După aceea, ea este păstrată cu claritate în suflet, ca o imagine emoţională. Graţie dorinţei, veţi putea de aici înainte să vă rememoraţi această imagine – gândul „floare", să o contemplaţi şi să o dezvoltaţi, dându-i forma, culoarea, mărimea pe care o doriţi. Puteţi de acum înainte să creaţi o floare unică în fiecare moment. Şi păstrând gândul în memorie, puteţi perfect să-i desenaţi imaginea.

Fără suflet, n-ai putea da Tatălui o formă, fără ea nu vei putea imobiliza gândurile, apoi contempla, ca apoi să le poţi manifesta.

Ceea ce denumiţi creaţie, este în sfârşit valoarea Vieţii, care a fost dintotdeauna. căci creaţia este fără început şi mai mult ca sigur fără sfârşit. Cât despre creatori, sunteţi voi toţi – voi, entităţile de lumină, Dumnezei. Toate lucrurile au fost create de Dumnezeu, din substanţa numită gând care este Tatăl, şi tot ceea ce Dumnezeii crează. Tatăl devine – asta constituie fiinţa în expansiune a Tatălui.

Materia pe care o vedeţi în jurul vostru, este Tatăl. Tatăl este materia dat fiind că este orice lucru. Dar creatorii materiei sunteţi voi toţi – Dumnezeii sunteţi nişte făuritori desăvârşiţi. De la început, într-adevăr, aţi fost dotaţi cu inteligenţă capabilă de a concretiza în materie idealul pe care vi-l puteţi imagina prin intermediul Gândului.

Totul derivă din gândire. Absolut totul! Orice obiect din materie a apărut printr-un ideal de gândire îmbrăţişat de emoţie. Înainte de orice creaţie, gândul primului lucru a fost închipuit de suflet ca ideal. Toate lucrurile materiale din lume au la origine un ideal de gândire considerat de unii din Dumnezei şi manifestate de ei cu materia care este Tatăl.

Orice porţiune (bucată) de materie este înconjurată de lumină. Oamenii voştri de ştiinţă încep să ştie. Ei au descoperit că materia grosieră este lumina a cărei frecvenţă vibratorie a fost încetinită, coborâtă.

De câte ori un gând este cuprins de emoţie, acel gând se dezvoltă şi devine lumina. Dacă încetinim mişcarea particulelor luminoase, dacă condensăm lumina, se creează ceea ce se cheamă un electron – un câmp electromagnetic cu un pol pozitiv şi negativ. Şi dacă continuăm să încetinim frecvenţa luminoasă, atunci se coagulează, formând materie. Apoi materia este structurată sub formă de molecule şi de celule. Şi forma este datorată coeziunii gândului pe care sufletul a imaginat-o ca ideal de creaţie.

Maeştrii mult iubiţi, voi aţi creat, prin propriile voastre gânduri, frumuseţea, splendoarea a tot ce este. Voi aţi creat toate lucrurile, gândindu-le şi resimţindu-le-schimbând gândurile în lumina, în electroni, în materie, în forme. Căci voi, adică gândirea coborâtă în Lumină, aţi contemplat Lumina ce voi deveniseră-ţi şi iubind Lumina ce voi eraţi. Aceasta făcând, lumina s-a coborât şi a devenit electron. Şi contemplând electronul ce Dumnezeu devenise prin mecanismele voastre de Gândire, electronul a fost coborât devenind materie (grosieră). El a devenit „gândire coagulată", o gândire vibrând cu o frecvenţă coborâtă dar rămânând totuşi dimensiunea Tatălui – deoarece Tatăl este în orice.

Prima voastră mişcare a constat în a recunoaşte „ştiinţa gândului în materie" o ştiinţă pe care nimeni nu v-a învăţat; ea este rezultatul pur şi simplu al inteligenţei voastre – ea decurge chiar din procesul vieţii în care sunteţi angajaţi. Din această ştiinţă, din aceasta inteligenţă s-a născut forma creată.

La începutul formei create, Dumnezeii s-au contemplat (Lumina ce erau) creând astfel idealul de lumină în materie – sori, în număr incalculabil. A fost un milion de miliarde! Şi aceşti nenumăraţi sori prin efectul concentrării sau efectul fuziunii de gaz au fost ei înşişi rezultatul coborârii electronilor. Şi din aceşti mari sori, scânteile centrale de viaţă, sfere în rotaţie – planetele – şi puse pe orbite. Şi aceste sfere, Dumnezeii le-au amenajat, şi asta a luat timp şi ia timp.

Cine a creat acest univers şi toate universurile ce încoanjoară un Soare şi mai mare? Voi, desigur. Voi le-aţi conceput. Toate lucrurile create de voi, gratie gândului considerat au lărgit câmpul vostru de experienţă. Sentimente s-au ridicat în sufletul vostru, cea mai autentică comoară a gândirii şi prin ea a fost creat planul material.

Voi cu sunteţi cu siguranţă de natură divină, fiind scântei originare de Lumina. Voi, creatorii, aţi creat prin Tatăl în voi, prin mijlocul voinţei voastre suverane, tot ceea ce este. Absolut tot!

Nu Dumnezeu a creat universul, căci Dumnezeu este universurile! Voi le-aţi creat prin mijlocirea propriilor voastre gânduri, resimţindu-le în sufletele voastre.

Cei mai mulţi dintre voi eraţi printre Dumnezeii care au ajuns în locul cu numele Terra, este de atunci foarte multă vreme şi iar vreme, şi care au creat şi dezvoltat toată viaţa de pe ea. Timp de milioane de ani, după concepţia voastră despre timp, aţi mers la sursa gândirii care este Tatăl, şi datorită supremei voastre inteligenţe şi a puterii voastre creatoare, voi aţi conceput idealuri de creaţie.

Voi, entităţile de Lumina, aţi conceput în această lume organisme vii cu bacterii născute din reacţia gazului cu apa. Aceasta este pămada (noroiul) care v-a servit să creaţi viaţa pe acest pământ. Şi la început, creaţiile nu erau decât o adunare de materie informă. Creaţiile voastre erau foarte sumare, pentru că nu erau decât la începutul uceniciei voastre cu materia şi modul de a o modela. V-au trebuit ani şi ani pentru a crea plante şi animale şi toate organismele vii de pe acest plan.

Datorită emoţiei creatoare, voi aţi conceput creaturi, forme de viaţă dotate cu mobilitate şi capacitate de expresie. Un grup de Dumnezei a creat prima floare. Au fost culori şi parfumuri, şi mai târziu specii diferite de flori.

Înţelegeţi că aceste creaţii nu erau greu de realizat, deoarece ca entităţi de lumină, voi nu aveaţi trup încă. Când doreaţi să creaţi ceva, voi deveneaţi pur şi simplu. Voi dădeaţi materiei forma, inteligenţă şi trăsături specifice, devenind parte din ele. Şi de îndată ce o creaţie a luat viaţă, şi ea era dotată cu toată inteligenţa creatorului ei, voi vă extrăgeaţi şi mergeaţi către o altă creaţie şi mai frumoasă.

Creaţiile acestei lumi n-ar fi aşa frumoase, chiar sublime unele, şi n-ar fi avut niciun motiv să fie dacă n-ar fi fost animate de „suflu de viaţă” al creatorului lor. Voi aţi insuflat creaţiilor voastre inteligenţa instinctului şi memoria genetică. Voi le-aţi dăruit mijlocul de a se reproduce prin împărţirea genelor şi astfel posibilitatea de a crea specii noi. Şi cum voi sunteţi Dumnezeii creatori, aţi conceput modele de evoluţie, se poate spune ca toată litatea viului este divin – din cauza Scânteii de viaţă pe care voi le-aţi transmis-o lor.

Dumnezeii n-au decis imediat să creeze un vehicul de materie prin care totodată să ia contact cu creaţiile lor şi să continue să-şi exprime puterea creatoare (în ei înşişi mai degrabă în cele create); pentru acesta, ei aşteptară să se stabilească un lanţ de hrănire. Numai atunci şi-au pus problema crecării unui trup care vă este cunoscut sub numele de „om” sau fiinţă omenească.

Gândirea, care este o esenţă, are calitatea de a pătrunde; ea traversează materia. De asemenea, Dumnezeii care erau gândirea sub formă luminoasă, puteau deveni floarea, dar nu îi simţeau parfumul. Ei erau asemenea vântului, care cu toate că sufla printre crengi, nu putea simţi şi nici cuprinde arborele. Ei treceau prin piatră, dar nu o puteau resimţi. Cum gândul nu poate percepe esenţa unei vibraţii inferioare, nu este afectată de materia din care este făcută piatra.

În vederea posibilităţii de a simţi parfumul unei flori, de a atinge floarea, de a cunoaşte frumuseţea şi a face experienţa strălucirii ei, Dumnezeii au trebuit să creze un vehicul de materie, care să vibreze cu aceeaşi frecvenţă cu cea a florii. Din acest motiv au creat un înveliş numit „om”. Ei au creat-o ca în fine să poată face experienţa lucrurilor create şi să-şi exprime puterea lor creatoare prin ele.

Omul, în consecinţă, a fost născut dintr-un ideal de gând, în aşa fel ca să poată servi de vehicul explorării Dumnezeilor. Învelişul creat poate totodată să conţină şi sufletul Dumnezeului şi să fie impregnat de spiritul lui. Graţie lui, Dumnezeii devin capabili să atingă florile şi să perceapă parfumul lor, şi această trăire se imprima în suflet ca sentimente. De aici înainte, ei puteau contempla arbori, savura parfumul lucrurilor şi percepe frumuseţea lor. De aici înainte, Dumnezeii puteau să se vadă unii pe alţii, să se atingă, să se

îmbrăţişeze, să vorbească. Ei puteau să se observe unii pe alţii, să se cunoască unul prin altul. De acum înainte, Dumnezeii, ca oameni, puteau trăi o aventură complet nouă a materie – din pricina invizibilei esenţe numită sentiment.

Astfel, Dumnezeii, fiinţe de lumină, au creat o densitate în raport cu idealul lor. Densitatea învelişului lor le permitea, într-o realitate în plus, aceea a Gândirii manifestată în materie. Făcând-o, ei deveneau Dumnezei, gândul că Dumnezeu este, manifestat în inteligenţă celulară având ca nume om. Ei deveniră Dumnezeu-om, om-Dumnezeu, Dumnezeu exprimat în minunata formă omenească, omul exprimând Dumnezeu în el, în sfârşit, pentru a perpetua pentru totdeauna dezvoltarea Tatălui.

Primii oameni s-au născut după multiple experienţe făcute de un grup de Dumnezei. Nu au fost la început decât nişte creaturi lipsite aparent de sex, a căror reproducere se făcea în virtutea a ceea ce se numeşte „cloning". Învelişurile (trupurile) erau genetic asemănătoare la începutul creaţiei omului. În plus mai erau şi nişte creaturi mai degrabă simple, care în ochii voştri ar apărea mai curând groteşti. Dar pentru Dumnezeii epocii, ele erau foarte frumoase. Din păcate, nu erau prea agile, aşa încât serveau uşor ca hrană animalelor. Dumnezeii au perseverat, şi tot experimentând şi modificând, ei au reuşit să ajungă a se mândri cu rezultatul, trupul fiind în fine pus la punct, numeroşi Dumnezei s-au bucurat mult, l-au luat în primire pentru a explora viaţa într-un fel nou.

După multă vreme, fiinţa omenească a devenit sexuală, împărţirea genelor a permis crearea de corpuri unice şi mai prelucrate. Începând cu aceasta, bărbatul a putut transmite inteligenţă câştigată prin sămânţa sa, în timp ce femeia o transmitea prin ovulele sale. Prin conceperea genelor, şi unul şi altul se puteau întâlni şi forma o entitate mai elaborată încă, graţie ştiinţei câştigată de unul sau de altul din părinţi. Din păcate, acest mecanism a permis producerea corpurilor mai prelucrate dar nu şi a spiritelor. Corpul a „evoluat" ca să mă exprim în termenii voştri, proces care s-a desfăşurat timp de 10 milioane şi jumătate de ani după felul în care socotiţi voi timpul. V-a trebuit tot acest timp pentru a deveni ceea ce sunteţi în prezent.

Corpul omenesc este tânăr. Omul în forma lui fizică nu are decât 10 milioane şi jumătăte de ani, în timp ce fiinţele de lumină care sunteţi, au fost dintotdeauna. Nu poate fi determinată vârsta gândului deoarece la originea lui, timpul nici nu exista. Aşa că sunteţi bătrâni, infinit de bătrâni. Şi timp de miliarde de ani, după concepţia măsurării timpului vostru, voi aţi creat ceea ce se cheamă electronul. Faptul de a coborî electronul pentru a forma materia brută, a devenit de atunci o nouă aventură, complet diferită. După miliarde de ani de învăţătura şi de explorare, omul deveni o creatură vie, ce respira şi constituie gândire coagulată din materie vibrantă.

Voi aţi creat acest plan în totalitate. În consecinţă, fără voi toţi ar fi fost total inexistent, nu ar fi avut realitate. Animalele sunt iubite deoarece, prin voi, creatorii lor, au primit suflul Vieţii. Florile sunt iubite deoarece în ele sunt imprimate canavaua propriei voastre frumuseţi, cum de altfel în tot ce e viaţă. Şi dacă este aşa, este în întregime prin voi.

Cine sunteţi voi? Voi sunteţi eminenţi Dumnezei de lumină, eminenţi creatori a tot ce e viaţă. Sunteţi extraordinarii Gândirii infinite, măriţi apoi coborâţi până la a forma materia. Voi sunteţi Dumnezeii, eterna Gândire, făcând experienţa formei umane. Voi sunteţi Dumnezeii manifestaţi ca oameni, în aşa fel ca să puteţi urmări pentru totdeauna dezvoltarea Gândirii.

Căci, la începutul vostru, Tatăl este Vid fără formă, spaţiu, fără lumina, şi aşa ar fi rămas veşnic dacă nu s-ar fi contemplat şi dacă n-ar fi îmbrăţişat Gândirea, care este. Făcând aceasta, El deveni Lumină – prima dezvoltare a Gândului. Fiecare din noi am devenit această Lumină. Din ce cauză? În sfârşit pentru a urmări dezvoltarea Tatălui pentru totdeauna. În ce fel? Prin acelaşi proces pe care l-a folosit Tatăl ca să dea naştere formelor noastre de Lumină.

În splendidul moment în care s-au născut sufletele noastre, fiecare din noi porni procesul de expansiune şi de evoluţie. Prin sufletele noastre am devenit capabili de a prinde gândul şi de a fixa sub forma sentimentelor. Astfel, noi putem reintra, ceea ce a permis florii să fie sămânţă în sinea ei, animalelor să vină pe lume.

Gândirea, Tatăl vostru mult iubit, este în sine emoţie, cu toate că

nu este manifestată. Creaţia n-a fost dată existenţei Lui decât numai după ce s-a manifestat în suflet ca sentiment. Îndată ce un gând a fost îmbrăţişat şi înregistrat în suflet, el devine realitate; are contururi, posedă structură, e pertinent.

Cine a creat lucrurile pe care le observaţi în jurul vostru? Nu este Dumnezeu. Sunteţi voi, Dumnezeii, care v-aţi însuşit gândul şi aţi avut emoţia în materie. Ceea ce voi numiţi realitate, nu devine decât după ce un gând a fost resimţit în inimă – în sfârşit ca să formeze un ideal de creaţie – apoi exprimat ca formă manifestată. Acestea sunt emoţiile, sentimentele, formele – ceea ce se numeşte realitate – care dă temei gândurilor. Astfel crede Tatăl în fiecare moment.

Formele manifestate provin din transformarea gândurilor în emoţii. Această transformare permite crearea în materie. Ea vă permite să creaţi, să evoluaţi, să deveniţi, să vă exprimaţi după dorinţa voastră. Şi curentul Vital care vă face să fiţi ceea ce sunteţi, nu vă judecă căci, fiind ceea ce sunteţi, voi vă dezvoltaţi şi daţi temei Spiritului lui Dumnezeu.

Tatăl nu lucrează prin voi, El simte prin voi, El este prin voi. Voi sunteţi ceea ce este El – şi ceea ce El este, este creat şi dezvoltat în fiecare clipă din viaţa voastră. Pentru acest motiv, ceea ce faceţi, ceea ce cândva aţi făcut, primeşte sau a primit aprobarea lui Dumnezeu.

Voi aţi creat toate lucrurile din această lume. De asemenea, şi împărăţia Cerurilor, împărăţia lui Dumnezeu, a fost dezvoltată de fiii Lui mult iubiţi, de voi – El însuşi. În consecinţă, iubiţi ceea ce sunteţi, căci voi sunteţi foarte frumoasele entităţi care aţi creat toate lucrurile prin bucurie.

Ceea ce religiile voastre vă învaţă, ar putea fi greşit. Ştiţi ceea ce este minunat în toate acestea? Poate aceasta: nu există diavol, nici iad, nici păcat, nici ispăşire, nici Dumnezeu de temut. Religiile ar putea să greşească. Şi ele greşesc!

Voi sunteţi nişte entităţi, fiecare din voi fiind unic, creatorul este cu siguranţă divin. Cu toate că vi s-a spus că sunteţi nişte creaturi mizerabile, aceasta este fără importanţă, ceea ce contează cu adevărat este felul în care vă recunoaşte inteligenţa numită Viaţă. Ori, după ea, voi toţi sunteţi eterna parte a Spiritului lui Dumnezeu. Voi nu înţelegeţi

încă întregul vostru preţ dar nu întârziaţi să înţelegeţi.

Pentru mine fraţi mulţi iubiţi – şi nu numai pentru mine, dar şi pentru toate entităţile din toate universurile şi din toate planurile de viaţă vizibile şi invizibile. Noi suntem uniţi unii cu ceilalţi prin har, inteligenţă şi mai mult încă prin dragostea a ceea ce se numeşte Dumnezeu – minunata gândire care vă susţine şi vă păzeşte întotdeauna, în ciuda tuturor extravaganţelor voastre.

Fiecare din voi este o comoară de o valoare nepreţuită. Într-adevăr, unul singur din voi dacă ar fi lipsit, Viaţa, universurile şi structura lor n-ar fi putut să existe. Pentru voi şi din pricina voastră, viaţa s-a putut desfăşura din abundenţă, gândul şi inteligenţa au putut să se desfăşoare şi să formeze realitatea atât de bogată şi frumoasă. Sunteţi cu siguranţă preţioşi, deoarece, în ciuda felului în care vă percepeţi, fiecare de partea sa, a ajutat la spectaculoasa desfăşurare de Tot – Ceea – ce – Este. Voi sunteţi nişte entităţi minunate. De altfel, priviţi la toţi cei ce formează umanitatea: feţele se aseamănă, cu siguranţă, totuşi nu sunt două identice. Voi sunteţi asemenea florilor unei magnifice grădini, care seamănă polenul, făcând să se nască flori mereu mai frumoase, mereu mai bogate în nuanţe. Fiecare are frumuseţea lui, care diferă de a celorlalţi: fiecare este Dumnezeu exprimându-se hotărât, urmând propriile şi unicele lui destine.

Cândva aţi fost gând emiţând lumină; Dumnezeu perpetuându-se în eternitatea fără sfârşit. Ca să puteţi explora o împărăţie mai vastă, aţi conceput cu grijă infinită şi după multe tentative, corpuri de materie sau dacă preferaţi gând coagulat. Corpurile v-au permis să vă exprimaţi pe acest plan de existenţă în plus şi să exploraţi toate structurile gândului care este Dumnezeu. De asemenea, de-a lungul aventurilor în infinita creativitate, v-aţi transformat din lumină fără forma şi aţi devenit materie celulară, bărbat şi femeie. Fiecare a devenit Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie; Spirit de Dumnezeu exprimându-se prin organismul viu care constituie fiinţa omenească.

Sunteţi de o remarcabilă inteligenţă, căci voi nu numai că aţi insuflat suflul vieţii celulelor voastre, dar aţi transmis suprema voastră inteligenţă materiei, ca să poată să se înnobileze şi să evolueze. Aţi

conceput o ştiinţă a evoluţiei şi aţi evoluat prin ea, trecând de la ceea ce se numeşte omul din Neanderthal la Omul Sapiens. În decursul timpului, graţie a numeroase experienţe, a diverse etape de evoluţie şi prin (mijlocirea) numeroaselor traumatisme, aţi devenit entităţile pe care le văd aşezate în faţa mea, capabile să se ţină drept pe picioarele lor. Toţi cei ce trăiesc în această lume de materie, trebuie să demonstreze puterea inteligenţei lor la acest nivel deosebit de Viaţă – un minunat nivel într-adevăr, căci aici Gândul, Tatăl vostru cel iubit, există sub toate aspectele, mergând de la lumină la materia compactă.

Ştiaţi că inteligenţa se dezvolta peste tot în univers? Dar în această lume, aceea a planetei Terra, connvieţuirea între gând şi materie a atins apogeul evoluţiei.

Voi, bărbaţi şi femei, credeţi că aţi rămas în urmă? Sunteţi inferiori celor din lumea invizibilă? Cu siguranţă nu sunteţi. Sunteţi prinşi într-o frumoasă aventură, aceea de a înţelege în totalitate mecanismele Gândului. Ca să puteţi înţelege Scopul lui Dumnezeu, a trebuit să fiţi Dumnezei sub formă umană. Căci împărăţia lui Dumnezeu este în expansiune – din lumină El se transformă în electron şi materie. Nimeni nu poate cunoaşte şi exprima împărăţia lui Dumnezeu în totalitatea sa atâta timp cât n-a fost Dumnezeu cu formă omenească.

Devenind numai bărbat sau femeie, putem exprima ceea ce Tatăl este la diferite nivele ale gândirii. Căci fiind Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie, nu sunteţi numai gând, emoţie şi voinţă în evoluţie, ci lumină, electron şi materie.

În sfârşit, pentru a înţelege în totalitate mecanismele Gândirii îmbrăţişaţi (sau cuprindeţi) în totalitate cel ce sunteţi, adică Dumnezeu, a trebuit să fi fost foarte maleabil şi să vă iubiţi foarte mult, căci altfel n-ar fi putut parcurge drumul spre diferite planuri de existenţă – până la acest plan, cel prin care obţinem informaţii despre Dumnezeu sub formă materială.

Cei care n-au fost încă Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie, nu pot deţine întreaga experienţă despre Dumnezeu, din pricină că ei nu posedă nici înţelepciunea, nici inteligenţa despre totalitatea Vieţii. Numai cei veniţi în acest plan, care au devenit parte din splendoarea

sa, care l-au construit, numai aceia pot înţelege complexităţile iubirii, bucuriei creaţiei. Numai asemenea călători, cum sunteţi voi, şi-au însuşit inteligenţa eternităţii şi dorinţa de a perpetua – căci ei singuri crează pentru totdeauna totalitatea Vieţii. În sfârşit, atâta timp cât va dăinui acest plan de materie, el va permite vieţii să se perpetueze într-o infinită creativitate. De asemenea, a fi bărbat, a fi femeie, este cu siguranţă participarea la viaţa lui Dumnezeu.

Există un termen, acela de înger. Mulţi dintre voi îşi doresc să fie asemenea creaturi divine. Cu toate acestea, starea de a fi înger prezintă un foarte serios inconvenient: acela de a nu avea înţelegerea echilibrată. Ei nu sunt decât energie, Dumnezei ce vor deveni într-o zi Dumnezeu-om. Ei nu simt nici simpatie, nici milă pentru specia umană. De altfel, cum ar putea o fiinţă din invizibil să vă înţeleagă perfect, dacă n-a fost ca voi? Umanitatea este mult mai avansată decât îngerii, dacă le lipseşte înţelegerea despre Dumnezeu sub forma omenească; în consecinţă, înţelegerea lor despre oameni, în bucuriile şi necazurile lor, obligatoriu nu poate fi limitată.

Eu vă spun că având experienţa de a fi om, este un lucru sfânt, căci numai aşa se poate avea întreaga experienţă a lui Dumnezeu. Numai fiind oameni puteţi merge până la hotarele Împărăţiei lui Dumnezeu.

Devenind oameni, voi nu v-aţi degradat. Asta trebuie să înţelegeţi. Pentru că dacă n-aţi fost oameni, nu puteţi intra în împărăţia lui Dumnezeu; căci cum s-ar ridica la cer cel care mai înainte n-a coborât în viaţă?

Este demn şi merită, este înţelept de a fi om. Căci astfel poate fi înţeles acest foc – sacru în sine, adică Dumnezeu-Atotputernicul. Orice viaţă este compusă din acest foc; şi făcând experienţa în inteligenţa supremă în materie brută, dăruieşte o viziune completă despre ceea ce Dumnezeu este. Şi ziua în care veţi înţelege perfect tot ceea ce este Dumnezeu – spaţiul interior, cât şi cel exterior, materie, carne, sânge, dragoste, bucurie, necaz – atunci aţi devenit tot ceea ce Tatăl este.

Dacă sunteţi pe acest plan, este pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu în corpul material în care trăiţi. Ceea ce vă menţine în dezvoltarea voastră creatoare, este Viaţa, aceeaşi forţă care menţine şi

atomii în sfera lor şi Pământul pe orbită. Şi această forţă de viaţă de un principiu universal unic, acela de a evolua fără încetare. Scopul vieţii voastre dintotdeauna a fost să faceţi experienţa vieţii şi să învăţaţi de la ea, apoi să înnobilaţi toate lucrurile învăţate şi să le reintegraţi în principiul Vieţii.

Voi trăiţi creaţia. Voi vă jucaţi cu gândirea creatoare şi o exprimaţi în materie în aşa fel încât să creşteţi înţelepciunea şi inteligenţa şi să pătrundeţi marele mister ce sunteţi. Cu toate acestea, acest plan este în întregime iluzoriu. Toată lumea crede că planul tridimensional este real. Efectiv, toate jocurile omului sunt iluzorii, ele sunt comparabile cu nişte visuri, această realitate poate dispărea lăsând în loc un vis. Lumea adevărată este lumea interioară, aceea a sentimentelor. Lumea adevărată, se poate spune, nu există decât din punct de vedere al sentimentelor; nu este guvernată de logică ci prin iubire în mişcare.

Această lume, ce pretindem a fi adevărată, n-ar putea exista în absenţa calităţii voastre de a cunoaşte prin sentimentele prezente în sufletele voastre, căci fără ele n-ar putea exista.

Tot acest paradis material a fost creat cu singurul scop de a putea trezi sentimente în sufletele celor care au luat parte la minunata creaţie. Din ce motiv? Ca să primească cea mai minunată recompensă a Vieţii, să cunoască înţelepciunea. Ori înţelepciunea nu este produsul Intelectului, ea derivă într-adevăr din inteligenţa emotivă dobândită prin experienţă.

Viaţa, acest extraordinar teatru este împărăţia voastră. Este scena pe care vă produceţi iluziile, obiectele imaginaţiei şi a visurilor voastre. Această scenă minunată vă dă ocazia să visaţi şi astfel să provocaţi întreaga realitate pe care o doriţi. Căci Dumnezeul ce sunteţi are întreaga libertate de a face visul oricărui gând să cuprindă sentimentul suscitat de acest gând şi astfel să-şi manifeste visul, făcându-l real. De asemenea, el poate în fiecare moment să dizolve (distrugă) o realitate creată.

Faptul de a fi Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie, este lăudabil. Căci numai când Dumnezeu a devenit om, viaţa pe acest plan a putut fi creată şi dezvoltată. Voi sunteţi nişte minunate entităţi, mult

mai puternice decât vă imaginaţi. Fiecare din gândurile voastre, fiecare din sentimentele voastre, este creator de viaţă. Vouă vă incumbă să daţi prezenţă vieţii, să susţineţi orice viaţă în viitor, nu cea a lumilor invizibile.

Cei ce trăiesc în invizibil, au numai inteligenţa invizibilului. Numai voi singuri aveţi puterea să susţineţi împărăţia lui Dumnezeu, bijuterie în Împărăţii.

Voi sunteţi cei ce daţi credit tuturor lucrurilor. Voi îmbogăţiţi scena spectaculoasă a Vieţii. Voi sunteţi cei ce ridicaţi şi glorificaţi această împărăţie de Dumnezeu. Dar voi, voi nu ştiţi, crezându-vă inferiori îngerilor. Ceea ce nu este cazul. Voi nu înţelegeţi bine lăudabila voastră funcţiune, totuşi nu veţi întârzia să o înţelegeţi. În curând, în sfârşit, viaţa, curcubeul, culorile, luminile vor deveni puternice instrumente care vă vor aminti ceea ce sunteţi cu adevărat? Această eră care se apropie va purta numele de era iluminării. Şi cum va fi înţeleasă viaţa atunci? Ca indispensabră pentru plinătatea înţelegerii de Dumnezeu. Această inteligenţă dobândită, ce de aventuri (întâmplări minunate) vă mai aşteaptă? Aveţi întreaga eternitate pentru a vă juca (a crea). Veţi avea la dispoziţia voastră o infinitate de gânduri pentru a reevalua şi redistribui elementele vieţii – timpul, spaţiul, materia… şi voi.

Sunteţi minunaţi cu siguranţă, căci voi aţi parcurs îndelung această sferă înainte de a deveni ceea ce sunteţi acum. Şi acest drum l-aţi făcut pentru a-L putea cunoaşte pe Dumnezeu în tot ceea ce este, la toate nivelele vieţii. Voi toţi aţi parcurs acest drum lung. Şi aceasta a fost un fapt remarcabil, care a necesitat curaj, deoarece era şi un oarecare risc. Au existat mari posibilităţi ca în cursul transformării din suflete nemuritoare în acest plan material să vă pierdeti identitatea şi să o puteţi pierde în supravieţuire. Din păcate, ceea ce n-a lipsit să se producă.

Ştiţi de ce aţi riscat venind să mă auziţi pe mine, enigma ce sunt? Pentru că ştiţi că ceea ce vă spun este adevărat şi că sunteţi în căutarea drumului, ce vă va duce din nou la cunoaşterea primordială punând în funcţie întreaga creaţie. În adâncul sufletelor voastre, voi ştiţi că nu sunteţi numai materie, din carne şi sânge. Voi ştiţi că sunteţi divini. Voi

sunteţi în această lume pentru a redescoperi, pentru ca să îmbrăţişaţi din nou principiul divin ce sunteţi, pentru ca să regăsiţi în voi lumina originilor, suflul Gândirii care v-a dat Viaţă.

Viaţa există pentru ca voi s-o îmbrăţişaţi. Ea este bogată şi abundentă, plină de aventuri şi provocări, pasionante. Ea vă deschide din toate părţile, porţi şi ocazii de a vă angaja în evoluţii pentru a deveni. A deveni ce? Dumnezeu suma totală a experienţelor.

Extraordinari maeştri, voi aţi dat viaţă vântului. Voi aţi dat Soarelui motiv de a fi acolo unde este. Aţi dat norilor motiv să îşi adune forţele; să hrănească pământul şi să-i potolească setea. Acestea nu le ştiaţi şi consideraţi că nu sunteţi demni de dragostea lui Dumnezeu.

Eu vă vorbesc din plin. Şi eu am fost ca voi. Am trăit toate iluziile voastre şi toate visele. Şi acolo unde m-am dus eu, veţi merge şi voi la rândul vostru. Dar în prealabil trebuie să îmbrăţişaţi viaţa şi să vă îmbrăţişaţi pe voi înşivă, căci îmbrăţişându-vă pe voi, îl îmbrăţişaţi pe Dumnezeu, totodată.

Din străfundul sufletului meu vă salut. Voi sunteţi admirabili într-adevăr. Voi sunteţi iubiţi cu adevărat. Sunteţi absolut indispensabili. Sunteţi raţiunea de a fi a eternităţii. Voi sunteţi, cu siguranţă, raţiunea de a fi a Vieţii.

Fiecare din voi trăieşte pe acest plan din diferite motive. Dar motivul cel mai nobil şi cel ce este de o importanţă capitală, constă în a înţelege şi a iubi misterul, punctul numit Sine. Şi acest punct îl desemnez cu siguranţă prin Dumnezeu, Tatăl în voi, ceea ce a dat credit începutului vostru, acel prin care voi aţi creat şi evoluaţi şi cândva veţi redeveni.

Şi dacă sunteţi meniţi să redeveniţi ceea ce Dumnezeu este, să-l exprimaţi în întregime pe Dumnezeu în voi, mai precis, ce veţi deveni? Cine este acest Dumnezeu care trebuie să vă servească de punct de referinţă?

Dumnezeul pe care-l iubesc, al cărui servitor sunt, prin care se împlinesc toate minunile, este mişcarea vieţii în totalitatea şi continuitatea sa. În continuitatea împărăţiei Vieţii, în eterna sa existenţă, numai prezentul există. În acest prezent, această clipă specifică, Dumnezeu sunt toate lucrurile aşa cum sunt ele. De

asemenea, în acest prezent, Dumnezeu este fiinţa a tot ceea ce este. Şi în prezenturile ce vor veni, Dumnezeu este toată viaţa care pulsează, se perpetuă de la sine – viaţa intensă sensibilă, se dezvoltă, evoluând, exprimând fiinţa sa.

Pentru a înţelege infinitatea lui Dumnezeu, percepţia voastră trebuie să transcendă timpul, distanţa, măsurile, pentru că în realitatea mai vastă asemenea factori nu există.

Dumnezeu este. De când este El? Dintotdeauna, căci El este fără început. El a fost Gândire, spaţiul, Vidul care susţine „telestarurile" şi le dă viaţă.

Ştiţi ceea ce este un „telestar"? Un „telestar" transformă lumina în materie, pe care o proiectează în univers pentru a crea sisteme stelare. Şi ce este la originea ei: Gândirea, Dumnezeu, Spaţiul – marele vid? Dacă vreţi să-l vedeţi pe Dumnezeu în fiinţa Sa intactă şi infinită, vizualizaţi infinitatea spaţiului – Spaţiul fiind Fluviul Gândului care înconjoară toate cele văzute, care susţine şi dă naştere la tot ceea ce este.

Toată lumea vorbeşte de spaţiu ca de neant. Când se întreabă: Cine este această putere prin care toate lucrurile se orânduiesc în sisteme orbitale? Cine susţine Pământul în vid? Cine susţine calea Lactee şi cei 10 miliarde de sori? Cine menţine Soarele în poziţia lui? Ce este această mare cale pe care vine Lumina? „Neantul", vi se va răspunde. Neantul? Să mi se arate un neant, un non lucru capabil să ţină vii miliarde de sori şi planetele lor!

Dumnezeu este ansamblul vieţii care pulsează, se desfăşoară, evoluează în eternul prezent. El este promisiunea viitorului. El este mişcarea care păstrează Viaţa, gândirea nelimitată lipsită de scop sau de Ideal, dar creând fără încetare viaţa. Dumnezeu este tot ce este, o forţă care mereu schimbă, mereu creează, mereu se desfăşoară şi se dezvoltă, mereu este.

Este posibil să identificam ceea ce este omniprezent, omnipotent, care mereu evoluează, mereu se mişcă, mereu permite, mereu este? Putem spune, „Dumnezeu este acela" atunci când ceea ce este într-un moment specific nu mai este în momentul următor? Putem percepe un univers infinit?

Este evident că este imposibil de identificat ceea ce transcende lumea materiei, timpul, spaţiul, măsurabilul cu un spirit finit. Spiritul finit nu poate într-adevăr nici să-l sesizeze, nici să-l descrie.

Termenii de „Dumnezeu" şi de „Tată" sunt numai o simplificare; ei servesc numai să desemneze tot ce este, a fost şi va fi în veci; fiinţarea de ceea ce este, fundul nelimitat al eternităţii.

În consecinţă, unde veţi găsi punctul de referinţă care vă va servi să deveniţi Dumnezeu? În voi, evident. Căci voi sunteţi imaginea lui Dumnezeu, replica a ceea ce Tatăl este. Esenţa care sunteţi şi care va dura mereu, evoluează mereu, se schimbă mereu, creează mereu, este mereu. Voi sunteţi Gândire, voi sunteţi Lumina, voi sunteţi electroni, voi sunteţi materie şi formă. Voi sunteţi energie pură, voi sunteţi o fantastica putere, emoţie care pulsează, gândire sublimă. Ceea ce este inteligenţă şi putere supremă, sunteţi voi. Voi sunteţi „Dumnezeul neidentificabil".

Dumnezeu nu poate fi identificat în afara minunatei voastre fiinţe. Dorind s-o facem, înseamnă să comitem o nedreptate împotriva voastră, căci făcând-o, veţi căuta să descrieţi ceea ce emană dinăuntrul vostru, prin ceva din afara voastră. Singurul mijloc pe care îl aveţi să identificaţi pe Dumnezeu este să observaţi ce este Tatăl în voi. Şi aceasta nu este mai degarbă simpatie? Terminate eforturile stresante pentru a înţelege infinita creaţie! Voi sunteţi chiar la sânul propriei voastre vieţi, a mecanismelor de gândire a Fiinţei voastre.

Singurul mod pe care îl aveţi de a percepe, de a înţelege şi de a cunoaşte prin emoţie pe Tatăl, este de a înţelege şi a cunoaşte prin emoţie ceea ce voi sunteţi; astfel îl veţi cunoaşte pe Dumnezeu. Astfel puteţi spune „Știu cine este Tatăl, căci Tatăl şi cu mine suntem unul, şi ştiu cine sunt".

A fi Tatăl este a fi ce sunteţi voi. Când sunteţi, pur şi simplu voi sunteţi infiniţi, nelimitaţi, creatori deschişi alegerii. Voi sunteţi permisivi, sunteţi mişcare, sunteţi pace, sunteţi bucurie. Voi sunteţi energie pură, direcţie puternică, a toată simţirea, a toată gândirea. A fi voi înşivă şi să vă iubiţi din toată fiinţa, din toate puterile voastre, să vă permiteţi a fi, să fiţi cum Dumnezeu este.

Permiteţi-vă să fiţi, să fiţi, pur şi simplu. Fiindcă, sunteţi toate

lucrurile. A fi Dumnezeu, este a putea spune „Eu sunt totul".

Voinţa lui Dumnezeu şi voinţa nu sunt distincte – voi sunteţi dotaţi cu voinţă divină. Dacă Dumnezeu ar fi dorit ca viaţa să fie exprimată numai în mod singular în această lume, nu v-ar fi dat fiinţa. Cu atât mai puţin v-ar fi înzestrat cu voinţă, permiţând fiecăruia să se exprime după originalitate plină de simţuri. Ceea ce se numeşte în mod obişnuit „voinţa lui Dumnezeu", a fost inventată de om ca să-şi poată guverna fraţii şi să-i supună. Dacă acordaţi crezare unui asemenea învăţământ, înţelegând voinţa lui Dumnezeu ca distinctă de a voastră, atunci voinţa voastră personală va fi inevitabil în conflict cu a Sa. Căci dorind să întreprindeţi un anume lucru sau un altul, pe care simţiţi că trebuie să fie realizat, Dumnezeu va interveni spunând: „Nu, aceasta nu este voinţa mea!" Dumnezeu nu este separat de voi. Voi şi cu El sunteţi unul şi acelaşi! Voinţa voastră este voinţa Sa. Ceea ce se arată prin „divina providenţă", voinţa divină sunt de fapt propriile intenţii. Atât de bine că nu sunteţi niciodată în contrazicere cu soarta. Soarta nu este dinainte prevăzută – este în întregime ordonată de voi. Gândurile voastre creează momente ce vin (viitorul).

Prezentul vostru nu este decât rezultatul gândurilor pe care le-aţi avut în momentele trecute. Aceasta este ştiinţa lui Dumnezeu. Singurul lucru pe care-l doreşte Tatăl, este ca să faceţi experienţa totalei Trăiri, care să fie conformă cu sentimentele din sufletul vostru. Şi de ce? Ca să puteţi înţelege ce este bucuria şi dragostea necondiţionată pe care Dumnezeu o are (încearcă) pentru voi şi pentru tot ce e viaţa.

Dacă voi v-aţi simţi în dezacord cu Dumnezeu, El ar fi de acord ca voi să modificaţi imaginea ce o aveţi despre El, căci eu vă spun, El n-ar merita dragostea voastră dacă ar trebui să vă înconjuraţi cu El.

La început când Tatăl contempla suprema frumuseţe a Sinelui, El deveni Splendoarea luminoasă. Prin această expansiune, prin această lumină prin care fiecare din voi aţi devenit Dumnezei, sub formă de mişcare unică şi singulară, încât să urmăriţi expansiunea gândului pentru totdeauna.

Pentru ca Dumnezeu să poată rămâne Unic în expansiunea Lui, era absolut indispensabil să dea fiecăruia posibilitatea de a crea

într-un fel unic prin propriile sale gânduri. Această capacitate v-a fost acordată prin mijlocirea liberului arbitru. Dumnezeu a dat fiecăruia din voi voinţă, astfel ca fiecare să poată fi unic şi suveran, să poată crea adevărul său, să fie stăpân pe înţelegerea sa.

Voi sunteţi de natură divină, prin libertatea voastră de a primi, de a îmbrăţişa şi de a cunoaşte orice gând la alegerea voastră. Şi originea acestei libertăţi este cu siguranţă dragostea. Liberul arbitru este darul dragostei acordat de Dumnezeu, fiecăruia dintre voi.

Dragostea, în expansiunea supremă, este dorinţa Tatălui ca viaţa să fie continuă în fiecare din voi. Dragostea, în expansiunea ei cea mai pură, este liberul arbitru pe care vi l-a acordat fiecăruia dintre voi, astfel ca să puteţi explora totalitatea Gândirii şi să vă dezvoltaţi, astfel dezvoltând chiar, Spiritul lui Dumnezeu.

Liberul arbitru vă face unici, păstrând în acelaşi timp contactul cu Tatăl; şi graţie completei voastre originalităţi, că gândurile voastre se pot dezvolta după un curent creator specific. În fiecare moment al creaţiei voastre, prin contemplarea şi dezvoltarea propriilor voastre gânduri, acţionaţi exact ca Tatăl, voi vă iubiţi cum El s-a iubit în momentul în care v-a dat fiinţa. Căci creaţia este actul prin care conduceţi dragostea în interiorul vostru să ia o formă unică, creatoare, liberă care va trăi în veci.

Chiar în momentul naşterii voastre, Tatăl a conchis cu voi o alianţă, un pact având ca fundament dragostea Sa pură şi necondiţionată şi care se enunţă astfel: Tot ceea ce tu gândeşti, tot ceea ce tu doreşti, Tatăl va deveni. Prin acest pact (totdeauna în vigoare şi care nu se va desface niciodată), fiecare din voi a fost făcut moştenitor de tot ceea ce Tatăl este. De asemenea, Tatăl fără încetare, va face darul de tot ceea ce devine, în aşa fel ca voi să ajungeţi să cunoaşteţi şi înţelege în întregime viaţa ce este. El este fundamentul permanent împlinirii viselor noastre. Şi cine este făuritorul de vise? Voi. Şi care este substanţa viselor voastre? Gândirea, Dumnezeu, Viaţa.

Voi aveţi puterea de a folosi Totalitatea Gândirii care este Dumnezeu pentru a crea tot adevărul, toate atitudinile, toate dorinţele la alegerea voastră. Tot adevărul, toată atitudinea creată prin intermediul mecanismelor de gândire Tatăl, Viaţa, le împlinesc cu

bucurie. Şi orice ideal de gândire pe care doriţi să-l deveniţi, Tatăl îl împlineşte prin materia ce este ca în sfârşit voi să puteţi face experienţa.

Pentru a vă da un exemplu de dragostea lui Dumnezeu pentru voi, să considerăm creatura cu numele de şarpe care a fost creat de un Dumnezeu. Şarpele are un corp lung şi subţire, numeroşi muşchi. El se deplasează cu mare viteză şi-şi poate folosi colţii înfigându-i în carnea voastră. Muşcătura lui putând doborî un uriaş în câteva secunde, dar în schimb omul este capabil să-l tăie în bucăţi sau să-l strivească cu uşurinţă.

Acum, vom considera doi Dumnezei. Primul cu spirit ştiinţific, vede în şarpe o minunată creatură, căci el este foarte agil, culorile şi decoraţiile pielii sale sunt frumoase, scheletul său de asemenea pare a putea oscila oricât. Peste toate acestea, vine al doilea Dumnezeu, care spune invers, că şarpele este o creatură hidoasă şi infamă, o creatură răufăcătoare, a cărui muşcătură este periculoasă, care poate aduce moartea.

Pentru Tatăl toate sunt fiinţe, oricare ar fi starea lor; pentru El, toate lucrurile sunt inocente prin exprimarea lor în viaţa ce însăşi El este. Numai entităţile care prin atitudinile lor le-au făcut ca frumoase ori răufăcătoare. Numai Dumnezeii care prin facultatea lor de a crea, de a folosi gândirea care este Tatăl, să mediteze asupra creaţiilor şi să strice, judecând ceea ce de fapt este pur şi inocent, să considere altfel decât faptul de a vieţui (a fi).

Cât de mare este dragostea lui Dumnezeu (această dragoste care este chiar substanţa şarpelui) care să vă dea dreptul vouă, suprema lui creaţie, de a vă proiecta atitudinea şi voinţa la discreţie asupra şarpelui? Dragostea izvorului de viaţă pentru voi este atât de mare, că El consimte să devină orice lucru doriţi voi să devină. Tatăl va deveni orice veţi dori să fie. El vă permite să-l denaturaţi exact după cum vreţi. Viaţa ce este, va deveni infamă ori răufăcătoare, sau va atinge culmile frumuseţii sau bunătăţii; ea va deveni instructotul aşa cum doriţi să o vedeţi.

Şi nu este pur şi simplu minunat că Tatăl consimte să devină exact cum îl percepeţi sau cum îl doreşte dorinţa voastră capricioasă.

Aceasta este cu siguranţă minunat. Este dragostea la gradul cel mai înalt.

Puteţi folosi gândirea cum înţelegeţi, căci dragostea Tatălui pentru voi este de nezdruncinat. Puteţi întrezări viaţa ce este Dumnezeu că tot ce poate fi mai infam ori rău, nu contează! Aceasta nu-l va împiedica pe Dumnezeu de a considera a sa, ca fiind a Lui. Ea este Dumnezeul Necunoscut şi rămâne neschimbată, căci Tatăl este, în El însuşi, total lipsit de atitudine. El este tot şi nimic mai mult.

Dragostea lui Dumnezeu nu este condiţionată de nimic. Dacă dintr-un fel sau altul Tatăl ar cenzura gândurile sau ar pune limite experienţelor despre El ca totalitate de viaţă, atunci aţi pierde libertatea pe care o aveţi de a continua dezvoltarea Sa pentru totdeauna. Şi nu veţi mai putea spori în înţelepciune prin aventurile voastre, prin gândire şi nici înţelege dragostea şi bucuria că Tatăl este cu adevărat în fiinţa Sa.

Prin dragostea Sa, Dumnezeu vă dăruieşte întreaga libertate de a acţiona după cum vă place, căci voinţa voastră este chiar voinţa Lui. Aceasta este pactul pe care Dumnezeu L-a făcut cu fiii Săi. Orice aţi face, gândi, orice aţi simţi, sunteţi iubiţi. El vă autorizează să acţionaţi conform dorinţelor voastre, ştiind că voi sunteţi fără sfârşit şi nimic nu vă va putea despărţi de El. Tatăl n-a creat nimic mai puternic decât El ca să vă poată lua Viaţa. Astfel veţi exista veşnic. Şi atunci când viaţa în lumea asta se va termina, o alta va fi înaintea voastră, viaţă pe care veţi fi liberi să o faceţi după placul vostru.

Această viaţă de acum şi cea viitoare o veţi trăi după voinţa voastră. Este libertatea ce v-a fost dată de cel ce va iubeşte pe care-l numim Tatăl, Dumnezeu-Atotputernicul, iubitorul de toate.

Voi sunteţi entităţi libere. Voi sunteţi în virtutea Puterii care este a voastră, care are ca nume voinţa şi prin facultatea voastră ce are nume dragoste (sau iubire).

ADEVĂRUL ESTE CĂ NU ESTE (UN SINGUR) ADEVĂR. ADEVĂRUL ESTE CĂ TOTUL ESTE (ADEVĂR).

Totul este adevărat maestre. Nu există nimic care să nu fie adevărat, căci toate lucrurile sunt derivate din Gândire, care este Dumnezeu şi Dumnezeu nu este doar un gând, ci realitatea tuturor

gândurilor.

Totul este real căci gândul dă credit tuturor lucrurilor, toate au raţiunea lor de a fi. Ceea ce arătaţi a fi imaginaţie, ori fantasme au sigur o realitate deoarece aceasta este formată de gând plin de sens.

Lumea exterioară despre care vorbiţi că ar fi reală, nu este decât o iluzie, o creaţie a realităţii supreme, adică realitatea invizibilă, având ca nume gând şi emoţie. Cum credeţi că lumea exterioară a prins contur? Prin imaginaţie şi fantezie. Odată ce gândul şi emoţia au luat formă materială, imaginaţia este din nou stimulată. Una şi alta se susţin mutual şi una şi alta sunt cu siguranţă reale. Ceea ce este creat prin gândire, ce există în conştiinţă, dacă acestea se manifestă sau nu în realitatea materială, sunt adevărate, maestre.

Ceea ce determină a fi bizar sunt numai atitudinile. Orice gând întreţinut în spirit este adevărat, căci e viu în conştiinţă, de asemenea, ea face parte din realitatea supremă, spiritul lui Dumnezeu, fundamentul întregii vieţi.

Dumnezeu Tatăl este Gândul – adevărul oricărui Gând. Ceea ce este minunat cu Dumnezeu, este desigur că în El nu există legi. Căci orice lege pentru El ar fi o limitare. Ori Tatăl este infinit şi el fiind fără limite, a acordat facultatea de a alege a fiecăruia. El v-a dat liberul arbitru, încât prin el puteţi accepta şi crea cu Gândul, indiferent ce adevăr, care serveşte personalitatea voastră. Voi puteţi percepe adevărul după voinţa voastră, după nevoia voastră de a progresa în înţelepciune. Şi orice adevăr ce puteţi crea în gând, Tatăl, viaţă îl împlineşte în aşa fel încât voi să înţelegeţi adevărul, toată dimensiunea Gândirii numită Dumnezeu.

Adevărurile sunt în funcţie de percepţie. Ele decurg din păreri, atitudini, credinţe devenite absolute pentru gândire. Părerea cuiva în legătură cu un lucru poate fi diferită de cea pe care o are un altul – adesea total – căci şi unul şi celălalt îşi formează părerea pe baza unei experienţe unice a acestei chestiuni, dintr-o înţelegere emotivă unică a sufletului lor, dobândite nu numai în această viaţă, dar şi în decursul vieţilor anterioare. Aşa încât ceva poate fi un adevăr pentru o entitate, iar pentru o alta un fals. Unul cu celălalt nu ajung să se înţeleagă pentru că fiecare a avut experienţe emotive diferite.

Care din cele două adevăruri este cel mai bun? Ele sunt bune amândouă. Ambele entităţi au pe deplin dreptate, căci ambele au perceput adevărul în raport cu experienţa şi posibilitatea lor de înţelegere a lucrurilor. Cel ce consideră că numai adevărul lui este cel bun, dă dovadă de o inteligenţă limitată.

Fiecare entitate acceptă şi crează adevărurile de care are nevoie pentru împlinirea sa, şi pe care doreşte să-l experimenteze în vederea progresului în înţelepciune. Şi pentru nevoile acestei experienţe, fiecare din ele caută adevărurile capabile să-i creeze condiţiile cele mai potrivite în ceea ce vrea să creadă. Aşadar, ansamblul adevărurilor pe acest plan este tot atât de numeros cât şi numărul Dumnezeilor care-l locuiesc, întrucât fiecare entitate are voinţă, dreptul şi nevoia să-şi creeze diferit adevărul său.

În consecinţă, ceea ce poţi auzi de la un instructor sau să auzi din gura lui, adevăr perceput de el – în felul acesta îl vede el, l-a învăţat, l-a creat şi a făcut experienţa. În concluzie, dacă învăţaţi cu 10 instructori diferiţi, confuzia voastră nu va putea fi decât foarte mare, fiecare învăţând adevărul său şi el fiind diferit de al celuilalt. O percepţie sau alta a adevărului poate fi potrivită cu nevoia ta de moment. Dar dacă veţi căuta să deosebiţi care instructor spune adevărul, dacă cercetaţi toate adevărurile, veţi descoperi că toate sunt bune. Trebuie numai să vă hotărâţi până în ce grad doriţi să deveniţi un adevăr. Oricare va fi cel ales, el va deveni realitate în viaţă ta.

Dumnezeu nu este într-o stare de perfecţiune, ci mai degrabă de devenire. Fiecare entitate progresează continuu în înţelegerea sa, înglobând adevăruri din ce în ce mai nelimitate. Dar oricare ar fi înţelegerea, inteligenţa lucrurilor, din clipă în clipă, nu va fi decât adevărul aşa cum este perceput de ele.

Să luăm exemplul unei flori. Este adevărat că floarea este un boboc? Desigur. Dar odată înflorită, când ea nu mai este boboc, este ea mincinoasă? Nu, cu siguranţă. Ea se găseşte într-o stare de adevăr progresiv. De asemenea, când petalele i-au căzut, floarea este mincinoasă? Ce să mai spunem? Ea se găseşte încă într-o altă stare a adevărului său.

Orice învăţătură – că este orală, ori scrisă, care vorbeşte de lege

sau care limitează omul, sau care desparte Ceea ce este în bine sau rău, sau cine pretinde că Dumnezeu este o entitate singulară mai degrabă decât ființa a tot ce exista – orice învățătură de acest gen vine de la entități care foarte simplu au acceptat aceste lucruri ca adevărurile lor și se simt obligate să le răspândească în lume. Sunt adevărurile lor, maestre, și n-au nicio vină. Dar există un adevăr încă mai mare, încă mai rafinat, a ști dacă cel ce învață că viața este limitată într-un fel sau altul, n-a progresat în inteligența sa în măsura în care au făcut-o și alții. Dumnezeu poate fi limitat? Dacă ar fi, viața n-ar mai continua și dvs n-ați avea posibilitatea confuziei.

Ceea ce eu vă învăț nu poate fi decât un mare adevăr, căci cine îndrăznește să spună de Dumnezeu că este fără de lege? Fiind fără lege, nu se poate servi nimeni de El pentru a-i constrânge pe ceilalți și a-i reduce la sclavie. Ori Tatăl, conștiință supremă, este cu adevărat fără limitarea care sunt legile și judecățile înguste. Dacă veți progresa în adevăr și veți îmbrățișa inteligența nelimitată a Tatălui, atunci veți cunoaște și veți înțelege cu adevărat dragostea, bucuria și continuitatea ce este Tatăl.

Fiecare, nu cunoaște decât ceea ce dorește să cunoască. Și cunoașterea pe planul vostru se bazează pe frică, constrângeri asupra supraviețuirii și gândirea dualistă. Ea este construită pe judecata separării. Ea este construită pe noțiunea de „cădere" după care omul este o creatură decăzută, separat de Dumnezeu. A limita omul înseamnă a-L limita pe Dumnezeu. Luându-i omului natura sa divină, este a-i lua divinitatea lui Dumnezeu.

Dacă ceea ce citiți de la un instructor sau îl auziți vorbind limitează dezvoltarea gândirii voastre, acesta limitează cu siguranță de asemenea dezvoltarea Gândirii Tatălui. Fiți atenți la ceea ce vi se spune și la felul în care vi se spune. Dacă ceea ce se spune limitează, separă, împarte, atunci este exprimarea unei adevărate limitări, provenind de la o entitate care n-a atins încă inteligența nelimitată.

Ceea ce veți învăța inevitabil de la toți acești instructori, maestre, este că voi vă sunteți cel mai bun instructor, căci cine poate ști mai bine ceea ce vi se potrivește decât vouă înșivă. Cum ar putea altul să știe ceea ce vi se potrivește, când fiecare este ocupat să-și

trăiască propria viaţă şi să-şi aprecieze adevărul punctului lui de vedere? Numai tu singur poţi determina experienţa necesară a împlinirii tale. Singur tu poţi fi autorul adevărului tău, căci adevărul este găsit şi stabilit prin cunoaştere ştiinţifică sau intelectuală, el poate fi descoperit mai degrabă printr-o cunoaştere emoţională, adevărul fiind de ordinul perceperii a cunoaşterii profunde nu numai intelectuală. A-ţi cunoaşte adevărul, înseamnă să-l cunoşti prin sentiment.

Nimic nu poate fi dovedit prin ceea ce voi numiţi fapte, deoarece faptele se schimbă pe măsură ce evoluează şi se schimbă inteligenţa oamenilor. Totul este conjunctură, realitatea evoluează şi este creată constant de gândire şi prin emoţie. Faptele nu sunt decât manifestarea concretă a conştiinţei colective a unei clipe din istorie. Altfel spus, gândurile pe care totalitatea umanităţii o cuprinde în acel moment. Dovada, este dată de sentiment, de emoţie, căci sentimentul este cel care dă mai înainte realitatea unui fapt.

Ce este acea realitate absolută? Adevărul absolut? Cu siguranţă nu faptele. Sunt sentimentele încercate atunci când acceptaţi un fapt ca realitate, ca adevăr în spiritul tău. Sentimentul este realitatea supremă, în el rezidă adevărul.

Realitatea, maestre, este conformă cu alegerea ta. Nu mai alegeţi de aici înainte decât ceea ce vă convine, ceea ce doriţi să credeţi.

Adevărul tău să fie nelimitat. Dacă tu întreţii o credinţă de tip limitat, acesta este adevărul şi e drept. Dacă întreţii o credinţă de tip nelimitat această este adevărul tău şi este drept. Dar, la drept vorbind, merită mai mult să crezi în tine însuţi, căci nimic – nicio entitate, niciun lucru, nicio realitate – nu este superioară ţie. Tu eşti autorul întregului adevăr, creatorul realităţii, cel ce se dispensează de orice lege în gândirea ta.

Ceea ce voi spune tuturor entităţilor, oricare ar fi ele, este aceasta: Mergeţi şi învăţaţi de la instructorii voştri sau de la religiile voastre până la plictiseală sau până când lucrurile învăţate vă par lipsite de sens. Ajunşi la acest punct mergeţi şi căutaţi răspunsurile ce vă vor satisface sufletul. Sufletul vostru cunoaşte adevărul care vi se potriveşte şi el o să vi-l comunice prin sentimente. Când un adevăr

sună cum trebuie, sufletul se bucură.

Adevărul este o iluminare, maestre. A spune despre un lucru că este adevărat, presupune că există un altul care nu este. Ori, după o înţelegere mai largă, nu există nici adevăr şi nici neadevăr, nu există decât viaţă în continuă evoluţie. Viaţa este unica realitate de la care porneşte întregul adevăr, dat fiind că adevărul este creat şi evoluează cu fiecare moment prin gândiri. De asemenea, puteţi în fiecare moment să vă schimbaţi părerea şi să gândiţi diferit, fără ca să înceteze a fi adevărat ce gândeaţi înainte. Şi un gând şi celălalt sunt alegeri făcute în vederea unei înţelegeri prin emoţie.

Nu este altă realitate decât viaţa şi alegerile. Ziua în care veţi înţelege că toate sunt în acelaşi timp şi adevărate şi neadevărate, că lucrurile sunt totale, atunci veţi percepe adevărul sub toate feţele pe care aţi decis să le îmbrace pentru nevoile experienţei tale. Şi un adevăr nu rămâne absolut decât atâta timp cât îl vezi ca atare. Din momentul în care nu-l vei mai recunoaşte şi încetezi de a-i mai acorda crezare, pierde orice realitate. Pentru acest motiv, acest plan poartă numele de „planul realităţilor creatoare”.

Orice adevăr pe care l-ai creat în viaţa ta, este susceptibil de a fi modificat. Trebuie să o afli. Ceea ce te face suveran este de a cunoaşte că este posibil să gândeşti ceea ce vrei să gândeşti, cum este posibil să îţi schimbi părerea în orice moment.

După cât timp se poate deveni fericit? Nu este necesar decât timpul de a gândi bucurie. După cât timp te apuca disperarea? Este suficient de a gândi disperare. Care este adevărul subînţeles acestor stări de fapte? Ca să poţi alege să devii fericit sau disperat în orice moment şi ca să poţi alege să schimbi exprimarea în orice moment – este suficient un gând. Aceasta este libertatea pe care Tatăl se bucură să te vadă manifestând-o. Ziua în care vei cunoaşte acest adevăr în voi, veţi depăşi limitarea, vei redeveni Dumnezeu. Şi în timp ce alţii vor fi încă la stadiul de a se lăsa guvernaţi de legi şi de coduri morale, tu vei fi în întregime liber, căci nu vei avea alt adevăr decât cel al tău propriu.

Totuşi, este un punct care trebuie semnalat. Când te gândeşti că un lucru este, atunci el este cu adevărat. Atunci când întreţii o credinţă, ea devine adevărată prin emoţie. Ceea ce explică că fiecare crede că

deţine adevărul suprem. Orice realitate creată este unică, în aşa fel încât dacă cineva nu o înţelege pe a ta este pentru că este prea profund implicat în a sa.

În ziua în care vei înţelege că adevărul poate fi şi este efectiv orice lucru, atunci nu vei mai fi supus limitării şi fără greutate poţi participa la orice experienţă şi să înveţi de la ea. Atunci vei fi liber, căci nemaisuportând jugul conceptelor şi al ştiinţei intelectuale, care are tendinţa să te facă să spui „Cutare lucru este aşa şi nu altfel", atunci când în realitate acest lucru poate fi indiferent ce, care poate fi definit prin mijlocirea gândului.

Acest adevăr ce sunt pe cale a te învăţa, maestre, îţi va permite să fii mai nelimitat, căci el îmbrăţişează adevărurile tuturor şi permite ansamblului de adevăruri să coexiste între ele în armonie. Când vei înţelege aceasta, vei putea spune: „Eu sunt cu multe feţe în adevărul meu. Eu sunt nu numai un adevăr, ci toate adevărurile". Atunci, curentul creaţiei va putea aluneca în tine fără piedică şi nu te vei lăsa închis într-o lume de fiinţă exclusivă.

Fii cine eşti – şi nu sub conducerea lui Buddha sau a lui Iisus, sub a indiferent ce alt instructor, căci în ultimă instanţă, nimeni nu te poate învăţa despre Sinele tău divin. Nimeni în afară de tine. În fine, pentru a-ţi împlini destinul, trebuie să devii acela sau aceea care tu eşti. Dacă vei încerca să trăieşti conform planului de viaţă recomandat de oricine altcineva, nu vei deveni niciodată. Singura cale prin care puteţi înţelege cine eşti şi focul sacru din voi, constă în a asculta adevărata învăţătură prin emoţiile tale.59

Iubeşte ceea ce eşti din tot sufletul. Şi ascultă pe Dumnezeul din tine, el îţi vorbeşte prin accente foarte subtile care se numesc sentimente. Sentimentele, dacă le asculţi, îţi vor vorbi de adevăr şi de calea iluminării tale.

Trăieşte adevărul pe care îl resimţi în fiinţa ta. Trăieşte-l şi manifestă-l în aşa fel încât să fie mărturia gândirii tale. Făcând-o, evoluezi, trăieşti şi înţelegi viaţa din punctul tău de vedere şi oricare ar fi percepţia ta, afli că ea este bună. Fii propriul tău învăţător, propriul tău mântuitor, propriul tău stăpân, propriul tău Dumnezeu.

Când te vei desprinde de legile dogmei şi a credinţelor

religioase şi vei înceta să trăişti conform adevărului cuiva, vei deveni liber să te exprimi, vei deveni liberi să cunoşti toate aceste lucruri pe care sufletul tău te va îndemna să faci experienţa în vederea desăvârşirii înţelegerii tale. Prin emoţie şi prin experienţă vei deveni Dumnezeu, moment după moment, în ritmul tău. Astfel vei fi continuu etern; nu vei avea niciodată sfârşit.

Când vei înţelege că în fiecare clipă a vieţii tale contribui la rafinarea fiinţei tale şi că îţi permiţi fără a te simţi vinovat, fără să te judeci, atunci va veni ziua când vei deveni adevărul oricărui gând – fundamentul întregii vieţi. Pentru aceasta este necesar să îţi asiguri un recul (o dare înapoi) în raport cu conştiinţa colectivă – a idealurilor ei, a identităţii ei şi să te laşi a fi adevărul tău, EUL tău încărcat de sens.

Timp de secole omul a trăit despărţit de natura sa divină; el a gonit din el facultatea de a alege şi a înlocuit-o cu legile. Dar iată, vântul schimbărilor suflă pe acest plan, incitând pe fiecare la noutăţi, să-şi facă bilanţul, să distrugă absoluturile. Sunt fericit că ei parte la schimbările în curs. Începând de azi, existenţa ta va fi mai veselă. Căci de acum înainte, cui îi vei mai da socoteală? Nimănui altuia decât ţie, şi care va fi adevărul? Adevărul va fi ceea ce vei decreta că este. Căci lucrurile sunt după credinţa ta şi vei deveni după credinţa ta, înţelegeţi şi veţi învăţa numeroase persoane, numai prin felul în care vei trăi. Nu căuta niciodată adevărul. Trăieşte-l, pur şi simplu. Trăind, veţi fi una cu infinite universuri.

Un lucru – nu te va domina decât dacă credeţi că te va domina. Şi chiar aşa, rămâi stăpân pe viaţa ta, deoarece tu aţi acceptat să crezi că un lucru exterior fiinţei tale te domină, permiţând destinului să fie altfel.

Astrologia nu este decât un joc, aşa cum este dogma religioasă, sau politica sau piaţa publică. Tot astfel cum sunt toate aceste lucruri care te subjugă făcându-te să te joci de-a supravieţuirea.

În fiecare din vieţile tale în acest plan te-ai născut sub un număr infinit de stele. În consecinţă a spune că destinul tău este guvernat sau influenţat de stele, este nu numai lipsit de sens dar şi contrar libertăţii tale de exprimare.

Din toate timpurile, omul a căutat în afară de el însuşi

răspunsuri şi raţionamente asupra destinului său. Întotdeauna a fost mai reconfortant să dea vina pe tăcutele stele, pe regi şi conducerea lor, pe „voinţa lui Dumnezeu", decât să caute în el, creatorul universului. Întotdeauna a fost mai uşor să se meargă şi să se cerşească sfat preoţilor şi profeţilor, decât să admită că este autorul propriului său destin.

Atâta timp cât vei căuta în afară mobilurile destinului tău, nu vei auzi vocea ta interioară – cea a autorului tuturor adevărurilor şi creatorul a tot ceea ce este. Vei sta la latitudinea credinţelor superstiţioase şi a judecăţilor extravagante, şi acestea te vor împiedica să descoperi fantastica putere şi infinita inteligenţă care sunt cu adevărat ale tale.

Tu, eşti o entitate suverană, capabilă să captezi şi să creezi adevăruri după alegerea ta, poţi deveni stăpân pe gândirea ta dar şi sclavul ei – totul depinde de dorinţa ta. Atunci când îţi vei da seama că fiecare entitate crează şi guvernează cu adevărat viaţa sa, că ea poate transforma destinul, această descoperire îţi va permite să creezi pentru tine o viaţă mai nelimitată.

Judecând jocurile tale, aminteşte-ţi cine le-a creat. Mai mult, aminteşte-ţi că acest creator susceptibil de a fi vulnerabil, poate într-o clipă să modifice ceea ce nu-i place şi să reia conducerea vieţii sale.

Din citirea acestei cărţi vei dobândi cunoştinţe profunde. Din toţi cei care citesc, un anumit număr nu vor asimila adevărurile nelimitate pe care vă învăţ. Nu toţi doresc să obţină libertatea, ceea ce aduce suferinţa, durerea, disperarea, să ştie că sunt totuşi iubiţi, că sunt totuşi în adevăr, că sunt totuşi Dumnezeul – creatorul tuturor realităţilor.

Aş dori să ştiu cum să ne conformăm planului lui Dumnezeu?

Planul lui Dumnezeu? Ce te face să crezi că Dumnezeu nutreşte un plan?

Este cu siguranţă un motiv care să facă lucrurile să fie aşa cum sunt.

Tatăl nu cunoaşte decât un ţel: a fi astfel ca toate lucrurile să poată să-şi exprime viaţa pe care o are. Dacă ar fi avut un plan, tu n-ai avea libertatea să-l exprimi pe Dumnezeu în tine. Altfel spus ai fi fost

privat de totala originalitate şi aptitudinile de a evolua şi de a dezvolta principiul de viaţă numit Dumnezeu.

Unicul „ţel" al lui Dumnezeu este de a fi ceea ce este. El este toate lucrurile, vibrând la unison cu ele înşile, după o notă ce îşi are fundamentul în gândire, apoi răspândindu-se în masă vibrând, ajutând conştiinţa şi luând de la ea, exprimând un moment în plus de la viaţă. Toate lucrurile se exprimă de acord cu toate celelalte în momentul următor al eternităţii. Dacă Dumnezeu ar avea un plan, el ar limita viitorul.

Cum pot eu să ajut la existenţa globală a vieţii? Ajutându-te să înţelegi ceea ce Tatăl este cu adevărat şi de ce te iubeşte, indiferent de ceea ce gândeşti. Şi poate dându-ţi o imagine mai clară la îmbinarea lucrurilor între ele, astfel ca tu să înţelegeţi că motivul lor de a exista este numai exprimarea, nu conform vreunui plan, vreunui motiv viitor, dar din simplu motiv că ele sunt în viaţă.

Aceasta este important. Căci, înţelegând că viaţa există, fără nimic altceva, tu ai puterea să o creezi pe a ta cel mai bine cu putinţă. Şi poţi fi sigur de aceasta: orice ai face într-un moment, vei vibra în mijlocul întregii vieţi şi vei continua să o faci şi în momentul următor şi în toate momentele viitoare.

Viaţa este fără plan, dragul meu. Ea există, fără nimic altceva. Fiinţa există în suprema ei expresie. Ceea ce este important entitate, ca tu să exişti; restul este fără importanţă.

În consecinţă, nu există nicio cale specifică după care să trăim. Putem fi şi să facem ce vrem „toate lucrurile merg" ca să spunem aşa.

Bineînţeles! Aceasta este dragostea pe care Tatăl v-o poartă.

Dar în acest caz, care este sensul vieţii?

Sensul vieţii, este de a exprima pe scena vieţii gândurile pe care le nutriţi în tu şi oricare ar fi exprimarea la care te duce află că acestea sunt invariabil în armonie cu viaţa care întotdeauna experimentează.

Obiectivul vieţii este de a face din ea, de a fi creatorul, de a fi lumina. Nu există altă soartă decât aceea constând în a trăi şi a-ţi permite de a fi conform cu dorinţele tale în timp ce viaţa se desfăşoară în tine, moment după moment să ştii că eşti înzestrat cu o libertate nelimitată. Poţi gândi, face şi deveni tot ce doreşti.

Dar în acest caz, anumite acte nu sunt în contradicţie cu legea lui Dumnezeu despre care se vorbeşte în Biblie?

Minunată entitate, Tatăl vostru mult iubit n-a creat nicio lege, afară de una, aceea de a-ţi cere să exprimi viaţa conform cu voinţa ta suverană, căci numai prin exercitarea voinţei vei putea dezvolta conştiinţa a toată viaţa – ceea ce Tatăl este. Dacă Tatăl ar fi fost o entitate creatoare de legi, ar fi negat libertatea ta de exprimare şi a sa prin care viaţa evoluează şi se perpetuează. Ar fi o sursă limitată, având un sfârşit; ori Dumnezeu nu are sfârşit.

Legea Unicului pe care v-o învăţ implică că Dumnezeu, sursa oricărei vieţi, va permite tuturor să se exprime prin Fiinţa Sa, aşa cum doreşti, în virtutea libertăţii tale; căci numai prin libertate vei putea ajunge să cunoaşteţi pe Tatăl şi să te uneşti din nou cu El.

Şi ziua în care te-ai întors la Tatăl şi el va contempla reîntoarcerea la El însuşi, va fi desigur o zi mare, căci vei deveni la fel cum şi Tatăl este, adică dragoste nelimitată. Dumnezeu Tatăl este fără lege. Omul şi nu Dumnezeu, a creat legea. Tatăl a dat omului liberul arbitru ca, în sfârşit, să poată crea cu gândul orice credinţă, orice adevăr, orice atitudine pertinentă unei mai bune înţelegeri a ansamblului vieţii. Omul a folosit aceasta libertate pentru a crea legi pe care el le-a judecat necesare vieţii sociale. Din nenorocire, majoritatea legilor au fost făcute fără milă, numai cu scopul de a intimida şi de a reduce la sclavie lumea. Ele au fost stabilite cu intenţie de a limita libertatea, nu de a o exalta. Dacă omul nu poate trăi fără lege, este pentru că el trăieşte în teroarea lui însuşi şi deci se gândeşte că legile sunt indispensabile ca să-l guverneze. Singura raţiune că el a pierdut simţul naturii sale divine şi a nemuririi sale.

Dar în absenţa legilor, cum ar fi posibil să împiedicăm pe un oarecare să exprime răul în el – de a comite acte reprobabile?

Permite-mi să vă spun acestea: în aranjamentul cosmic toate lucrurile există şi nu există lucruri ca răul. Cu toate că s-a scris că omul este rău în sufletul său, aceasta nu este adevărat, el este divin în sufletul lui. Căci sufletul său şi tot ceea ce este, sunt de la Dumnezeu; ele nu pot avea altă ordine.

Nimic nu este în afara judecăţii Tatălui, a Fiinţei. Absolut nimic!

Orice gând, orice act judecat ca nociv de către unii, ca nefast sau greşit, există în conştiinţa acestor persoane, aşa încât gândul menţionat face parte din Spiritul lui Dumnezeu. Şi în măsura în care toate lucrurile fac parte din Dumnezeu, a spune despre un lucru că este rău, ar însemna de asemenea că Dumnezeu este rău, ceea ce cu siguranţă nu este. Nici că Dumnezeu este bun, căci El nu poate fi bun decât în raport cu răul.

De fapt, Dumnezeu nu este nici bun, nici rău: El nu este mai degrabă răul decât binele. Şi nici că nu este perfect. Tatăl este calitatea de a fi toată viaţa, momentul eternităţii care se scurge în bucurie, pentru bucuria de a cunoaşte. Forţa vieţii nu are capacitatea de a denatura, de a ieşi din starea de a gândi, judecând o parte din ea ca bună sau ca rea, diabolică sau divină, perfectă sau imperfectă.

Ştii ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu ar spune cuiva: „Ceea ce faci e rău”? Conştiinţa entităţii care experimentează un lucru pe care are nevoie să-l exprime, va fi în întregime lipsită de viaţă. Şi dacă un asemenea lucru s-ar putea petrece, atunci viaţa ar înceta să existe căci liberul arbitru, care face posibilă creaţia, ar înceta să existe. Dar Dumnezeu este integrat nelimitat, el este totalitatea neîmpărţită a Fiinţei. Dumnezeu nu se poate privi cu ochii limitării, ai restricţiei, dacă ar putea, voi n-aţi fi în această lume, să exprimaţi facultatea de a vă judeca, sau de a judeca pe fraţii voştri.

Nu există nici bine, nici rău: nu există decât a gândi, şi în a gândi toate lucrurile se măsoară numai în împliniri. Ceea ce ai făcut într-o zi, fie frumos, fie abject, l-ai făcut din nevoile cunoaşterii.

Sufletul tău te îndeamnă să înveţi prin această experienţă şi să progresezi în înţelepciune. Ceea ce nu este nici rău, nici pervers, ci este preţul ce trebuie plătit pentru a deveni Dumnezeu. Omul este cel ce judecă omul, şi nu Dumnezeu. Omul în creativitatea sa a inventat balanţa binelui şi a răului, în fine, ca să retragă fraţilor săi libertatea de exprimare. Frica de pedeapsă, în caz de nerespectarea dogmelor religioase sau a legilor unei ţări, este sabia care a reacţionat şi a constrâns naţiunile timp de milenii. Şi dacă ar putea exista ceea ce tu numeşti un lucru „rău”, ar fi aceea constând în a ridica unei entităţi libertatea de a exprima pe Dumnezeu în el. Pe scurt, de câte ori cineva face aşa ceva semenului lui, o face de asemenea şi împotriva lui însuşi

şi într-o formă mai puternică încă. De câte ori impui cuiva o pedeapsă sau o limitare aceasta devine în propria ta conştiinţă, şi chiar în virtutea acestei legi te vei limita şi te vei judeca.

Omul nu este rău în sufletul său. Cu toate că trăieşte sub auspiciul răului, după o înţelegere superioară, un astfel de rău nu există. Există numai teatrul vieţii care acordă la fiecare dreptul să creeze cu gândul său şi după alegearea sa. Aceasta este unica realitate care este. În această realitate Dumnezeu permite să fie creată iluzia răului prin superstiţie, credinţele dogmatice şi atitudinile foarte limitate de închidere a omului în general. Tot mereu observând şi tot judecând credinţa în rău, răul sfârşeşte prin a exista cu adevărat în realitatea cuiva – dar numai în realitatea acestei persoane. Singurele legi care au o existenţă, sunt acelea pe care le hotărăşti şi le faceţi efective în viaţa ta. Dacă ai hotărât să crezi în bine şi în rău, atunci această credinţă devine o realitate pentru tine şi nu ai greşit câtuşi de puţin. Dar aminteşte-ţi că aceasta este doar realitatea ta nu a mea şi nici a altcuiva. Este a ta conform unui gând, unei credinţe, unei păreri.

Atâta timp cât vei păstra această părere, ea va avea cu siguranţă o realitate. În ziua în care nu îi vei mai acorda (energie) crezare, ea va înceta de a mai fi o realitate. Lucrurile sunt deci foarte simple. Acum, spuneţi-mi, ce este pentru tine răul. Cum înţelegei răul?

— Ei bine, aş spune că este opusul binelui. Dar pentru mine, răul, înainte de toate implică a face un neajuns cuiva.

— Adevărat? Şi pentru ce aceasta ar fi rău?

— Deoarece, şi ca să dau un exemplu, dacă cineva ar vătăma pe fata mea, ar fi un rău. Să spunem că ar fi pentru ea riscul de a muri.

— Aceasta ar fi judecata ta despre rău. Ce rău este în a muri?

— Te gândeşti că crima chiar nu este un rău?

— Aşa este. Nu cred că crima este un rău, pentru că eu nu mă limitez, crezând că orice ar fi poate lua sfârşit pentru mine, nimic nu este distrus vreodată. Absolut niciodată! Tatăl care este Fiinţa şi viaţa o dată pentru totdeauna, n-a creat nimic care să fie superior Lui şi care ar putea contracara garanţia vieţii. Ceea ce Tatăl a creat, nimeni nu-l poate supune; acestea vor trăi etern. În consecinţă, copilul tău nu va fi distrus, deoarece nimic nu poate distruge viaţa lui Dumnezeu.

— Deci, după dvs crima, ea însăşi, nu este un rău, niciun prejudiciu?

— Aşa este. Nu cred că crima este un rău, pentru că eu nu mă limitez, crezând că orice ar fi poate lua sfârşit pentru mine, nimic nu este distrus vreodată. absolut niciodată! Tatăl care este Fiinţa şi viaţă o dată pentru totdeauna, n-a creat nimic care să fie superior Lui şi care ar putea contracara garanţia vieţii. Ceea ce Tatăl a creat, nimeni nu-l poate supune; acestea vor trăi etern. În consecinţă, copilul tău nu va fi distrus, deoarece nimic nu poate distruge viaţa lui Dumnezeu.

— Deci, crima, ea însăşi, nu este un rău, niciun prejudiciu?

— Aşa este, îţi spun că viaţa este fără sfârşit. Da este încă şi întotdeauna. Şi din clipă în clipă, fiecare entitate se exprimă pe scena Vieţii, fiecare are nenumărate ocazii să se împlinească în fericire. Dar felul în care el va decide să împlinească fiecare clipă va depinde întotdeauna de voinţa sa şi de dorinţele sale şi de tot ceea ce va simţi că este bine pentru el. Aceasta este alegerea lui. Aceasta este adevărata forţă care guvernează omul – gândurile şi emoţiile care îl însufleţesc din străfunduri.

Conducerea şi religiile oficiale pot încerca să conducă masele prin legi, reguli şi regulamente, dar niciodată nu vor ajunge să conducă voinţa secretă a entităţii, pusă în acţiune de gând; numai entitatea o poate face. Şi dacă voinţa incită o entitate să omoare pe cineva, real sau numai în suflet prin gândire (amândouă sunt egale, căci ceea ce este făcut în gând este ca şi cum ar fi făcut concret – şi nu există nici o singură entitate care să nu fi spintecat pe cineva în gând) această entitate deci are nevoia de a face o asemenea experienţă. Aceasta are raţiunea de a exista. Şi mi-ar plăcea să înţelegeţi că entitatea care ia parte la această exprimare a crimei nu este victima a celui din urmă. Căci poate s-a gândit la posibilitatea de a fi ars, sfârtecat sau brutalizat. Şi pentru faptul că a avut în vedere asemenea lucruri de care se temea, l-a atras până aproape în pragul casei sale. De asemenea, şi unul şi celălalt, unul având nevoia să omoare şi celălalt având nevoia să fie omorât – pentru faptul că era necesar să înţeleagă ce înseamnă să te laşi omorât – se atrăgeau mutual, pentru nevoia experienţei.

Un mare număr de oameni vor fi îngroziţi de un asemenea act.

Ei vor judeca şi blestema criminalul. Dar eu iubesc entitatea care a omorât. Dar cum aş putea să mă împiedic? Ar fi în afara destinului, a Vieţii, a minunilor lui Dumnezeu? Nu, deloc.

Victima va renaşte, încă şi încă, căci viaţa este perpetuă şi continuă. Este singurul lucru perpetuu. Dacă aş detesta actul şi aş judeca pe ucigaş, pe mine însumi m-aş judeca şi viaţa mea ar fi afectată de această judecată, pot să vă asigur. Căci Eu SUNT-ul ar fi luat parte din Sine şi l-ar fi separat de fiinţa sa în consecinţă, mi-aş fi pierdut integritatea. Înţelegi? Criminalul, încă dinainte şi-a pronunţat propria lui sentinţă, căci va fi la discreţia atitudinilor în faţa actului său, va trebui să şi le asume în împărăţia gândurilor sale şi a emoţiilor sale în eternitatea clipelor ce vor urma.

Eu nu detest actul. Eu l-am supus raţiunii mele. Eu îl înţeleg. Eu nu mă opresc la el.

În inteligenţa numită Dumnezeu, nimic nu este rău. Totul este experienţă procurând înţelepciune, iată răspunsul pe care ţi-l dau. Şi în ziua în care omul nu va mai fi condamnat de fraţii săi şi când vor observa că el nu este rău în fiinţa sa, că este Dumnezeu în fiinţa sa, în care va înţelege că este total iubit şi susţinut de forţa vieţii numită Dumnezeu, în ziua aceea se va stinge nevoia lui de a experimenta războiul sau violul sau crima, sau oricare situaţie de acest gen, în aşa fel încât să poată să înţeleagă meritul său, puterea de a fi şi imortalitatea lui. Şi când omul se va elibera de această conştiinţă limitată, cu legile şi cu regulile ei, el va descoperi bucuria şi pacea de a gândi, graţie cărora el se va putea iubi şi pe el şi întreaga umanitate şi ce va permite ca toţi să trăiască în libertate, fiecare după propriile lui destine, încărcate de sens. El va iubi aşa cum iubeşte Dumnezeu. Atunci va fi cum Dumnezeu este; el va fi fundamentul care hrăneşte şi care păzeşte toată viaţa. Amin.

Când legăturile nu sunt satisfăcătoare, ideea romantică ne face să presupunem că poate am fost deja împreună în vieţile anterioare dându-le o latura fascinantă care le lipsea. Ceea ce se numeşte „legătură karmică” se justifică printr-o legătură excesiv de simplă: nevoia. Aveţi nevoie să vă întâlniţi cu o mulţime de lume de-a lungul vieţilor tale, interminabilele tale vieţi, apreciezi toată această

companie şi îi doreşti prezenţa. Dar dacă ar trebui să trăieşti cu aceeaşi prieteni, viaţă după viaţă, după un anumit timp ai găsi aceasta monoton şi plicticos. Dacă astăzi îi regăsiţi, singura lecţie ce vă rămâne de conchis poate, este că noua întâlnire nu are alt sens decât acela de a învăţa să vă despărţiţi de ei.

Mi s-a spus că evenimente ca crime, furturi sau accidente pot fi atribuite karmei, că ele ar restabili un echilibru cu evenimente dintr-o viaţă trecută. Mi-ar plăcea să îmi spuneţi ce părere aveţi despre karmă.

— Ceea ce numiţi voi „karmă", nu este legea lui Dumnezeu, ci a celor care cred în ea. Din nenorocire, ca aceştia din urmă sunt legiuni, care luptă cu ardoare să atingă o cunoaştere iluzorie cu numele perfecţiune. Ei cred că trebuie să se reîncarneze şi să plătească în viaţa viitoare pentru acţiunile şi această viaţă. Ei atribuie evenimentele vieţii lor oricare ar fi ele, karmei! Ce nefericită explicaţie a vieţii, viaţa merită cu mult mai mult.

Legile karmice la drept vorbind sunt o realitate, dar numai pentru cei care cred. Singurele legi existente sunt acelea cărora fiecare le permite acţiunea în imperiul lor. Adevăratul legislator este entitatea suverană. Fiecare entitate este dotată cu un EU, care acceptă adevărurile, şi pentru acest eu viaţa va fi ceea ce el va numi adevăr, după legile pe care le va stabili. De asemenea, este şi prin credinţa unei înţelegeri greşite din care mulţi oameni au stabilit de la ei putere legi de echilibrare şi idealul numit perfecţiune.

Dacă veţi decide să credeţi în karmă, veţi fi cu siguranţă la discreţia propriei tale creaţii, deoarece ai dat autoritate acestei credinţe. În acest caz, karma se va produce (va fi eficientă) în viaţa ta. În acest caz poţi fi sigur că veţi renaşte aici mereu şi mereu în aşa fel încât veţi anula sau veţi exalta efectele actelor tale dintr-o viaţă anterioară.

Eu nu recunosc nici karma, nici perfecţiunea, care în ochii mei reprezintă limitarea şi nu transcenderea limitării. Cei care luptă pentru perfecţiune printre restricţiile karmei, nu vor realiza niciodată pentru ceea ce luptă. O karmă fiind realizată, apare o alta: niciodată nu vor atinge fiinţa, starea lui Dumnezeu, căci vor fi continuu în situaţia de ascultare şi nu de încasator. Perfecţiunea nu există; nu este decât

fiinţa, iar fiinţa voastră se schimbă, evoluează în fiecare moment, atât de mult încât este imposibil să se stabilească la starea de perfecţiune.

Eu nu recunosc decât fiinţa, în întregime exceptată de legi şi de idealuri, căci legile şi idealurile împiedică devenirea Sinelui, Dumnezeu. În optica fiinţei, nu este nimic de făcut în viaţă decât ceea ce vrei să faci. Dacă hotărăşti să accepţi învăţăturile karmei, karma va fi creată prin această alegere pentru nevoile experienţei tale. Dar înţelege că vei crea în acelaşi timp şi iluziile puterii limitate şi a plăţii. Astfel va fi cazul tău şi veţi fi prizonierul propriului gând limitat.

Eşti liber. Eşti liber de a crea într-o clipă adevărul, realitatea, iluzia alegerii tale. În orice clipă de asemenea poţi reveni asupra deciziei precedente deoarece eşti dotaţi cu putere nelimitată.

Karma nu are existenţă, numai nevoia are. Ori nevoia este extrem de inconştientă, ea poate dispărea chiar în momentul în care aţi resimţit-o.

Crimele, accidentele şi furtunile nu pot fi considerate ca pedepse, ca plată în schimbul actelor comise în trecut. Sunt creaţia voastră, rezultatul gândurilor şi experienţelor ce le-aţi avut în vedere. Nici ele nu sunt stări sau circumstanţe menite să dureze o veşnicie după o înţelegere lărgită nu pot fi considerate drept fenomene înspăimântătoare. Dintr-un punct de vedere retrospectiv, ele sunt de fapt excelenţi (profesori) instructori.

Să presupunem că asistaţi la masacrul a 10.000 de inocenţi. Atunci îţi vei spune: „Ce nenorocire! Şi gândeşte-te că îngerii din cer nu plâng în faţa unei asemenea atrocităţi. Ei continuă să cânte gloria lui Dumnezeu!”. Ah, da bine, ei nu plâng! Motivul este că ei nu sunt supuşi unei credinţe limitate care să-i facă să se gândească că viaţa ar putea vreodată să sfârşească. Ei ştiu că cei care sunt omorâţi, sunt imediat ridicaţi la cer, cum spuneţi voi în vederea (unui nou) întreprinderi, unei noi ucenicii superioare de a face alte experienţe – şi pentru ceea ce eu numesc, pentru alte aventuri. Şi cu toate că sunt înmormântaţi şi plânşi, cele 10.000 de corpuri, Dumnezeu El nu plânge. Din acest motiv ziua de mâine vă este asigurată.

Cine după părerea ta a creat destinul? Multă lume crede într-un suveran care manipulează pe toată lumea şi ar fi cauza tuturor

lucrurilor, descărcându-se astfel de responsabilitatea propriilor vieţi. Dar eu îţi spun că tu singur eşti stăpânul destinului tău eşti creatorul tuturor or momentelor vieţii tale, prin gândurile şi emoţiile întreţinute. Nu este decât un singur lucru pe care trebuie să îl înveţi, să ştii că această clipă, acest prezent durează cu siguranţă pentru totdeauna acestui prezent fiecare clipă este în întregime nouă. În întregime nouă. Nu este prezentul de ieri; el este prezentul pe care l-ai creat aşa fel încât să poţi da realitate viitorului tău. În consecinţă, eşti liber de a face ceea ce doreşti să faci în această clipă. Tatăl ţi-a acordat libertatea şi puterea de a crea din nou fiecare clipă. Aceasta este dragostea Lui pentru tine.

Nimeni nu este condus de trecutul său. Orice ai putut face fie că a trecut doar o clipă sau o mie, n-ai nicio datorie de plătit. În clipa comiterii actului tău ai dobândit o oarecare înţelegere şi astfel ai putut descoperi că era bun şi plin de sens pentru a-l întreprinde.

Trecutul nu este decât o clipă prezentă a cărei experienţă ai făcut-o şi care nu mai este. Ai învăţat de la el tot ceea ce trebuia învăţat – această cunoaştere este singura incidenţă cu prezentul tău. Prin această cunoaştere, tu ai obţinut înţelepciunea de a crea acest moment – acum – pentru cele mai bune din aptitudinile tale.

Trecutul nu mai este terminat, el nu mai este. Trecutul nu trăieşte în tine în acest prezent decât sub formă de înţelepciune (experienţă). Prin el ai câştigat în înţelepciune. De asemenea, în acest prezent – acum eşti mai mare ca oricând. În el cunoaşterea este superioară prezentului de ieri. Eşti în acest moment suma totală a cunoştinţelor tale în fiecare moment din exprimările tale creezi ceva nou – o nouă aventură în emoţie – în aşa fel încât să mai creşti în înţelepciune.

Singurul lucru care există, este prezentul. Ceea ce contează este prezentul. Tu eşti produsul prezentului. Viaţa întreagă se trăieşte în prezent. Viitorul este creat în prezent. A trăi cu adevărat această clipă, a fi în această clipă asta înseamnă a trăi în marginea legilor şi a regulilor. În fiinţă, contează să trăieşti în prezent, şi nu în trecut sau în viitor, căci în prezent trăieşte Dumnezeu care este fiinţa.

Când descoperi că prezentul este tot ceea ce este, hotărăşti să

duci o viaţă de aşa fel încât în orice clipă să trăieşti aventura dictată de sentimente, să faci experienţele inedite care îţi vor dezvolta o înţelepciune crescută.

Dacă ai revenit pe acest plan, nu este pentru a te achita de datorii, de care nici măcar nu-ţi aminteşti, nici pentru a împlini lucruri socotite a le împlini, dar pentru care nimeni nu-ţi poate spune despre ce este vorba. Şi totuşi, ţi se spune: „Încercă să atingi perfecţiunea!". Cum ai putea atinge ceva, orice ar fi, în mijlocul confuziei? Ai venit în această lume numai în virtutea unei alegeri, graţie unui corp pe care l-ai ales. Cu ajutorul unui ovul şi al unui spermatozoid, corpul tău s-a creat în aşa fel încât să te poţi exprima din nou pe acest plan de iluzii creatoare. N-ai revenit în această lume pentru a lichida o karma, ci mai degrabă pentru a împlini nişte emoţii.

Eşti în această lume pentru a învăţa că oriunde ai fi, te găseşti numai pentru că ai dorit, că aceasta a fost voinţa ta. Eşti aici pentru a spicui înţelepciune şi a o pune la treabă pe scena Vieţii. Eşti aici pentru această viaţă – şi pentru tot atâtea câte doreşti – în fine de a juca serios această iluzie şi de a face experienţa de toate lucrurile de care are nevoie sufletul tău pentru a se împlini în înţelepciune. Ziua în care vei cunoaşte întreaga bogăţie şi subtilităţile emoţiei, nu veţi mai avea nevoie şi nici poftă de a te reîntoarce aici; dar numai tu singur veţi decide de moment.

Eşti în această lume pentru a deveni Dumnezeu. Ori pentru a deveni Dumnezeu este necesar să dezrădăcinezi în tine toate legile, toate credinţele dogmatice, toate practicile rituale şi să fii nelimitat în gândire. Dacă doreşti să posezi libertatea de exprimare nelimitată, un corp nemuritor, pace şi bucurie, înţelege că viaţa ta este absolut fără graniţe. Înţelegând, ea va deveni, căci tot ceea ce îţi doreşti să devii devenii într-adevăr în fiinţa ta pe care o recunoaşti ca adevăr, va deveni efectiv. Astfel este singura lege ce trebuie acceptată în împărăţia (gândirea) ta.

Înţelege că n-ai vreo datorie, în virtutea vreunui act sau gând, că ar fi vorba de viaţa aceasta sau de una anterioară, în măsura în care te-ai iertat pentru acest act sau gând. Iertarea de Sine este actul care şterge din inima ta orice urmă de culpabilitate sau de condamnare;

culpabilitatea sau condamnarea împiedicându-te de a exprima din plin Dumnezeul ce eşti. Acordându-ţi iertarea, recunoşti că această viaţă şi toate cele ce vor mai veni fac parte din prezent, care este viitorul de tot ceea ce este.

Înţelege că vei trăi pe vecie, că niciodată n-ai fost pe punctul de a greşi şi că unica vină a fost de a crede că ai făcut rău.

Iubeşte-te dragul meu. Şi ascultă ce-ţi spune sufletul, ceea ce are nevoie să afle, să resimtă, dăruieşte-i din toată inima, până când te vei sătura. Plictiseala este semnalul prin care sufletul te informează că o experienţă te-a învăţat tot ceea ce se putea învăţa de la ea şi că timpul a venit să mergi spre o nouă aventură. Ascultându-ţi sentimentele, vei câştiga libertatea de a deveni instantaneu ceea ce ai decis să devii. Şi află că nu ai de dat socoteală nici unei legi, nici unui învăţământ, nici unei entităţi. Prezentul cu sentimentele pe care ţi le acordă, este tot ceea ce contează.

Fii fără lege. A fi fără lege nu este sinonim cu imprudenţa sau nepăsarea, aceasta înseamnă să deznozi frânghia din jurul gâtului ca să-ţi dai voie să respiri. Depărtându-te de lege, de dogme şi de credinţe limitate îţi dai voie de a fi ca Dumnezeu; liber şi nelimitat. Atunci poţi fi puterea ce susţine, creezi şi regenerezi la fel de bine tu însuţi cât şi viaţa. Atunci prezenţa în această lume nu mai are ca mobil dorinţa de a corecta comportamentul în ceea ce priveşte o persoană sau alta, ci singura dorinţă de a trăi. Este o aventură ce se desfăşoară din moment în moment.

Trăişte şi fii fericit. Aceasta este tot ceea ce Tatăl a cerut de la tine vreodată.

OBIECTIVUL UNEI VIEŢI, SINGURUL LUCRU, PE CARE DUMNEZEU ÎL DOREŞTE DE LA TINE ESTE SĂ CUNOŞTI ŞI SĂ DEVII BUCURIA, CĂCI NUMAI PRIN BUCURIE VEI AJUNGE SĂ-L CUNOŞTI PE TATĂL ŞI SĂ FII CA EL

Pentru ce motiv eşti pe acest plan?

Unii dintre voi au fost educaţi în ideea că trebuie să fii aşa sau altfel, să ai cutare profesiune sau alta; familia şi societatea au vegheat scrupulos să fie aşa. Iată că e destul de sinistru! apoi sunt acei care îşi imaginează că au venit în această lume să devină mari învăţători,

salvatori, vindecători ai umanităţii. Iată ceva foarte nobil! Şi sunt mulţi alţii care urmează unul după celălalt pe o cărare cu grijă, trasată, strâmtă şi definită, socotită că duce la Dumnezeu. Iată ceea ce este foarte plicticos.

Nimeni nu vine aici cu un obiectiv. Tatăl n-a dat directivă nici ţie, nici altcuiva în ceea ce priveşte desfăşurarea vieţii tale. El aşteaptă doar să te bucuri – orice ar însemna asta pentru tine. Unica dorinţă pe care o nutreşte pentru tine constituie finalitatea ta căci cu cât bucuria şi fericirea sunt mai mari în preţioasa şi divina ta fiinţă, cu atât vei fi mai conform cu imaginea lui Dumnezeu sau în armonie cu toată viaţa.

Să fii fericit sau bucuros, aceasta este unica dorinţă a Tatălui pentru tine. Fericirea şi bucuria sunt desigur cele mai frumoase calităţi emoţionale care există. Sunt împlinirile supreme. Fiecare este destinat să înţeleagă şi să devină bucuria, este unicul obiectiv pe care Dumnezeu îl nutreşte pentru om, pe orice plan trăieşte, orice nivel de cunoaştere ar fi atins. Cel care s-a întors la starea de bucurie şi fericire, s-a întors la starea lui Dumnezeu; căci Tatăl este bucurie, El este bucurie în orice moment.

Tatăl ţi-a acordat puterea să creezi exact ceea ce tu doreşti să fie de-a lungul cercetării bucuriei tale. Şi niciodată nu-ţi judecă actele, nici prin ce îţi realizezi bucuriile. Niciodată! Astfel este dragostea Tatălui pentru fiul său. Forţa vitală pentru forţa de viaţă. El doreşte să faci toate aceste lucruri care procură bucuria şi fericirea; căci numai în acest fel veţi ajunge să-l cunoşti pe Tatăl şi să fii aşa cum este El.

Ce este bucuria? Bucuria este libertatea infinită în mişcare. Bucuria este libertatea de exprimare scutită de orice judecată. Ea este libertatea de a fi fără frică sau culpabilitate. Bucuria este prezentă când îţi creezi viaţa după propriile tale criterii. Ea este mişcarea sublimă care te autorizează să fii. Iată ce este bucuria.

Şi de ce bucuria este starea Fiinţei Supreme. Prin faptul că ea te face să te mişti cu Dumnezeu; şi mişcându-te cu Dumnezeu nu vei cunoaşte nici gelozia, nici mânia, nici amărăciunea, nici războiul. În bucurie nu se urăşte, nu se asediază, nici nu se răneşte cineva. Fiind fericit şi bucuros, vei iubi pe Dumnezeu şi îl vei vedea peste tot. În starea de bucurie eşti în pace cu anturajul tău; nu vei simţi în tine nici

remuşcare, nici insecuritate, nici frică, nici lipsă. În starea de bucurie eşti într-o mulţumire completă, astfel încât viaţa şi creativitatea curg asemenea unui fluviu puternic în interiorul tău. Fiind bucurie, vei fi inspirat, vei atinge înălţimile măreţiei şi profunzimile sensibilităţii.

În starea de bucurie, viaţa are focul şi intensitatea răsăritului, atunci cerul se îmbracă cu cel mai minunat roz, ca norii se înroşesc şi păsărelele încep să cânte. În bucurie corpul se opreşte să îmbătrânească şi devii nemuritor; viaţa nu mai este o corvoadă ci o minunată aventură. Când bucuria este prezenţă, devii una cu împărăţia ta. În starea de bucurie, vei descoperi utopia.

Cum găsiţi bucuria? Fiecare clipă a vieţii poate acorda libertatea de a o exprima, este suficient să ai dorinţa. Trebuie să ştii că nimic nu merită să părăseşti fericirea şi bucuria şi pe Dumnezeu. Absolut nimic. În fine, se impune a se iubi total, integral căci astfel îl iubim pe Dumnezeu.

Nicio iubire (dragoste) nu valorează cât iubirea de Sine. Niciuna! Căci iubindu-te pe Sine însuşi se naşte libertatea. Şi graţie libertăţii se naşte bucuria. Şi când bucuria este prezentă, tu poţi să-L deosebeşti pe Dumnezeu, să-l cunoşti şi să-l îmbrăţişezi. Dragostea cea mai mare, cea mai puternică, cea mai încărcată de sens este dragostea de Sine, pură şi inocentă, adică dragostea pentru minunata creatură din interiorul zidurilor de carne, care se mişcă şi consideră, care crează, permite de a gândi şi face. Când vei iubi cine eşti, nu contează ceea ce este, vei putea cunoaşte această minunată esenţă pe care o iubesc, care se ascunde în spatele fiecărui obraz şi în toate lucrurile. Atunci vei putea iubi aşa cum iubeşte Dumnezeu. A iubi este uşor. A ierta este uşor. A-l distinge pe Dumnezeu în toată viaţă este uşor.

Când vei iubi cine eşti, nimic nu este de netrecut, nimic nu este de neajuns. Când te vei iubi cu adevărat, nu vei mai trăi decât prin lumina râsului tău şi nu vei mai parcurge decât o singură cărare – aceea care are ca nume bucuria. Fiind îndrăgostit de tine însuţi, această lumină, această bucurie, această stare de fericire şi de bucurie se propagă umanităţii întregi. Şi când dragostea este abundentă în minunata ta fiinţă, atunci lumea devine foarte frumoasă, în ciuda tuturor contradicţiilor, viaţa prinde sens şi devine plină de bucurie şi

bucuria ta exuberantă exaltă şi slăveşte orice viaţă şi declară intactă fiinţa ta.

Obiectivul suprem al vieţii este iubirea şi împlinirea de sine. Şi nu poate fi realizat decât luând parte la viaţă, decât ajungând pe cel care dă bucuria – oricine ar fi! Căci cine va spune, „tu ai greşit" sau „nu este ceea ce îţi trebuie" cu siguranţă nu Dumnezeu, deoarece El este în acelaşi timp direcţia pe care ai luat-o şi produsul experienţei tale. În rest, nu este niciodată indicat să întrebi pe cineva părerea despre acest subiect; căci cum va cunoaşte bucuria, cel a cărui viaţă este copleşită de aceleaşi limitări ca cele ale tale?

Tatăl îţi oferă cu zel bucuria. Întotdeauna te aşteaptă să te deschizi ca să-L primeşti. Este ceea ce se înţelege prin acest sfat: „cereţi şi vi se va da". Este extrem de uşor de a avea bucuria în orice moment. Este suficient să o ceri şi să ştii că o meriţi.

Bucuria naşte bucurie. Într-adevăr, dacă acceptaţi bucuria pe care Dumnezeu ţi-o dă, cea de mâine va fi mai mare, receptivitatea ta la bucurie se intensifică. De asemenea, dragostea de sine este necesară. Căci iubindu-te, fixezi tonalitatea momentelor în faţa ta. Trăind numai pentru iubire şi bucurie – întrebându-te ceea ce poate face bucuria ta şi acţionând apoi conform intuiţiei tale – veselia ţi se imprimă în suflet, ceea ce îţi asigură viitoare clipe de fericire şi bucurie.

Cu cât vei cunoaşte mai multe clipe de fericire şi bucurie, de iubire pentru tine, cu atât mai bine vei putea încarna forţa de viaţă a lui Dumnezeu. Dacă vei trăi având ca singur obiectiv fericirea, în orice întreprindere, vei trăi conform măreţului tău destin. Vei putea face minuni! Vei fi remarcabila reflexie a dragostei de Sine şi deci de Dumnezeu. Vei cunoaşte şi înţelege admirabila frumuseţe şi minunata enigmă ce eşti. Şi vezi, în ultima competenţă ai văzut faţa lui Dumnezeu deoarece ai descoperit că faţa Sa este de asemenea şi a ta. Atunci poţi merge spre o eternitate de vieţi cu o înţelegere nouă şi mai mare. Pe vremea mea, Atlanţii ne spuneau: „fără suflet" şi ştiţi atunci care era preocuparea noastră? Nu de a găsi un „ţel" de viaţă, doream să avem un suflet, acela care ne era refuzat. Am fost un barbar, un nenorocit care uram oamenii. Dar în ziua în care am descoperit bucuria şi am înţeles că o meritam, am devenit conştient de mine, de esenţa care

păstrează, care hrăneşte şi este toată viaţa.

Ceea ce te duce la Tatăl este ceea ce declari a fi bucuria ta. Este unica cale ce duce la Tatăl. Ea te va readuce la Dumnezeu.

— Este adevărat că am decis să reiau un trup?

— Cine altul ar fi putut-o face?

— Şi poţi să-mi spui de ce am ales această epocă şi acest loc?

— Pentru a cunoaşte viaţa în această epocă şi în acest loc.

— Şi este un motiv deosebit pentru reîntoarcerea mea aici? Este ceva ce trebuie să împlinesc?

— „Motivul deosebit" al reîntoarcerii tale aici, este privilegiul ce ţi se acordă pentru a face o nouă experienţă de viaţă.

— În consecinţă, poate fi indiferent ce?

— Da, nu este ceva specific. Ai revenit pentru a cunoaşte viaţa. Tu ai ales. Şi de ce nu ţi-ai fi ales? Ai ales această epocă. Şi de ce nu? Trăim timpuri minunate. Viaţa este în înflorirea ei şi a ta; eşti în înflorire.

Viaţa este puţin apreciată în aceste zile – este neglijată, toată lumea caută de toate, în afară de viaţă. Dar principala raţiune de a fi în această lume este de a trăi! Împlinirea cea mai măreaţă în această viaţă, constă în a trăi de la un capăt la celălalt. Nu este adevărat? Ce ar fi cel mai glorios rege fără viaţă? Fără viaţă n-ar putea fi rege. Şi a fi rege nu a fost obiectivul său. El se gândea pur şi simplu că ar fi o experienţă teribil de amuzantă. În orice caz, ce constă înainte de toate în viaţa sa, să fie prezervată suficient timp în aşa fel ca să poată să devină! Totala ta înflorire nu putea fi trăită decât prin existenţă, poate nu adevărul voiai să-l auzi. Dar pot să te asigur, că în ziua în care vei vedea moartea apropiindu-se, vei aprecia răspunsul meu.

Toată lumea se gândeşte că este nevoie de un pretext pentru existenţă. „Maestre, mi se spune, care este destinul meu în lumea asta, raţiunea vieţii mele prezente? Ştiu că există una". Eu răspund: „ai venit aici pentru a trăi!", ceea ce îi face pe oameni perplexi şi trişti. Ei ar prefera să mă audă vorbind despre un plan foarte elaborat, care să le permită să se ridice deasupra unui munte înalt, îmbrăcaţi cu aur, cu păsări cântând în jurul lor şi astfel să fie salvatorii omenirii.

Dacă eşti aici, este pentru a trăi. Ceea ce vei face, va fi ca o

prelungire a frumuseţii tale şi în orice caz o contribuţie a dezvoltării vieţii în general. Înţelegând că a trăi este ceea ce contează înainte de toate că acesta este modul în care vă veţi câştiga „punctele" ca să spunem aşa, aţi găsit locul suficient de plăcut pentru a reveni, atunci veţi înţelege tot restul.

Toată lumea vine în această existenţă pentru a trăi şi a se exprima. Este prioritatea Tatălui în voi. Dar nu sunt obligaţii specifice, afară de aceea de a fi în măsura posibilului în fiecare clipă a vieţii. Aceasta este „creaţia". Şi voi nu veţi scapa, pentru că Dumnezeu din tine te împinge.

A trăi, acesta este unicul destin aici. În fiecare clipă a vieţii tale se cuvine să faci ceea ce sinele creator, sufletul tău, te încântă să faci. De aici, totul este posibil. Îţi putea crea împărăţii de nedescris şi vieţi nemaipomenite. Te vei putea împlini. Vei putea deveni orice ai dori să devii, este suficient să acorzi explicit această libertate. Şi odată ce ai descoperit că eşti demn de a face pe deplin experienţa, poţi proiecta părerile tale în toate împlinirile care îţi plac şi în momentul când acestea îţi plac.

Ştii pentru ce anumite entităţi foarte luminate şi înţelepte din acest plan trăiesc în modul celor extrem de săraci? Pentru că trăiesc doar în moment şi nu fac decât strictul necesar, pentru a trăi şi a se duce la cea mai apropiată locuinţă. Ei au o mulţime de locuinţe, au văzut o mulţime de lucruri, au întâlnit o mulţime de entităţi. Ei au foarte mare cunoaştere şi înţelegere a spiritului omenesc. Şi cunosc starea de mare iluminare – şi de mare fericire – căci şi ei au acordat libertatea de a pleca şi veni după dorinţa lor. Atunci îmi vei spune: „Dar maestre, ei nu au niciun obiectiv?" Obiectivul lor este de a trăi momente şi să se amuze în noi aventuri, de atâtea ori de câte ori le vine pofta.

Această viaţă, n-a fost creată să fie o închisoare. Ea fost concepută ca o scenă de teatru, unde îţi poţi exprima creativitatea din plin, în mijlocul sfidărilor, făcând să alterneze aventuri, dar întotdeauna în sensul bucuriei procurate.

— Dar, din copilărie am sentimentul de a nu dori să stau aici, că locuinţa mea nu este în acest loc şi există altul.

— Desigur. Viaţa continuă fără întrerupere şi asta pe planuri diferite şi în nenumărate locuri. Aceasta este adevărat. Dar este tot atât de adevărat că dacă realmente n-ai fi vrut să revii aici, nu ai fi revenit. Forţa de viaţă în fiinţa ta s-a încarnat aici pentru a face experienţa acestei existenţe şi să înveţe să-şi câştige fericirea prin experienţa acestei existenţe şi să înveţe să-şi câştige fericirea prin ea. Te gândeşti că eşti o entitate „superioară", venită în această lume numai pentru a constata că este o locuinţă fără valoare? Sigur nu, căci entităţile „superioare" găsesc fericirea peste tot.

În timpul perioadelor grele, tu te consolezi cu ideea existenţei altor locuri ca să poţi lua viaţa într-un mod mai suportabil. La sfârşit, observi totuşi că viaţa poate fi agreabilă sau dezagreabilă, veselă sau tristă, entuziasmantă sau plicticoasă oriunde – calitatea vieţii noastre depinde de alegerea făcută. Prin atitudinile şi judecăţile tale se determină experienţele tale.

Terra este un loc minunat de locuit. Tatăl prosperă ca de altfel peste tot în alte locuri (deoarece El este toate locurile)! Ziua în care vei înţelege, vei stăpâni înţelepciunea. Acceptă această viaţă după posibilităţile tale, fă-o remarcabilă prin mai multe calităţi decât faptul de a şti existenţa altor locuri de viaţă – fă experienţa tuturor fazelor şi iubeşte-le. În acest caz vei fi împlinit această viaţă. Şi deci nu vei mai avea niciun motiv să revii aici, nicio altă experienţă pentru care ar trebui să revii.

Cei veniţi aici cu o linie de viaţă de mică amploare, socialmente convenabil, dacă nu şi-o măresc vor cunoaşte frica şi regretul în momentul morţii. Ei vor spune: „Ar fi trebuit să fac aceea sau cealaltă, n-ar fi trebuit să iubesc cutare bărbat sau cutare femeie, ci pe un altul sau o alta". Aceste lipsuri îi vor face să revină aici până în ziua în care le va împlini în întregime clipa prezentă.

— Dacă am revenit este din pricina unei astfel de lipse neîmplinite? Ori nu ştiu motivul?

— Aceasta e viaţa! Dacă ceea ce spun este prea simplu de înţeles, caută de inventează un alt motiv de a trăi şi aplică-l din toată inima. Numai că ce vei face în ziua în care îl vei epuiza? Vei căuta un altul şi aşa mai departe?

— Nu este niciun motiv particular pentru reîntoarcerea mea în această lume, un lucru pe care aş risca să nu-l fi împlinit?

— Dragul meu, înţelepciunea este fructul emoţiilor tale. Emoţiile sunt cele ce fac diferenţele între entităţile ce se încarnează pe acest plan. Nu vei mai cunoaşte experienţele deja înţelese, căci nu vei mai avea dorinţă. În schimb vei fi atras de cele care au rămas ca să le înţelegi; ele te vor tenta, te vor entuziasma, te vor intriga, te vor lasa perplex. Şi aceste aventuri sunt promisiunea împlinirii şi a înţelepciunii. Dacă te vei încuviinţa să fii, să ascultaţi înclinaţiile puternice a fiinţei tale, Eul să crească în înţelepciune şi să cunoască perpetua bucurie.

Acum, dragul meu, permite-mi să te învăţ aceasta, care te va ajuta în perplexitatea ta: dacă ai neapărată nevoie de un motiv de a exista, care va fi ce? Ce va acompania din eternitate în eternitate, să ştii că este „iubirea de Sine". Această iubire va dura întotdeauna. Iubirea de Sine va supravieţui mereu, atunci când dorinţa de una sau alta, odată împlinită, va fi înlocuită cu alta. Fă în aşa fel ca să dezvolţi înţelepciunea în tine şi dragostea profundă pentru tine, altfel spus fă aceste lucruri prin care să creşti în propriii tăi ochi – ochi extrem de perspicace. TU, eşti obiectivul vieţii tale. Cel care trece pragul său nu-şi mai spune: „trebuie să fac aceasta sau aceea" sau „destinul este acela sau acesta", ci se implică în treaba fiinţării, trăind clar clipa, acela cunoaşte o mare fericire şi o mare libertate, el se lasă în voia vieţii şi o trăieşte aşa cum ea trebuie cu adevărat trăită.

Obiectivul vieţii tale este de a trăi, a experimenta!

DIVINITATEA TA UITATA. CEL CE S-AUDE REPETÂND CĂ NU ESTE DIVIN SFÂRŞEŞTE PRIN A LUA ASEMENEA AFIRMAŢIE DREPT ADEVĂR SOLID, CĂCI OMUL TIMID ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI, ARE O NEVOIE DISPERATĂ DE A FI ACCEPTAT, AŞA ÎNCÂT PLEACĂ URECHEA LA INDIFERENT CE ZVON IRAŢIONAL

Cândva, omul îşi cunoştea moştenirea şi neamul. Cândva, omul cunoştea pe Dumnezeu, nu ca esenţă distinctă de a lui, ci ca fiinţa sublimă şi eternă; în ochii săi erau fiinţa forţa sa de viaţă. Cândva omul ştia aceasta. El construia gigantice piramide, în scopul ca de-a lungul timpurilor ele să mărturisească omenirii de „focul interior" de

Dumnezeu în om. Cu toate avatarurile de milenii scurse, aceste piramide rămân în picioare ca simbol al măreţiei şi a divinităţii omului.

La începuturile omului pe acest plan, atunci când îşi mai amintea încă, că era Dumnezeu, el trăia în acelaşi înveliş de mii de ani. Puterea dând corpului imortalitate este gândul nelimitat; or acest gând el îl exprima impecabil în fiinţa sa.

Omul, Dumnezeu-Omul uita ce era Dumnezeu pe parcursul experienţei de viaţă pe acest plan. Din ce motiv? Pentru că a început să iubească acest teren de joc de materie, atât de mult încât experimentele au luat-o înaintea fiinţei. Şi în eforturile pe care le-a făcut ca să-şi exprime creativitatea sa şi păstrarea vehiculului ce-i permitea să creeze, omul, minunata creatură dotată cu un spirit nelimitat, începu să cunoască gânduri limitate de supravieţuire, gelozie, posesiune.

Fiinţa-spiritul şi sufletul omului durează veşnic! Nicio lege nu va putea vreodată să schimbe acest fapt. Dimpotrivă, învelişul pe care Dumnezeu l-a creat, făcut din plămadă de lut, el este foarte vulnerabil, foarte sensibil gândurilor celui ce îl ocupă. Gândurile pe care entitatea acceptă să le resimtă se manifestă invariabil în corpul său.

Atunci când Dumnezeu-omul a început să adopte atitudini dictate de supravieţuire, puterea gândului său a scăzut – ea nu a mai reuşit să păstreze în corp forţa eternă a vieţii. În aşa fel încât corpul a început să slăbească. Şi cu aceste slăbiciuni omul a pierdut din facultatea sa de a raţiona. Şi pierzând din puterea cerebrală, frica îl cuprinse. Şi când frica a născut atitudini de frică în conştiinţa sa, efectele acestei frici au stricat învelişul. Omul a început să sufere de indispoziţii şi boli. Şi el a cunoscut moartea.

Dumnezeii au cunoscut limitările materiei din cauza dorinţei lor de a experimenta creativitatea în corpurile pe care şi le-au conceput. Şi prin atitudinile lor de limitare s-au închis fără să-şi dea seama în experienţa corporală. În cele din urmă, când Dumnezeii au cunoscut moartea corpului pentru prima dată, au intrat în ceea ce se cheamă un vid. Acest vid era un loc, o dimensiune intermediară în care ei nu mai aveau conştienţa „Dumnezeului omnişcient”. Ei nu se mai puteau întoarce în planul gândirii nelimitate din pricina comportamentului

alterat.

Cum experimentarea în materie li s-a părut absolut extraordinară şi cum doreau să continue progresiunea în ea, Dumnezeii erau foarte nerăbdători să revină pe pământ. Ei au revenit, de data aceasta luând în stăpânire alte învelişuri – cele rezultate din sămânţa descendenţilor lor – pentru ca să redreseze gândurile limitate ale vieţilor lor precedente. Dar iată, în timp ce făceau experienţa noilor aspecte din acest plan, conştiinţa lor se altera şi mai mult, continuând de a se înfunda în limitare. Astfel s-au produs reîncarnările pe planul demonstraţiilor.

Dumnezeii (creatori) au revenit aici ca oameni, încă şi încă, pentru a-şi urmări aventurile lor. Ei şi-au pierdut simţul ascendenţei lor, al divinităţii lor, ei nu mai concepeau să trăiască decât pe acest plan. Ei nu mai înţelegeau pe Dumnezeu ca „totalitate", ca fiind toată gândirea. Ei au uitat că ar fi putut, dacă ar fi avut dorinţa, să se reîntoarcă în planul gândirii pure, a fiinţelor nelimitate – planul conştiinţei pe care s-au exprimat la începuturile lor. Raţiunea lor le spunea că nu mai puteau experimenta decât sfere limitate, gânduri limitate. În felul acesta noi planuri de conştiinţă au apărut, „cerurile limitate", sferele limitate cum se numeau. Acolo, la moartea învelişurilor, entităţile (care au uitat existenţa planului în acelaşi timp cel mai sublim şi cel mai simplu cu putinţă), cunoşteau viaţa şi în funcţiune după totalul atitudinilor lor.

Atunci când Dumnezeii, ca oameni, au uitat divinitatea şi imortalitatea lor, uitând că posedau atotputernicia, atotştiinţa, atotprezenţa cele 3 atribute fundamental esenţiale ale Supremului Absolut, au început să devină vulnerabili la egourile anturajului lor. N-au întârziat să pară entităţi care căutau să se ridice deasupra altora, zicând că numai ei, prin puterile lor supranaturale şi ştiinţa lor infinită puteau să-l înţeleagă pe Dumnezeu. Şi cum omului îi era frică, aceşti clarvăzători, aceşti profeţi grijulii de a-şi mări autoritatea, au prezis timpuri de pericol şi ruină. Şi dacă-i ascultai mai distrat, aruncau blesteme şi ameninţări, ameninţând toată lumea cu afurisenia. Astfel s-au născut religiile care separă ceva mai mult omul de simţul frumuseţii interioare şi de eterna sa divinitate. Şi preoţii au fost foarte

abili, căci ei n-au recurs la arme. Ei s-au mulţumit să perpetueze învăţătura după care Dumnezeu se găseşte în afara posibilităţii de a fi abordat de om; după care, omul ar poseda o inteligenţă şi o putere limitată.

Ori sufletul păstrează amintirea lucrurilor. El îşi aminteşte experienţa fiecărei vieţi; în aşa fel încât dacă repeţi cuiva un lucru precis, oricât ar fi de mincinos, acesta va deveni pentru el un adevăr solid. Căci omul care caută cu timiditate adevărul, are nevoie disperată de a fi acceptat, aşa încât va apleca urechea la orice zvon iraţional. Aşa încât dacă spui cuiva fără încetare că Dumnezeu este în afara lui, că este mizerabil şi rău, va veni ziua când aceste declaraţii devin convingeri în sufletul său, şi îi va fi greu să revină asupra lor. Şi cu adevărat aceasta s-a produs timp de mii de ani pe acest plan. Entităţile naive, mergând din viaţă în viaţă, erau fără încetare victimele acestor prelegeri. În cele din urmă, după ce li s-a repetat de nenumărate ori că erau perverşi, că Dumnezeu nu era de fel în ei, condiţionarea lor a fost aşa puternică, încât au ajuns la convingerea absolută că nu sunt divini şi că unicul mod de a-l cunoaşte pe Dumnezeu, de a se întoarce la El, era cea propusă de profeţii, preoţii şi organismele religioase.

Când omul a încetat să accepte cunoaşterea sa ca adevărată şi esenţială, el a renunţat la suveranitatea şi puterea sa; el a devenit om de turmă – ceea ce a permis autorităţilor religioase şi guvernamentale să-l guverneze colectiv.

În timpul când omul a acceptat să creadă că era un mizerabil păcătos şi că Tatăl nu este în ei, s-a separat în întregime de Dumnezeu. Această credinţă îl va face să-şi reia corpul fără încetare. Căci atâta timp cât el va continua să întreţină gândul după care el nu este divin şi va gândi că Tatăl nu este în el, va fi sortit să renască aici. El va renaşte aici, atâta timp cât nu va fi conştient de divinitatea lui şi nu s-a reintegrat în Fiinţa Supremă.

Încarnarea n-a fost concepută ca o capcană, nici pentru a dura o veşnicie. Ea a fost concepută ca joc, ca aventură, astfel că Dumnezeu-omul să-şi poată exersa facultăţile creatoare şi să exploreze Viaţa. Din nefericire, voi v-aţi lăsat închişi atât de adânc în materie încât aţi devenit oamenii insecurităţii, oamenii fricii, oamenii

vulnerabilităţii, oamenii sortiţi morţii. Atât de bine că aţi învăţat moartea şi aţi uitat Viaţa. Aţi învăţat suferinţa şi uitat bucuria. Aţi învăţat omul şi aţi uitat Dumnezeul – sublima inteligenţă ce permite să creaţi iluziile pe care le doriţi.

Aţi cunoscut multe vieţi pe acest plan. Unii dintre voi aţi cunoscut până la 30.000; alţii doar câteva. Şi chiar dacă vieţile voastre pe acest plan n-au fost decât nişte vise, jocuri, ori aventuri iluzorii, ele totuşi au alterat conştiinţa voastră. Familia, societatea, instanţele religioase şi guvernamentale v-au amintit cât sunteţi de nevoiaşi şi că Dumnezeu este de neajuns, timp atât de îndelungat, încât declaraţiile lor au sfârşit prin a constitui un adevăr permanent în spiritul vostru.

În acele zile, marea majoritate a oamenilor nu ştiau că erau dotaţi cu puterea de a înţelege şi de a fi orice lucru de aşa maniera încât au permis instructorilor, religiilor să le conducă viaţă şi să interpreteze pentru ei adevărul. Ei au permis altora să complice şi să întunece adevărul curat care le-a fost predat de secole să ştie: Tatăl şi împărăţia CERURILOR SUNT în EI. Poate fi adevăr mai frumos? Cei care nu ştiu încă se gândesc că trebuie să treacă prin dogme şi mecanisme, dacă putem spune, ca rituri, rugăciuni, cântece, posturi şi meditaţii pentru a intra în contact cu Dumnezeu şi a atinge iluminarea. Astfel, cu aceste practici vom convinge întotdeauna mai mult sufletul că noi suntem obiectul căutării noastre – că suntem departe de dragostea lui Dumnezeu şi de înţelegerea pe care căutam să o obţinem deoarece suntem obligaţi să ne chinuim ca să o obţinem.

Acestea fiind spuse, religiile nu sunt de vină. Cei care le-au stabilit şi propagat sunt fraţii voştri mult iubiţi, care încercând să-şi înţeleagă divinitatea, valoarea şi puterea lor, au supus pe fraţii lor; dar supunându-i, ei înşişi s-au redus la o stare de sclavie. Actele lor, atât de păgubitoare cât pot fi, au ca fundament adevărul lor, pe care trebuie să-l trăiască şi înţelege. Iubesc pe toată lumea, chiar pe preoţi şi ghicitori, deoarece şi ei de asemenea sunt Dumnezeu.

A practica ritualuri şi a adera la dogme nu este un lucru fals (cu toate că se simte că nu este o treabă total adevărată, căci vocea interioară – Dumnezeuspune că suntem deja ceea ce ne chinuim să ajungem).

Eu am revenit în această lume pentru a te învăţa o cale mai bună. Am revenit să-ţi spun că eşti deja Dumnezeu. Şi de asemenea, că n-ai fost niciodată pe punctul de a greşi, că nu te-ai înşelat niciodată, că nu eşti creatură nenorocită şi demnă de milă. Am venit să-ţi spun că nu eşti păcătos şi că diavolul, această nemaipomenită invenţie, nu există. În ziua în care vei înţelege aceste lucruri, veţi putea să-ţi întrebuinţaţi timpul ca să devii fericit, să fii fericit ca Tatăl tău. Tatăl nu este o fiinţă mânioasă, gânditoare şi pioasă. El este esenţa bucuriei pline şi infinite.

Eu îţi spun că Dumnezeu este în tine. El a fost tot timpul vieţilor tale. Tu eşti chiar de pe acum Dumnezeu, căci Dumnezeu este inteligenţă creatoare, care rezidă profund în fiinţa ta – esenţa care te-a iubit până şi în experienţa limitării.

Limitarea este o aventură, o experienţă dar marea majoritate a entităţilor de pe acest plan, din nenorocire, încă o cunosc. Voi aţi uitat că există un mod de viaţă mai bun! Dacă ai fi ştiut că este posibil să depăşeşti starea corporală şi toate universurile şi toate planurile, tu n-ai mai fi ales limitarea. Dacă ai fi ştiut că te-ai autorizat să primeşti şi să îmbrăţişezi toate gândurile, ai fi avut bucuria şi pacea, mai mult decât în cele mai minunate visuri.

Gândul este ultimul creator. Orice gând te autorizezi să-l resimţi, devine o realitate în viaţa ta. Orice gând îmbrăţişat, care trece de spectrul limitării, se manifestă ca o lărgire în viaţa ta. Este de ajuns deci ca să mergi de la omul limitat la Dumnezeu nelimitat, de a-ţi deschide spiritul şi să accepţi gânduri din ce în ce mai nelimitate.

Tot astfel cum ai devenit entitate demnă de milă în interiorul tău prin cunoaştere tot astfel poţi redeveni Dumnezeu, vei redeveni în totalitate. Ca să te întoarei la al 7-lea nivel de cunoaştere, acela al Gândirii pure, adică fiinţa ultimă, unde eşti puterea ultimă a toate lucrurile, nu este nevoie decât de a şti că Tatăl trăieşte în tine. Sufletul tău în profunzimea lui îşi aminteşte că este divin. Această cunoaştere aşteaptă să fie recunoscută, de a deveni realitate prin experienţă. O dată ce ai recunoscut a fi Dumnezeu, aceasta experienţă crează experienţele care te fac să înţelegi, veridicitatea cunoaşterii în sufletul tău; nimeni nu-ţi poate da această cunoaştere! Tu singur o puteţi obţine şi aceasta prin mijlocirea gândurilor şi emoţiilor tale.

Când vei cunoaşte că Dumnezeu şi Tu sunteţi unul, atitudinile de separare vor cădea şi vei redeveni una cu Dumnezeu. Când vei înţelege că inteligenţa Tatălui este numai gând, fundamentul tuturor lucrurilor care sunt şi care tu îţi permiteţi de a fi tot gândul, atunci veţi fi tot ceea ce Dumnezeu este. Atunci îţi veţi regăsi libertatea, măreţia şi slava. Atunci nu va mai fi nevoie să reveniţi în acest cer, viaţă după viaţă, vă veţi putea duce în alte ceruri unde vă vor aştepta aventuri mai măreţe.

Da, nu este nimic ce trebuie împlinit pe acest plan decât de a gândi – a gândi la ceea ce eşti; astfel cunoaşterea unităţii tale cu Dumnezeu se realizează, căci Dumnezeu este Fiinţa; El este fiinţa a toată viaţa. În fiinţă – oricare ar fi exprimarea – eşti total ceea ce Tatăl este. Şi aceasta este realizabil într-o clipă, într-o clipă!

Dumnezeu este această clipă. Infinitul este acest moment. A fi Dumnezeu pentru totdeauna, este a trăi total clipa, care este eternă, căci astfel trăieşte Dumnezeu. A gândi că eşti şi atât. Atunci sunteţi una cu Tatăl, cu Fiinţa, cu viaţa şi corpul vostru îşi ridica vibraţiile în sfârşit pentru a deveni viaţa fără sfârşit. Atunci nu vei mai muri, veţi fi atins al 7-lea plan, care este finalizarea tuturor lucrurilor, adică Gândul. Acesta este un adevăr.

Omul începe să se desprindă de limitare, căci numeroşi sunt cei din planul vostru care-şi pun întrebarea existenţei lor, întrebându-se de ce sunt sclavii guvernelor ipocrite, a unei societăţi ipocrite. Ei încep să se iubească suficient şi să iubească şi pe fraţii lor suficient pentru a reuşi să străpungă conştiinţa limitată şi să se ridice deasupra ei. Ei se trezesc, încep să cunoască esenţa din ei şi din ceilalţi – despre această esenţă care este dragoste şi înţelepciune. Ei observă că profeţiile, legendele şi fricile care au dominat umanitatea timp de secole au fost fără consecinţe, căci ei au supravieţuit. Ei se întrebau cine sunt ei şi de ce trebuie să se teamă de Dumnezeu şi în acelaşi timp să-l iubească.

Conştiinţa se schimbă pe acest plan. Vălul inteligenţei îngustându-se, care a făcut omul o creatură bestială în generaţie, începe să se ridice. Timpul a venit ca noua conştiinţă să răsară; la drept vorbind nu este chiar nouă. Vei cunoaşte adevărul profund în tine şi aceasta cunoaştere îţi va permite să vezi pe deasupra credinţelor şi dogmelor ofilite – în eternul cer al Gândirii. Şi în timp ce frânghia din

jurul gâtului se va deznoda şi când bucuria vă va curge în suflet, veţi deveni încetişor acel splendid Dumnezeu care eşti, iar vârsta actuală, aceea a Cărnii, se sfârşeşte.

O nouă era este deja la orizont, care va avea ca nume Era IIuminării, de Spirit pur, era lui Dumnezeu. Este Era în timpul căreia omul va cunoaşte că toţi sunt egali şi că împărăţia cerurilor a fost întotdeauna în el. Era Iluminării va vedea omul reîntorcându-se la gândirea nelimitată, la sublima împărăţie a iubirii, a bucuriei şi a libertăţii. Cei care se vor încarna în noua Împărăţie, nu vor mai fi nici stăpânii războaielor, nici tirani în mijlocul oamenilor, ci crainici ai păcii. Ei se vor ridica deasupra limitării şi a stagnării pentru a spune: „Eu sunt Dumnezeu şi vă iubesc pe toţi cei care îi văd căci eu sunt tot ceea ce văd şi iubesc ceea ce sunt". Cei care vor ajunge la această înţelegere, vor ridica fiecare conştiinţă în general, graţie luminii lor solitare. Şi unul câte unul vă veţi întoarce la starea nelimitată, îmbogăţiţi cu perlele înţelpeiunii în eternitatea dinaintea voastră.

Vieţile voastre pe acest plan au fost o mare iluzie. Ele au fost un vis imens. Dar voi veţi ieşi din acest vis, înţelegându-l pe Dumnezeu, fiecare din voi. Va veni ziua în care, ridicând ochii veţi observa un cer plin de nori şi din mijlocul acestora va ţâşni strălucitoare lumini, şi voi vă veţi spune că stelele, ele înşile, au venit să se ascundă în nori. Şi ceea ce veţi vedea, umanitatea toată va vedea. Acest spectacol va contribui la trezirea voastră. Şi vei înţelege atunci că învăţăturile mele sunt cu siguranţă mari adevăruri, minunate realităţi.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum ne-am separat noi de Dumnezeu şi de elementele ce făceau unitatea noastră la început.

— La început, când fiecare din voi ştiaţi că sunteţi una cu Tatăl, Eul vostru – identitatea voastră – era Dumnezeu sub o formă ciudată, unică şi viaţa consta în a trăi emoţia provocată de fiecare gând – dat fiind că Dumnezeu este toată gândirea. Eul vostru era intact, nealterat, căci voi nu cultivaţi încă aceste atitudini în voi care limitau acceptarea gândului sau pe Dumnezeu în fiinţa voastră. Voi trăiaţi în eternul prezent al fiinţei şi eraţi nelimitaţi în receptivitatea Tatălui.

Voi toţi eraţi comparabili cu nişte mici copii, căci nu era în voi nicio atitudine care ar fi putut strica puritatea fiinţei voastre sau să vă

limiteze exprimarea. Voi nu cunoaşteţi frica. Voi nu judecaţi. Voi nu ştiaţi ceea ce era gelozia. Voi nu cunoşteaţi moartea. Voi eraţi comparabili cu copii mici fără experienţă despre toate acestea.

În acelaşi timp, ca Dumnezei, voi aveaţi puternicul impuls creator, ce vă permitea să vă exprimaţi emoţiile în forme. Şi această putere a fost dată fiecăruia în mod egal. Nimeni nu posedă mai mult sau mai puţin decât vecinul său. Când aţi început să creaţi, spiritul de competiţie s-a născut în voi. Atunci aţi simţit nevoia să acaparaţi gândul creator al vecinului spre a-l dezvolta mai bine ca el. De ce credeţi că există atâtea specii de flori pe planul vostru? S-ar fi putut imagina doar o specie de trandafir ar fi fost de ajuns? Ori există, câte specii? Şi câte specii diferite de fluturi?

Pentru ce motiv Dumnezeii s-au pus în competiţie unii cu alţii? Pentru că unii s-au gândit că, creativitatea lor nu era atât de „perfectă" ca cea a vecinului. Şi au început să-şi simtă inferioritatea în ei. Şi ca să compenseze acest sentiment, au încercat să-l depăşească pe vecin. Şi cu cât gândul era mai implicat în procesul de competiţie, cu atât se îndepărtau de la concepţia propriei lor perfecţiuni, ei s-au separat de Dumnezeu, egalitatea tuturor lucrurilor.

Sentimentul separării este ceea ce se numeşte „imperfecţiune"; ea se naşte în momentul în care începem să vedem anumite lucruri ca „superioare" altora. În realitate, nimic nu este superior, nici inferior, la orice ar fi: toate lucrurile sunt în egalitate, în ceea ce sunt. De asemenea, ele sunt într-o stare de perfecţiune sau, pentru a folosi un termen mai apropiat, într-o stare de a fi. Nu este decât atitudinea, gândirea greşită că un lucru iese din perfecţiune.

Dar separarea cea mai notabilă s-a produs când voi aţi luat în posesiune învelişul pe care l-aţi creat. Până atunci, cu toate că aţi început să vă desprindeţi de totalitate, de ceea ce este, voi aţi rămas încă conştienţi de divinitatea voastră şi de imortalitatea voastră. Dar, odată în trup, când aţi început să faceţi experienţa realităţilor materiei celulare, v-aţi lăsat prinşi în cursa mecanismelor – foamei, frigului, de exemplu; voi v-aţi lăsat prinşi în lupta pentru prezervarea a ceea ce aţi devenit. Acest miraj al fiinţei nemuritoare şi infinite cu materia celulară a alterat foarte mult egoul originar, prin faptul că el era axat

pe supravieţuirea învelişului. Aceasta era epoca în care s-a născut ceea ce se cheamă „pomul cunoaşterii", ego-ul alterat. Şi a fost experienţa emoţiilor precum frica, competiţia şi gelozia înregistrate de sufletul vostru şi programate în celulele voastre, care a mărit mai mult alterarea egoului vostru, altfel spus, cunoaşterea de voi înşivă.

— Nu înţeleg de ce Dumnezeii care îşi cunoşteau nemurirea, au sfârşit prin a crede în moartea lor. Cum de ideea morţii a încolţit în spiritul lor?

— Văzând creaţiile lor, astfel au cunoscut şi acceptat procesul de schimbare ce se cheamă „moarte". Căci vedeţi voi, multe lucruri create au fost concepute pentru a servi drept hrană. Este ceea ce se cuprinde în termenul global de „lanţul hranei". Flora a devenit hrană pentru animale, create de o echipă de Dumnezei. Şi când animalele au mâncat plantele, echipa de Dumnezei care au creat plantele, au observat cu oroare că creaţiile lor erau micşorate de o altă energie. Şi erbivorele constituiau şi ele, la rândul lor, hrană pentru animale. Şi aşa mai departe. Aceasta a fost una din modalităţile de competiţie la care au recurs Dumnezeii. Era foarte umilitor pentru un zeu să constate că, creaţia sa era mâncată şi asimilată de creaţia altui zeu.

Moartea, maestre, a fost de asemenea cunoscută prin învelişul omenesc. În vederea perfecţionării creaţiunii cu numele de om, Dumnezeii, am spus noi, au luat-o în posesiune. Primele prototipuri nu erau deosebit de agile – animalele n-au întârziat să şi le facă hrană pe care le găseau foarte gustoase! Văzând toate acestea, Dumnezeii au luat la cunoştinţă de ceea ce se cheamă „moarte". Au conceput ideea de a îmbunătăţi învelişul, de aşa manieră încât el a fost mai puţin vulnerabil animalelor carnivore.

În ceea ce priveşte idila omului cu un Dumnezeu exterior lui, ea a început în timpurile în care Dumnezeii s-au îndrăgostit de acest plan, când ei au dorit să cunoască lucrurile pe care le-au creat şi să interacţioneze cu ele; Dumnezeii au fost plante, animale, insecte, etc. Ei au fost toate aceste lucruri. Ceea ce doreau de aici înainte, era să posede o formă, prin care să poată domina toate creaţiile lor. A fost ultima lor pasiune şi creaţie.

Când Dumnezeii au luat formă de bărbat şi de femeie, grija lor

principală a fost să depăşească în inteligenţă animalele creaţiei lor. Dar, făcând aceasta, au cunoscut un mod de viaţă alterat. Căci, ironia era că, atunci când reuşeau să scape animalelor care îi vânau, erau incapabili să scape atitudinilor lor de supravieţuire. Deci, ele au fost cele care au mâncat trupul lor căci cum se spune, devenim ceea ce ne sperie.

Din toate creaţiile Dumnezeilor niciuna n-a fost mai devastatoare decât frica. La umbra sa, într-adevăr expresia vieţii era considerabil redusă.

Când Dumnezeii ca oameni au cunoscut moartea, ei nu au mai avut decât o singură dorinţă: să poată reface experienţa paradisului materiei şi să creeze mai mult în această împărăţie – aşa încât au revenit pe acest plan de viaţă cu o mare nerăbdare, încă o dată şi încă o dată, ca astfel să îmbunătăţească cel „puţin" ceea ce au perceput în fiinţa lor şi să exprime „mai mult" graţie puterii lor creatoare. Din dorinţa de îmbunătăţire şi atitudinea care decurge ca Dumnezeii, s-a închis în lumea materiei, atât de bine încât au sfârşit prin a uita total de divinitatea şi imortalitatea lor. De altel, de când cu elaborarea creaţiei, şi-au pierdut încetul cu încetul simţul unităţii cu toată viaţa – altfel spus – înainte chiar de a se îndrăgosti de acest plan – prin faptul spiritului lor competitiv şi de apariţia judecăţii, a conştienţei de „mai mult" şi de „mai mare".

Permite-mi să-ţi spun următoarele: Unitatea ta nu este departe de tine decât de o clipă, de o respiraţie. Când în profunzimea fiinţei tale doreşti să nu mai fi separat de orice ar fi, aceasta devine o realitate. Nu eşti separat de totalitatea Gândirii decât prin atitudinile de gândire, de limitare, decât prin identitatea ta alterată. Când vei goni gândurile judecării, veţi regăsi totalitatea gândirii şi nu veţi mai cunoaşte despărţirea. Atunci vei fi o lumină pentru alte entităţi în căutarea unei puneri de acord cu Tatăl.

— Eu ştiu că noi suntem în realitate perfecţi, că suntem Dumnezei şi că vom trăi veşnic. Dar această cunoaştere nu pare să micşoreze sentimentul pe care îl am uneori, de a trebui să fiu atent şi să mă protejez. Cum pot să rezolv această iluzie a mea – acest sentiment că trebuie să fiu atent, care aparent mă împiedică de a

exprima liber ceea ce sunt în realitate.

— Animalele sunt dotate cu un minunat instrument de autoconservare; instinctul de supravieţuire care a fost programat în celulele lor, în sfârşit ca să poată trăi, cunoaşte şi evolua. Cât despre om şi el este de asemenea dotat cu instinctul primordial de supravieţuire. Este înscris în genele lui şi transmis din generaţie în generaţie. El este întipărit în celule lui, aşa fel încât să-i asigure protecţia. Omul este într-adevăr gol la naşterea lui. Nu posedă nici colţi, nici coarne. El nu este nici foarte agil, nici extrem de suplu. Auzul său nu este extraordinar de fin şi vederea lui nu îi este pătrunzătoare. Omul este o realitate extrem de rafinată, remarcabil independent, cu instinctul de conservare care se manifestă cel mai bine prin prudenţă şi izolare. El este dotat cu aceste calităţi. Dacă n-ar fi fost el, n-ar fi putut supravieţui şi deveni minunata mulţime creatoare, capabilă de a gândi şi evolua, care este în realitate.

Atunci când ai ales de a-ţi lua libertatea de spirit, în fine, de a face experienţa în materia compactă, tu te-ai găsit îndeaproape amestecat cu schema instinctelor corporale ceea ce era necesar pentru exprimarea pe acest plan. În consecinţă, este obligatoriu fricos, nedecis, precaut, el are obligatoriu spiritul de turmă; acesta este un mare adevăr.

Prudenţa nu este zadarnică, trebuie să fii prudent pentru a trăi ca om. Nu este ceva ce trebuie să-ţi ierţi, dar ceva ce trebuie să accepţi ca necesar la apărarea învelişului. Dar mergi mai departe în această cunoaştere. Acum că ai înţeles că corpul te-a protejat, că el a permis infimei dar minunatei scântei care eşti, să evoluezi în această lume, este timpul de a transcende carnea şi să ajungi la aspectele nemuritoare ale fiinţei tale: spiritul şi sufletul. Este timpul acum ca, spiritul să pună stăpânire pe trup pentru a-l proteja şi aceasta graţie inteligenţei nelimitate.

Ceea ce s-ar cuveni acum este de a deveni Dumnezeul care eşti permanent, infailibil, suveran – EU SUNT CEEA CE GÂNDESC. Dar trebuie să treceţi peste iluzia care îţi spune că nu eşti apt. Şi cum o vei trece? Pur şi simplu eliminând-o din spiritul tău. Ceea ce gândeşti şi simţi, devine realitate – chiar dacă nu este în această dimensiune. Când

îmbrăţişezi gândul după care tu eşti Dumnezeu, principiul EU SUNT CEEA CE GÂNDESC devii imediat.

Iubeşte ceea ce eşti, iubeşte! Află că vei fi pentru totdeauna, că eşti Dumnezeu. Afl-o! Simte-o! Îmbrăţişează acest gând. De fiecare dată când instinctul care te protejează în decursul timpurilor vine să te sfideze, recunoaşte-ţi imortalitatea şi nelimitarea. Sufletul tău va transmite acest gând celulelor corpului tău şi acestea vor exulta (triumfa); şi corpul tău se va conforma cu bucurie gândurilor nelimitate ale marelui Dumnezeu ce îl ocupă.

Mai înainte el se arată indecis şi prudent, de acum înainte el va şti că Dumnezeul nelimitat, rezidă în celulele sale, atât de bine încât vibraţiile sale se vor intensifica şi se va uni din nou cu Dumnezeul EU SUNT CEEA CE GÂNDESC.

A fi mai mult decât tine, înseamnă a străbate frontierele incertitudinii tale. Şi când tu care aţi beneficiat de protecţia învelişului tău, ceri să domini tot ceea ce cunoşti, corpul va fi încântat de a te asculta.

Iubeşte-te, în întregime, iubeşte Viaţa – toată viaţa! Făcând-o, vei recâştiga unitatea, pot să te asigur, şi aceasta graţie unei atitudini şi într-o clipă. Nu este nevoie decât de un lucru – a cunoaşte.

REÎNCARNAREA. AI REVENIT în ACEASTĂ LUME PENTRU A FACE experienţa LUI DUMNEZEU, PRINCIPIUL EU SUNT CEEA CE GÂNDESC. ACEST PRINCIPIU SE APLICĂ LA ORICE ATITUDINE, EMOŢIE SAU ILUZIE CREATĂ în împărăţia gândului având CA NUME DUMNEZEU

Părăsind această existenţă, vei avansa spre un frumos moment de a trăi, căci în fiecare clipa viaţă ta va deveni mai frumoasă.

— Poţi să ne vorbeşti puţin de mecanismele reîncarnării? Într-adevăr, mă întreb de ce revenim aici după ce am cunoscut o lume mai bună. Este pentru a învăţa ceva?

— Mai întâi, ce te face să credeţi că această lume nu îţi va oferi o viaţă mai bună în viitor?

— Aparent este o luptă pentru a trăi; în plus multă tristeţe şi suferinţă cărora trebuie să le dai de capăt. Aceasta este o evidenţă, încât greu se poate închipui o ameliorare notabilă în viitorul apropiat.

— Ultima suferinţă, a fost foametea. Toată lumea suferea de foame. Miza a fost atunci de a munci din greu şi a câştiga un ban, care îţi permitea să-ţi cumperi o pâine, puţină brânză şi un vin mediocru. Acum, priviţi, ce se petrece; fiecare se zbate ca să piardă câteva kilograme, toată lumea are ce să mănânce, mulţi sunt grăsuţi. Peste toate acestea vine cineva şi spune: „dar, iată, nu este prea convenabil!" aşa încât oamenii se privează de hrană… Viaţa nu este ca o aventură?

— Foarte bine, dar nu sunt sigur că te pot urmări. Îmi pare că spui că această viaţă ar fi circulară. Acest cerc n-are sfârşit?

— Viaţa nu procedează ca un cerc, nici nu se repetă; ea se schimbă mereu şi în acelaşi timp evoluează spre neschimbare, ea înţelege toate lucrurile şi crează clipe în virtutea existenţei sale; se creează pe moment conform atitudinii fiecăruia. Sunt atitudini împotriva vieţii care fac să pară circulare schimbările sale.

Reîncarnarea este cu siguranţă un adevăr. A se reîncarna înseamnă pur şi simplu a-şi depune corpul – acesta moare din pricina atitudinii împotriva lui – şi a-şi lua un altul în această lume sau orice altă lume în plan material.

De ce unii revin aici? Pentru că vor. Te gândeşti – a fi făcut pentru a reveni aici? Că cineva ţi-ar fi respins din planul în care erai, oricare ar fi planul şi te-a constrâns să renaşti pentru singurul scop de a lupta şi deveni complet dependentă de egourile din jurul tău?

Dacă eşti aici nu este în virtutea unui decret, căci nimeni n-a putut să te constrângă. Tu ai decis să revii în această lume. Tu ai dorit să te exprimi pe acest plan din nou. Dacă vrei să găseşti un responsabil pentru necazurile tale, atunci întoarce-te către tine însuţi. Poţi întreaga responsabilitate pentru frumuseţea ta, de fiinţa ta, de viaţa ta, că aceasta ar fi dureroasă sau minunată. Ar fi timpul să înţelegi!

Nimeni n-a fost forţat vreodată de a se reîncarna pe acest plan. Din pricină ca omul trăieşte aici din vremurile când credea că nu mai sunt alte planuri de existenţă. De îndată ce şi-a pierdut corpul şi se simte despărţit de legăturile emotive şi de jucăriile sale, se grăbeşte să revină, căci el nu vede alt cer; şi cum el nu vede, efectiv nici nu este.

Singurul motiv al prezenţei tale aici este voinţa ta; eşti aici din cauza unei nevoi pe care o ai. Şi acest motiv poate fi sentiment să-l

exprimi pe acest plan de iluzii – şi aceasta până la saturaţie. În ziua în care te-ai plictisit şi îţi este de ajuns, te vei îndrepta spre o altă emoţie. Este simplu! Utopia poate ea atinge necazul şi suferinţa situaţiilor infernale? Sigur. Este suficient să îţi schimbăm atitudinea.

Ai revenit pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu, de a înţelege Sinele, de a face experienţa principiului EU SUNT CEEA CE GÂNDESC. Acest principiu se aplică la tot ce omul este – orice atitudine, orice emoţie, la orice rol, la orice situaţie iluzorie creată în împărăţiile Gândirii numite Dumnezeu.

Ştii pentru care motiv identitatea ta este cea care este la ora actuală? Pentru că în trecut ţi-ai asumat un mare număr de alte roluri, acum faci încă o experienţă. Pentru ce nu te-ai născut într-o familie de sărăntoci şi mai degrabă într-o familie înstărită? Pentru că ai fost copilul murind de foame şi ai dorit să fii în bogăţie. Şi ai devenit. Şi de ce nu eşti brutar? Pentru motivul simplu, că ai fost. În prezent eşti entitatea care cumpără pâine pentru a hrăni familia sa.

Ceea ce este minunat în această împărăţie este că este continuă şi schimbătoare şi că îţi este cu putinţă să juci rolul ales de tine. Şi în timp ce evoluezi pe scena vieţii, întâlneşti situaţii care îţi permit să te joci cu iluziile şi care sunt cea mai bună ucenicie. Pe această scenă eşti liber să devii rege ori cerşetor, iubitor ori iubit, sclav sau om liber – orice iluzie care procură sufletului înţelegerea de care are nevoie pentru a se realiza.

Sunt multe experienţe ce îţi rămân de făcut, căci sunt situaţii pe care încă nu le-ai cunoscut şi diverse tipuri de entităţi ce n-ai fost încă. Există în această lume entităţi trăind într-o sublimă seninătate şi ale căror nevoi sunt foarte simple. Şi dacă au nevoie de ceva, fac să se manifeste obiectul nevoilor şi dorinţelor lor. Ei cunoşteau fericirea şi bucuriaatitudini de spirit şi aventuri spirituale pe care tu încă nu le-ai ales.

Îţi rămâne de trăit pentru multe motive. Dar ştii care este cea mai frumoasă dintre ele? Să trăieşti pentru viaţa însăşi. Atunci, redevii Dumnezeu, în totalitate.

Te-ai intimidat şi ai acceptat un rol de susţinător, care cere muncă şi competiţie, un rol care implică un ideal, suferinţă, nevroză.

L-ai acceptat ca parte a ta aşa încât a devenit realitate. În acelaşi timp, îţi poţi da seama că nu reprezintă decât o mică parte din alegerile posibile, este suficient să te autorizaţi să distingeţi celelalte părţi.

Viaţa aici, abstracţie făcând de evenimentele care au marcat povestea ta, este cu adevărat superbă. Din nenorocire, locuitorii oraşelor, care trăiesc în mijlocul stagnării şi greutăţii conştiinţei sociale, îşi închipuie că acest loc este nenorocit şi demn de milă. Este suficient să găseşti curajul în tine de a te depărta de idealurile şi intimidările exercitate de către conştiinţele înconjurătoare, să mergi în regiuni încă sălbatice şi să trăieşti în unitate cu Dumnezeu în tine pentru a observa că viaţa este o splendoare; că ea este continuă, nelimitată şi frumoasă.

Dacă ai revenit pe pământ, este pentru a trăi. Numai că n-ai rupt cătuşele care te înlănţuie în acest plan, astfel încât nu poţi cunoaşte maiestatea lui Dumnezeu şi a Vieţii. Nu ţi s-a întâmplat încă să mergi pe un gheţar sau pe o cornişă stâncoasă; nu te-ai uitat pe geam iarna să observi prigoria de zăpadă strălucitoare. Nici n-ai stat în profunzimile unei grote, nici n-ai mers în deşert şi să observi şarpele în căutarea hranei. Şi n-ai dormit singur într-o mare piramidă, nici explorat locuri pe care nimeni încă nu le-a vizitat. Există o mulţime de asemenea locuri. N-ai navigat pe imensul ocean şi să observi săriturile peştilor enormi, n-ai urmărit cerbul în pădure toamna.

Tu n-ai făcut mare lucru care să te poată înflăcăra şi entuziasma. Niciuna din aceste experienţe nu conţine ceva ce s-ar sinchisi de diplomele tale, de statutul tău social.

Este vorba aici de faţete de viaţă despre care îţi rămâne să faci experienţa. Experienţa lor te va aduce sfârşitul nevrozelor, temerilor, tracasărilor şi întrebărilor tale. Şi uneori ţi se va părea că explodezi de bucurie, dar dacă ar fi fost cineva, te-ai fi intimidat. Aceasta este natura ta. Nu este nimic de reproşat în asta. Doar că nu îţi dai voie să trăieşti toate opţiunile oferite în această lume; ţi-ai impus cu duritate să atingei un ideal iluzoriu, complet străin bucuriei şi libertăţii de a trăi.

Dacă nu vrei să revii aici, nu revii. Nu este o oligaţie, eu însumi n-am revenit niciodată. M-am înălţat odată cu vântul, luând cu mine tot ceea ce eram. Făcând-o, am devenit o entitate liberă. O entitate pe

de-a-ntregul liberă! Motivul este că am depăşit toate lucrurile ce se împlinesc aici, în această viaţă. Eu m-am iertat şi am îmbrăţişat această viaţă, apoi m-am ocupat de această treabă ce consta în a deveni Dumnezeu. Ori dacă un bărbat neştiutor şi nevoiaş ca mine a reuşit, şi tu eşti cu siguranţă apt.

Mijlocul de a sfârşi cu reîntoarcerile aici este de a-ţi trăi viaţa, de a o iubi şi de a deveni parte a lucrurilor foarte simple. Astfel te vei debarasa de idealurile intimidante care limitează şi reduc libertatea de viaţă. Vei trăi în libertatea ta iubindu-te şi nemaicomparându-te cu altcineva.

Când vei înceta să mai trăieşti după imaginile societăţii şi în schimb trăieşti după propriul ideal, propriul adevăr, de felul chiar în care acest ideal şi adevăr se prezintă în tine însuţi; dacă îţi iubeşti fiinţa eternă, vei fi una cu vegetaţia şi peştii şi de asemenea cu toată viaţa. Atunci veţi putea spune: „Această experienţă s-a terminat pentru mine. Am iubit ansamblul de viaţă de aici, deci eu sunt gata pentru o nouă aventură: sunt gata pentru o împărăţie îndepărtată şi o nouă inteligenţă şi un fel de a fi în întregime diferit. Atunci vei părăsi acest plan cu slavă – aşa ca mine odinioară.

Eu sunt îndrăgostit de acest plan. Parcurg deseori văile sale. Suflu în arborii săi şi iau parte la râsul copiilor. Eu cunosc bine viaţa aici, că am profitat de toate valorile ei. Dar mai presus de orice, cunosc suferinţele locuitorilor ei, fraţii mei mult iubiţi. Cunosc de asemenea soluţiile, cu toate că nu vor folosi prea mult dacă nu vor fi aplicate.

Dacă te exprimi aici, ca şi restul locuitorilor acestui plan, este că ai vrut. Aceasta este reîncarnarea.

Poate te vei hotărî să arăţi mai multă bunătate fiinţei tale şi-i vei lăsa mai multă libertate ca să respire mai bine.

Ceea ce ne deosebeşte este că exprimarea voastră este limitată şi a mea nu. În exprimarea mea ating hotarele timpului etern, căci eu nu-mi închipui un sfârşit al fiinţei mele, un astfel de sfârşit neexistând. Şi într-adevăr merg ca vântul, căci asta a fost ultima mea dorinţă.

Sunt fericit. Şi vă observ viaţa voastră, femeia cu a sa, bărbatul într-a lui. Descopăr iluziile voastre în această lume şi râd, în timp ce ele sunt grave în ochii voştri şi vă umple de spaimă. Râd pentru că ştiu că

pentru ca să le anulaţi ar fi suficient să vă măriţi perspectiva – căci sunt multe alte lucruri de descoperit.

Sunt fericit, şi mulţumit de a fi ceea ce sunt. Şi când nu sunt în identitatea pe care o iau aici, sunt Cel care Gândeşte, fundamentul a toate lucrurile. Căci al 7-lea nivel constă în totalitatea gândirii – el este Marele Neant care menţine pe orbită planetele, care asigură coeziunea celulelor voastre, care cuprinde toate lucrurile, şi aceasta până la hotarele eternităţii întregi. La drept vorbind pentru o entitate de la al 7-lea nivel, nu mai există nivel; nu mai este decât a fi total. Ea a devenit sensibilă la totalitatea lucrurilor, la cunoaştere, la gând.

Vedeţi ce vrea să însemne a fi Gândul, până unde un gând poate călători? Puteţi depune un gând pe suprafaţa Soarelui? Sau poate pe faţa neluminată a Lunii? Sau pe o mică ori mare stea de pe cerul vostru? Puteţi adresa un gând unei entităţi de pe un plan diferit de al vostru? Da, o puteţi face în mai puţin de o secundă. Această capacitate de a fi este în voi. Voi sunteţi entitatea care refuză exprimarea; dacă vreţi, ea se realizează imediat.

— Este evident că este o turnantă de unde se observă de ce se revine neobosit pe acest plan.

— Da. Şi are ca nume fericirea. Şi o vei atinge în ziua în care nu vei mai dori să fii altcineva decât tu, nici să te aflaţi altundeva decât acolo unde eşti; este turnanta numită realizare. O ultimă chestiune. Spui că ceea ce este pentru tine durere, necaz, nenorocire, este de multe ori bucurie pentru o altă entitate. Fiecare aici este fericit de viaţa sa. Cu toate că nu ştiţi, întreţineţi un ideal comic, ce vă face să fugiţi în toate direcţiile pentru a vă schimba obiectele în bleu, în lavand, în roz.

Fiecare este fericit aici, deoarece poate face ceea ce vrea să facă. Dacă cineva vrea să fie bolnav, devine. Dacă cineva vrea să fie nenorocit devine – pentru că aceasta este voinţa, pentru că aceasta este „fericirea” lui.

Fiecare aici apreciază pe faţă existenţa sa, căci altfel ar muri fără întârziere. Devenit bătrân, fiecare va muri oricum, deoarece se gândeşte că este o obligaţie. Într-o zi, când vei avea o stare de bucurie şi de pace profundă, vă veţi da seama, numai privind în jurul dvs, că toată lumea este foarte fericită în exprimarea ei, oricare ar fi ea.

În consecinţă, dacă doreşti să îţi vorbesc despre trecutul tău trebuie să îmi precizezi epoca, ţara, iluzia pe care doreşti să o dezvălui şi să îi provoc manifestarea.

Am observat că numeroşi din cei ce văd viaţa aceasta ca banală şi dură, se delectează a trăi în trecut. Poate desluşesc vreo salvare, o stimă le lipseşte în prezent. Atât de bine încât povestesc despre trecut cu un romantism exagerat. Căci dacă viaţa este monotonă şi plicticoasă, ei pot totdeauna să tragă concluzia că au fost nişte eroi în război, că au lăsat nenumărate femei plângând şi la revenirea lor întregul oraş era într-o bucurie timp de nu se mai ştie câtă vreme. Sau se pot vedea ca femei remarcabil de frumoase, cea mai frumoasă la timpul respectiv şi care avea toţi bărbaţii la picioarele lor.

Lăsaţi-mă să spun ceva de care fiecare poate profita. Voi toţi aţi trăit un anume număr de vieţi. Şi aceste vieţi au fost celebre şi romantice, mizerabile şi barbare, formidabile şi infame. Dar în aceste vieţi, toţi fără excepţie, aţi fost mai puţin admirabili decât în prezent. În acest prezent voi sunteţi mai sublimi ca niciodată, căci sunteţi produsul cunoaşterii câştigate prin experienţa tuturor vieţilor voastre. Prezentul, a fost obiectivul de ceea ce a fost, întotdeauna.

N-ai fost niciodată mai bine decât ceea ce eşti în prezent, oricare ar fi deghizarea ta, oricare ar fi iluzia ta, experienţa ta, căci înţelepciunea şi dragostea ta sunt mai mari ca niciodată. Dacă te-aş duce până la a cincea viaţă, numărând de la aceasta, nu vei fi capabil să îţi recunoaşti în aşa măsură elementul numit Sine, s-a rafinat. Dacă entităţile din vieţile tale de atunci te-ar vedea în prezent, ele ar spune despre voi că sunteţi cavalereşti, geniali, eretici; vor spune de tine că eşti „posedat”, atât de mult inteligenţa ta a evoluat în raport cu acele zile.

Nu este prea recomandabil de a vrea să ştiţi cine aţi fost în trecut. Căci fiind în căutarea răspunsurilor în trecut, voi nu veţi trăi acum momentul vieţii şi nici nu veţi vedea răspunsurile ce comportă viitorul vostru – sunteţi mult prea ocupaţi să vă uitaţi în spatele vostru, în felul acesta nu veţi putea vedea prezentul care vine. Sunteţi curioşi să ştiţi cine aţi fost, şi în schimb nu ştiţi cine sunteţi în prezent.

Este bine de ştiut că aţi mai trăit, această asigurare este ca o

speranţă pentru viitor. Dar frumuseţea fundamentală care a cunoscut toate aceste experienţe rămâne liniştită să reflecteze şi să aştepte să fie trezită, să afle care este Dumnezeul suprem, care are puterea de a crea viaţa ei, cine poate alege să o facă şi să se împlinească după chipul său.

Învăţă a trăi în acest prezent. Momentele prezentului sunt virgine, ele sunt îngăduitoare. Poţi face din ele ceea ce atitudinile declară că sunt. Poţi fi nemulţumit, îndurerat, întristat, nenorocit – toate acestea într-o clipă. Apoi în următoarea clipă poţi schimba atitudinea şi fii încântător şi liber, seducător, debordând de fericire şi viaţă – chiar în această clipă; apoi în clipa următoare, neafectat de cele două clipe precedente, poţi deveni posac, strălucitor, devotat, plin de remuşcări – totul după pofta ta.

Ceea ce are importanţă, este de a şti cine eşti acum şi să faci în aşa fel ca să fii fericit în această viaţă, aici. Dacă doreşti să poţi să îţi aminteşti această viaţă într-un timp viitor, încercă să faci memorabilă fiecare clipă, să rămână vie pentru totdeauna în sufletul tău; dacă doreşti să trăieşti în infinit trebuie să începi să înveţi să trăieşti din plin fiecare clipă.

Cine vei fi în viitor? Vei rămâne întotdeauna tu însuţi. Cu toate că ochii, culoarea pielii şi masca ta se vor schimba, vei rămâne tu însuţi. Vei fi întotdeauna sufletul, spiritul-Dumnezeu, a fiinţei tale, ceea ce eşti i acum. În viaţa ta viitoare veţi fi personajul iluzoriu pe care l-ai hotărât să-l descrii. Şi dacă vei reveni pe acest plan, vei trece prin procesul naşterii şi vei crea fructul din matrice conform modelului specific pe care tu l-aţi conceput şi vei veghea ca el să meargă până la capătul jocului, al iluziei pe care ai ales-o pentru această existenţă. Dar tot atât de bine poţi să te eliberaţi de iluzie şi să mergi spre un plan superior de conştiinţă.

Învăţăi, să trăieşti în prezent. Fii minunat în această viaţă şi fă experienţa de tine însuţi. Călăreşte vântul, trimite un gând pe Lună, cu entuziasm, depune un gând minunat pe Soare, ca să ştie cine eşti. Aşează-te pe o stea. Vorbeşte cu apa. Toate acestea sunt tu, toate acestea sunt Dumnezeu, toate acestea sunt viaţa.

Poţi să-mi spuneţi spre ce plan progresez?

Spre Dumnezeu, tu progresezi spre divinitatea ta – eşti pe

punctul de a-ţi cizela divinitatea ta ai venit în această lume ca Dumnezeu, te-ai amestecat cu carnea – te-ai expus la foame, la frig, la căldură, la frontiere teritoriale – şi ţi-ai pierdut simţul divinităţii tale, puterii tale, inteligenţei tale, totdeauna pertinenţa venind de hac la toate. Aceasta a provocat ataşamentul tău la acest plan, care de asemenea progresează spre al şaptelea.

Avansează către al şaptelea plan de conştiinţă, acela ce constă în cunoaşterea lui Dumnezeu în toate lucrurile; dar deasupra acestei cunoaşteri stă autorul acestora, adică tu şi nimeni altul – tu eşti singurul autor.

Aşa să fie! Şi aşa va fi!

ŞTIINŢA CUNOAŞTERII. TOATĂ cunoaşterea VINE DE LA SPIRITUL LUI DUMNEZEU ŞI SPIRITUL LUI DUMNEZEU PULSEAZĂ PERMANENT PENTRU CA NOI SĂ MERGEM LA SURSA CUNOŞTINŢELOR. VOI sunteţi CAPABILI SĂ CUNOAŞTETI TOTUL

O mulţime de oameni pe acest plan binecuvântat se chinuie pentru a obţine „iluminarea", o stare de mare preţ. De altfel, puţini ştiu ce înseamnă acest termen. A fi iluminat înseamnă simplu „a fi în lumină", a avea cunoştinţă, adică a avea la dispoziţie cunoştinţe, în vederea aplicării lor. Şi cum se ajunge la iluminare? Nu prin iniţiere. Singurul mod de a-l obţine este de a permite gândului să pătrundă spiritul şi să înţeleagă.

Cunoaşterea este importantă căci ea îţi dă libertatea de a alege, ea permite de a construi imperii infinite. Având-o, frica dispare, căci nimic şi nimeni nu poate constitui pentru noi o ameninţare, supunere sau intimidare. Când frica primeşte lumina cunoaşterii, este ceea ce se cheamă „iluminare".

Pe măsură ce primim cunoştinţe, noi putem împinge mai departe observarea şi investigarea lucrurilor care sunt. Toată cunoaşterea primită serveşte de trambulină pentru alte cunoaşteri. Ea ne împinge să dezvoltăm, să lărgim simţul identităţii noastre; fiecare cunoaştere face să dea înapoi hotarele limitării.

Mi-ar plăcea să te introduc în ştiinţa cunoaşterii, să te învăţ în ce manieră poţi căpăta capacitatea de a cunoaşte totul şi de a deveni Tot Ceea Ce Este, Dumnezeu, adică cunoaştere, gândire nelimitată.

Pentru început, trebuie să-ţi reamintesc că totul există graţie gândirii, adică Spiritului lui Dumnezeu. Şi trebuie să ştii că fiecare entitate, fiecare lucru, este înconjurat de un câmp luminos. Graţie luminii, imaginea unui gând este păstrată de idealul fizic corespunzător creat în forma fizică. Prin câmpul lor luminos, entităţile şi lucrurile emit şi primesc gânduri.

Priveşte acest covor, această plantă sau mâna ta sau o altă entitate. Ce au în comun toate acestea? Faptul existenţei lor. În virtutea existenţei lor, fiecare obiect, fiecare entitate poate emite nu numai propriile lor gânduri, dar şi cele captate de la anturajul lor. Covorul etern este conştient atât de culorile sale cât şi de persoana aşezată pe el – o plantă este conştientă de încăperea în care se află. Şi această conştienţă graţie câmpului de lumină în care se scaldă, face apoi întoarcerea la fluxul de cunoştinţă, la fluxul gândirii. În fiecare clipă, conştienţa entităţilor şi lucrurilor se schimbă, în aşa fel încât Dumnezeu, fluviul Gândirii prin care totul există, se mişcă sau se dezvoltă continuu.

Fiecare constelaţie, fiecare particulă de praf, fiecare entitate – atât vizibilă cât şi invizibilă, din acest univers, ori din oricare altul – emite gânduri, din fiinţa sa, care gânduri se reîntorc apoi la Spiritul lui Dumnezeu, adică ăla locul lor de origine. Totul se întoarce la gândire şi această întoarcere face posibilă cunoaşterea.

Mai sus am spus că, corpul fizic este înconjurat de un câmp de lumină; este ceea ce se cheamă aură sau câmpul auric. Aura este ceea ce dă coeziune materiei. Graţie procedurii Kirlian, oamenii voştri de ştiinţă pot fotografia aura înconjurând învelişul, totuşi nu este decât aura fizică, aura există de fapt în toate planurile fiinţei.

Aura fizica este un câmp electromagnetic încărcat pozitiv sau negativ (ceea ce formează ciucuri albaştri împrejurul unui corp). Darîntrun plan superior această împărţire în plus sau în minus dispare, aura devine atunci o sferă de lumină nedivizată, adică energie pură. Este această sferă de lumină neîmpărţiţă care constituie spiritul fiinţei tale – ceea ce numesc eu Dumnezeul fiinţei tale. Spiritul fiinţei tale este în legătură directă cu Spiritul lui Dumnezeu, fluxul conştiinţei care cunoaşte toate lucrurile. Prin spiritul tău pot trece gândurile

fluviului Gândirii – al cunoaşterii – acest mare şi puternic câmp. Valoarea gândurilor pe care le poţi cunoaşte depinde de calitatea propriilor tale gânduri, căci aura ta atrage la tine gânduri de valori similare cu ale tale.

Spiritul este într-un fel comparabil cu o sită aşezată spre marginea fluviului Gândirii. Lumina este cea care îţi permite să mergi la sursă, la spiritul lui Dumnezeu, care produce toată cunoaşterea. Şi astfel ţi-ai oferit aptitudinea de a cunoaşte tot ceea ce doreşti să cunoşti, în măsura în care ai acces la fluxul continuu al conştiinţei, al fluviului Cunoaşterii.

Conştiinţa este ca un curent prin care întreaga ta fiinţă este alimentată – înţelegând fiecare celulă a corpului tău – căci gândirea este cea care hrăneşte orice viaţă şi îi dă existenţă. Tu trăieşti din gândurile ivite din fluxul conştiinţei. Cum corpul tău e hrănit de substanţele nutritive aduse la celule prin sânge, tot aşa întreaga ta fiinţa este întreţinută prin substanţa gândirii emanată de fluxul conştiinţei.

Fiecare clipă a existenţei tale este creată prin gândire. Tu te hrăneşti continuu cu fluviul Gândirii. Gândurile sunt apoi resimţite în sufletul tău, ceea ce te hrăneşte şi te dezvoltă. Şi gândurile fiinţei tale astfel dezvoltate, se reîntorc la fluviul gândirii şi care dezvoltă conştiinţa a toată viaţa. Admit că tu consideri un gând în această clipă şi că îl resimţi. El este înregistrat în sufletul tău ca valoare electrică. Şi acest gând poate fi captat de către altcineva care îl va utiliza. Toată lumea are acces la gândurile tale şi tu însuţi te poţi hrăni în conştiinţa oricui.

Fluxul conştiinţei se compune din suma gândurilor emise de către entităţi şi lucruri. Şi aceste gânduri sunt de valori foarte diferite. Unele vibrează cu frecvenţă joasă – sunt cele aparţinând conştiinţei sociale. Altele vibrează cu o frecvenţă ridicată, acestea sunt gândurile supraconştiinţei.

Conştiinţa socială este grea şi apăsătoare; în acelaşi timp mai uşoară decât aerul. Putem spune că cele mai multe entităţi pe acest plan sunt în contact cu gândurile acestei conştiinţe, este vorba de gânduri reduse, foarte închistate ce conţin judecăţi dure,

raportându-se la supravieţuire şi frică – în special cele ale morţii, atât ale corpului cât şi ale egoului. Sunt gânduri având legătură cu nevoile fizice, ale securităţii, ale muncii şi la îmbogăţirea materială; de gânduri în raport cu adaptarea sau neadaptarea cu binele şi răul, preocupări de modă, de frumuseţe fizică, de îmbătrânire, de boală, de moarte; într-un cuvânt sunt tot atâtea gânduri de frecvenţă joasă. Şi cum ele sunt predominante în societăţile noastre, ele îşi fac uşor drum până la câmpul tău auric. Hrănindu-te şi hrănind pe alţii, contribui la alimentarea şi perpetuarea conştiinţei limitate şi stagnante.

În marile oraşe conştiinţa este deosebit de limitată, din motivul ca un mare număr de locuitori sunt prinşi în competiţie, foarte conştienţi de timp şi de modă, speriaţi şi intoleranţi, în aşa fel încât marile oraşe sunt ca înfăşurate într-un nor gros de gânduri. Locuitorii altor universuri care vin în această lume, văd oraşele voastre prinseca în tro plasă densă de lumini multicolore – sunt toate gândurile cu frecvenţă joasă de conştiinţă foarte limitată.

Frecvenţele de gândire superioară, corespund fiinţelor vieţii, armoniei, unităţii, dragostei, bucuriei, într-un cuvânt, sunt cele ale supraconştienţei. Este mai uşor să le simţi în locuri retrase şi sălbatice. În aceste locuri viaţa este simplă, ea nu este împărţită după timp şi e în armonie cu ea însăşi. În aceste locuri, departe de gândirea stagnantă şi de judecăţile oamenilor, puteţi simţi bătaia inimii a propriei tale conştiinţe.

În ce mod gândirea este ea luată de la fluviul conştiinţei? Gândirea este întâi coborâtă, devenind astfel lumină. Când un gând vine în contact cu spiritul fiinţei tale, sfera nedivizată de lumină, înconjurându-te, explodează într-o jerbă de lumină. Ea se aprinde, ca să zic aşa, în contact cu lumina. La început ea este invizibilă, apoi ea devine vizibilă ca o jerbă de lumină. Apoi, acest gând lumină pătrunde în creierul tău şi acolo se transformă în lumină electrică, în combustibil de a cărui calitate depinde frecvenţa gândurilor captate.

În momentul în care iei cunoştinţă de un lucru, este de fapt gândirea sa pe care o captezi; şi în momentul în care creierul tău captează un gând, este de fapt lumina sa pe care o captează. Unii văd uneori ca nişte scântei de lumină în ochii lor (de obicei pe laturile

ochilor). În majoritatea cazurilor, această lumină denotă acceptarea unui gând. În clipa în care văd o lumină desfăşurându-se în ochii lor, aceasta înseamnă că un gând a pătruns în câmpul lor auric şi că se desfăşoară în creierul lor. Mişcările sau desenele pe care le percep având ochii închişi, dau o idee de fenomenul de intrare a gândului în creier.

Creierul este un minunat receptor, conceput pentru a capta, a adăposti şi amplifica gânduri de toate frecvenţele. Diferite părţi ale creierului captează şi electrizează gândurile după densitatea lichidului prezent în celulele lor; o anumită parte a creierului primeşte şi amplifică numai gânduri cu frecvenţa superioară, altele numai gânduri cu o frecvenţă inferioară.

Contrar a ceea ce se crede în general, nu creierul este cel ce crează gândul. Creierul nu face decât să permită gândului de a fi captat. El a fost conceput de Dumnezeu numai în vederea captării gândurilor venite din spiritul fiinţei voastre, de a le transforma în electricitate, de a le amplifica şi a le propaga prin tot corpul în aşa fel pentru a fi înţelese.

Tehnicienii voştri au pus la punct ceea ce se numesc receptoare radio. Acestea sunt prevăzute cu butoane permiţând a fi conectate pe diferite frecvenţe de unde. Acelaşi lucru se petrece şi cu creierul tău, el trebuie să se poată conecta pe diferite frecvenţe de gândire. Pentru aceasta creierul este dotat cu o puternică comandă, glanda pineală, situată între emisfera dreaptă şi stângă a creierului şi de asemenea cunoscută sub numele de cea de-a 7-a pecete (chakra). Funcţia sa este de a activa diferitele părţi ale creierului, ca să poată capta toate frecvenţele de gânduri.

Glanda pineală este efectiv uluitoare. Unii o numesc „al treilea ochi". Ea are înfăţişarea unei pere cu o gură la locul cel mai strâmt şi cu petale. Această glandă guvernează creierul şi aceasta graţie unui sistem complex de circulaţie hormonală. Glanda pineală, care este o glandă endocrină, secretă hormoni care apoi se răspândesc în glanda pituitară (o altă glandă endocrină care este situată la partea inferioară a creierului). Glanda pituitară sau a 6-a pecete (chakra) are ca funcţie amplificarea gândurilor ca să se poată propaga în întreg corpul. (de

fapt glandele endocrine nu sunt chakrele care sunt vortexuri, roţi, vârtejuri energetice în formă de con cu vârful în interiorul corpului şi baza circulară spre suprafaţă. Chakra (în limba sanscrită) se traduce roată şi este zona de translaţie dinspre subtil spre fizic şi are un anumit număr de petale – canale energetice, direcţii de vibraţie specifice. Fiecărui centru energetic subtil îi corespunde o glandă endocrină care este de natură fizică.

Buna funcţionare a organelor depinde de circulaţia hormonală. Glanda pineală este cea care prin hormonii ce-i secretă incită celelalte glande endocrine la o bună secreţie, astfel ca să se realizeze ceea ce se numeşte echilibru hormonal. Ceea ce determină abundenţa circulaţiei hormonale, sunt gândurile. Cu cât frecvenţele captate sunt mai ridicate, cu atât mai mult glanda pineală va activa glanda pituitară astfel creierul va putea capta gânduri cu frecvenţă şi mai superioară.

Dar care este procesul ce permite unui gând de a fi înţeles? În momentul când un gând traversează câmpul auric, el nu este definit, nefiind nici judecat, nici alterat – gândul se poate naşte nelimitat. După aceea, când combustibilul unui gând ajunge la creier, trece prin partea superioară a emisferei din stânga, acolo unde rezidă facultăţile intelectuale şi de judecată, acolo se exprimă egoul alterat. Toate gândurile admise ajung la creier, unde sunt transformate în curent electric, în acea parte a creierului ce a fost activată de glanda pineală. De acolo, curentul este transmis glandei pituitare.

Corpul pineal guvernează sistemul nervos central. El adună gândurile, le amplifică apoi le propulsează în sistemul nervos central care poate fi comparat cu o cale de gânduri electrificate. Curentul electric fabricat de corpul pineal se răspândeşte în fluidul sistemului nervos central, el coboară în coloana vertebrală şi irigă astfel nervii şi ansamblul celulelor din corp.

Fiecare celulă din corpul tău este hrănită prin intermediul sângelui, cu fermentaţiile consecutive a acţiunii enzimelor asupra alimentelor. Când un gând, transformat în curent electric, pătrunde în celule este ca o scânteie de lumină. Această scânteiei se comunică celulelor, face să se răspândească gazele, provocând astfel sciziunea celulelor. Acest proces care este cunoscut sub numele de cloning

permite regenerarea şi duplicarea celulelor; în aşa fel încât tot corpul este hrănit de un singur gând – de unde putem spune că viaţa este menţinută în celule prin efectul gândurilor ce permiteţi să fie captate moment de moment.

În consecinţă, gândul hrăneşte continuu fiecare celulă din corp şi corpul răspunde în întregime impulsurilor sale electrice. Corpul tău în întregime! Efectul unui gând este resimţit în fiecare celulă din corp şi senzaţia, sentimentul astfel creat merge în suflet, care îl înregistrează.

Sufletul tău este comparabil cu un ordinator înregistrând într-un mod imparţial, absolut ştiinţific, orice senzaţie resimţită în corpul tău. Când resimţi o emoţie, este efectul unui gând care a percutat câmpul tău de lumină, spiritul fiinţei tale, apoi fiind acceptat de creier şi trimis sistemului nervos central şi în final resimţit de fiecare celulă a corpului tău. Apoi, sufletul înregistrează această senzaţie sub formă de emoţie, de sentiment. Ea devine astfel o referinţă, ceea ce numim memorie.

Memoria nu este măsurabilă. Memoria este esenţă; ea nu poate fi socotită ca imagine ci ca emoţie. Este emoţia care crează imaginea. Sufletul nu înregistrează nici imagini, nici cuvinte. El nu face decât să înregistreze emoţiile la care este îndemnat. Când sunt senzaţii în corpul vostru, sufletul şi le însuşeşte şi caută în banca sa de memorii asemănări. Şi aceste asemănări îi sunt furnizate de partea creierului care judecă, ceea ce numiţi intelect. Ea este cea care poate identifica emoţiile şi găsi cuvinte pentru a le descrie.

Toate descrierile pe care le faci sunt bazate pe impresii, pe sentimente venind dintr-o trăire emotivă. Dacă puteţi să recunoaşteţi o specie de floare, este pentru faptul că aţi mai văzut, atins, mirosit. Dacă puteţi recunoaşte mătasea, este pentru că o asociaţi cu diferite senzaţii specifice, la o trăire emotivă specifică. Aceste informaţii le-a cules sufletul tău, în trecut. În consecinţă, atunci când o senzaţie este resimţită în corp, sufletul o captează şi caută în banca sa de date, senzaţii analoage, izvorâte din experienţe anterioare. Apoi informaţia găsită şi retrimisă la creier pentru a-i arăta că gândul a fost înţeles, adică pe deplin înţeles prin corp. Un gând nu este înţeles numai prin

creier, ci prin întreg corpul. Şi porţiunea din creier care judecă, va găsi cuvinte capabile să descrie emoţia resimţită.

Un gând este înţeles graţie sensibilităţii. Cunoaşterea relevă în întregime, sensibilitate, senzaţie. Niciun gând nu poate fi cunoscut şi înţeles dacă n-a fost resimţit; senzaţia este cea care permite identificarea. Aşadar, pentru a cunoaşte un gând, trebuie să îl resimţi, adică să-l trăieşti în întreg corpul. Ştiinţa singură nu este suficientă, trebuie de asemenea să simţi. Odată cu senzaţia, sentimentul există, puteţi spune: „Ştiu, cunosc. Am sentimentul".

În voi, fraţi mult iubiţi, stă poarta deschisă asupra a toată cunoaşterea. Flacăra ce arde în voi este identică aceleia ce dansează în fiecare atom, în fiecare stea, în fiecare celula – în tot ceea ce este. Cele două flăcări sunt identice. Este principiul luminii care îţi permite să înţelegi unitatea cu toată viaţa; căci lumina care acordă credit sentimentelor în sufletul tău, este aceeaşi care dă viaţă florilor, stelelor şi tuturor lucrurilor care sunt. Este raţiunea pentru care ai aptitudinea de a cunoaşte orice. Dar a cunoaşte aici nu vrea să însemne a înţelege cu intelectul – intelectul care la limită ştie să discute cu elocinţă, cu cuvinte lipsite de sens. Cunoaşterea unei flori se obţine graţie fiinţei profunde, graţie sentimentelor.

Este posibil de a înţelege esenţa unui lucru prin frecvenţa la care vibrează emoţia. Dacă vreţi să cunoaşteţi un lucru, nu este nevoie decât să vă autorizaţi de a o resimţi; cunoaşterea pe care o veţi avea, va fi cea corectă.

Cum creează gândurile experienţele vieţii tale? Corpul pineal este ceea ce numim pecetea cunoaşterii permiţând manifestarea. Orice cunoaştere care se sprijină pe captare devine întâi realitate în corpul tău ca senzaţie, ca emoţie. Şi cu cât un gând este mai nelimitat, cu atât frecvenţa este mai înaltă şi senzaţia resimţită este puternică şi ridicată, senzaţia resimţită este apoi înregistrată în suflet şi sentimentul ce rezultă se răspândeşte în aură ca speranţă. Speranţa la rândul ei activează undele electromagnetice ale câmpului luminos, încât atrage spre sine, ca un magnet lucrurile în acord cu gândurile sale. În ce scop? Pentru a face experienţa gândurilor în realitatea tridimensională şi obţine prin trăire ceea ce se cheamă înţelepciune.

Sub ce formă se manifestă dorinţele tale? O dorinţă nu este nimic altceva decât un gând de împlinire văzut printr-un obiect, o entitate sau o experienţă. Când îţi daţi voie să simţi un gând pe care ai dori să-l vezi realizându-se, acesta părăseşte aura ta şi se întâlneşte cu fluxul conştiinţei pentru a sustrage sentimentul care corespunde dorinţei tale. Cu cât dorinţa ta va fi mai intensă şi întreagă, realizarea acesteia va fi împlinită. Cu cât siguranţa de împlinire va fi mai mare, cu atât mai repede se va realiza. Cunoaşterea absolută vibrează cu o frecvenţă extrem de ridicată, ceea ce face foarte puternică speranţa desfăşurată de aură şi creşte puterea de manifestare.

Ai aptitudinea să cunoşti orice. În acest scop a fost creat creierul tău, în aşa fel încât Dumnezeii ce trăiesc într-un plan material şi în corp de materie să poată trăi şi înţelege orice dimensiune a lui Dumnezeu pe care doresc s-o trăiască şi s-o înţeleagă – după perspectiva formei tridimensionale. Orice gând de care vrei să iei cunoştinţă – graţie minunatului tău receptor – se transformă, devine realitate experimentală, întâi în corpul, apoi în viaţa ta.

Ai darul de a face să apară într-o clipă orice lucru dorit. Aceasta datorită cunoaşterii. În acest mod se creează împărăţia cerurilor pe pământ.

Ştiinţa cunoaşterii este foarte simplă. Este suficient să îţi reaminteşti: gândul este, apoi este manifestarea luminii, apoi lumina este coborâtă şi devine impulsuri electrice. Impulsurile electrice sunt la rândul lor coborâte, până constituie materia brută şi apoi forma corespunzătoare cu idealul de gândire avut în vedere. Acelaşi proces este valabil pentru corp: creierul captează gândurile sub formă de lumină, de aici ele sunt transformate în electricitate şi curentul electric este transmis în tot corpul pentru ca gândurile să fie înţelese ca senzaţie.

Pentru a-ţi manifesta dorinţele, nu este nevoie decât să resimţi obiectul dorinţelor. Senzaţiile tale se reîntorc la Tatăl şi Tatăl va împlini dorinţele. Este cât se poate de simplu.

SPIRITUL ÎNCHIS. CREIERUL ARE CAPACITĂŢI IMENSE, DAR, VOI, DIN CAUZA GÂNDURILOR LIMITATE, NU UTILIZAŢI decât O TREIEME

Cu toate că creierul vostru a fost conceput pentru a capta toate frecvenţele gândurilor, al Spiritului lui Dumnezeu, al întregului câmp al Cunoaşterii, el le va capta doar pe cele pe care vă veţi permite să le captaţi. Şi cum marea majoritate a oamenilor nu acceptă minunile gândirii nelimitate care bombardează neîncetat structura lor de lumină, creierul lor este departe de a fi pe deplin activ, singurele părţi în activitate sunt părţile superioare dreapta şi stânga şi anumite porţiuni inferioare ale creierului mic. Restul creierului lor dormitează. Ei resping orice gând străin familiei lor, societăţii, religiei lor. Ei le resping nepermiţând decât de a considera pe cele acceptate în comunitate. Gândurile nelimitate ale lui Dumnezeu sunt astfel respinse continuu de spiritul fiinţei lor în fluviul Gândirii.

Este la voi un termen, acela de „spirit încuiat". Acesta corespunde strictei realităţi, căci atunci refuzi să te aventurezi deasupra limitei conştiinţei sociale, creierul tău este literalmente închis gândurilor de înaltă frecvenţă – el nu acceptă decât cele de joasă frecvenţă.

Ceea ce face din unii un geniu este dispoziţia sa de a o considera gânduri imposibile. El şi-a permis de a exersa deasupra raţiunii sale în timp ce alţii pur şi simplu le-au respins. A avea un spirit închis implică de asemenea de a fi închis la orice eventualitate de a cunoaşte ceea ce nu este experimentabil prin simţurile fizice.

În împărăţia lui Dumnezeu nimic nu este imposibil. El este nelimitat, facultatea de a gândi este nelimitată. Şi din moment ce un lucru poate fi conceput, el există – orice obiect imaginat ori văzut în vis există deja. Întreaga creaţie de altfel s-a născut prin imaginaţie. De fiecare dată când spui cuiva: „Oh! Asta nu este decât imaginaţia ta", îl programaţi în stupiditate, într-o creativitate foarte restrânsă. Şi este cu siguranţă ceea ce se produce pe acest plan cu voi toţi! Eu vă spun acestea: Ceea ce ţi-ai permis să gândeşti, orice ar fi, aceea este. Şi tot ceea ce îţi permiţi să gândeşti, este atras spre tine prin câmpul electromagnetic, aura de care eşti înconjurat. Aceasta este o certitudine. Ceea ce este regretabil cu spiritul limitat este că te împiedică să cunoşti bucuria, şi te face sclavul iluziilor societăţii, împiedicându-te să îţi cunoşti gloria ca Dumnezei.

Spiritul încuiat nu îndrăzneşte să se aventureze în necunoscut şi nici nu-şi închipuie realităţi mai frumoase. Îi este frică de schimbare, dar sunt infinit mai multe lucruri de văzut, de înţeles şi de trăit în afara celor din lumea asta limpede şi ordonată, dar unde viaţa alternează cu moartea.

De câte ori accepţi un gând în afara normelor obişnuite, părţile adormite ale creierului sunt activate. Gândurile mai cuprinzătoare, care să dezvolte facultăţile tale de a raţiona, sunt trambulina gândurilor mai nelimitate încă. Şi dorinţa nelimitării face să înflorească glanda ta pineală; valul de hormoni devine atunci mai abundent şi creierul mai receptiv la gândurile cu frecvenţă înaltă.

A deveni un geniu este extrem de uşor – este suficient să gândeşti prin tine însuţi.

Creierul este un mare mister care a scufundat în perplexitate un mare număr de savanţi. Aceştia, extrăgându-l pentru a-l examina, ce văd? Fluide, altfel spus apă. De densitatea acestor fluide depinde amplificarea curentului electric în corp; ori în părţile creierului capabile să primească gândurile de înaltă frecvenţă, aceste fluide sunt mai dense.

Dacă creierul tău funcţionează după întreaga lui capacitate, ai putea să îţi transformi corpul în lumină cât ai clipi din ochi, aşa încât ar trăi veşnic. Creierul tău are de asemenea capacitatea de a înlocui un braţ sau un picior pierdut. Dacă ar fi în întregime trezit, ar putea să se vindece într-o clipă sau să se transforme în orice ideal dorit. Capacităţile creierului vostru sunt imense. Dar voi, din pricina gândurilor voastre limitate, nu folosiţi decât o treime.

Fiecare gând pe care îl laşi să pătrundă în creierul tău electrizat hrăneşte ansamblul celulelor din corpul tău. În consecinţă, starea acestuia depinde de frecvenţa gândurilor tale. Faptul de a raţiona pe gânduri de joasă frecvenţă, ale conştiinţei sociale – acceptarea bătrâneţii şi a morţii – provoacă forţa de viaţă în corpul tău, deoarece în acest caz încărcăturile electrice trimise în corp sunt foarte slabe.

În schimb, dacă îţi permiţi să captezi gândurile cu înaltă frecvenţă, curentul electric trimis prin corp este atât de puternic, încât el îl poate menţine în prezent ca să nu mai îmbătrânească niciodată.

Porţiunile din creierul tău capabile să primească gânduri cu frecvenţă înaltă, prin simpla cunoaştere, au puterea să redea integritatea la toate părţile stricate ale corpului tău. Faptul de a cunoaşte că corpul tău se poate vindeca singur, face să izbucnească o puternică scânteie în sistemul nervos central şi această electricitate de înalt potenţial este apoi transmisă celulelor stricate. Şi acestea sunt perfect regenerate. Te gândeşti că este un miracol? Nu este – ci este cursul normal al lucrurilor.

După tine, unicul mijloc de a te vindeca este de a recurge la medicamente. Şi ele sunt într-adevăr eficiente de îndată ce credeţi că sunt. Ţi s-a mai spus de asemenea – şi tu crezi – că tu nu poţi singur să te vindeci. Aşa efect este exact din cauza acestei cunoaşteri. Sunt şi din aceia care caută ajutorul vindecătorilor, convinşi că ceea ce vor auzi este absolut adevărat, atât de mult încât se vindecă într-o clipă în virtutea cunoaşterii lor; acestea sunt efectele cunoaşterii, acestea putând modifica corpul vostru exact după dorinţele voastre. Vei putea deveni nelimitat, căci astfel ai fost conceput (şi corpul tău se înţelege).

În fiecare clipă a existenţei tale, fie în stare de veghe, fie în somn, că eşti conştienţi ori ba, tu primeşti gândul lui Dumnezeu. Şi gândurile admise oricare ar fi ele, devin realitate. De asemenea, cel ce se simte nenorocit, neînsemnat, morocănos, fricos, amărât, furios, gelos, neiubit, nedorit, ce frecvenţă de gânduri s-a autorizat el să recepţioneze? Acelea al conştiinţei sociale. Unde este bucuria? Se întreabă el. Şi dragostea, eternitatea şi Dumnezeu? – acestea nu sunt mai departe de el decât cu un gând.

Dacă nu cunoşti aceste minunate gânduri ce bombardează continuu câmpul tău luminos, este pentru că refuzi să le cunoşti. Tu gândeşti asemenea tuturor. N-ai vrut să cunoşti toate aceste minunate gânduri, pentru că a deveni suverani, Dumnezei, nemuritori, omniscienţi, ar însemna să ieşi din tipar. Ai renunţat la puterea şi suveranitatea ta. Aţi uitat prima ta identitate. Ţi-ai ferecat creierul. Ca să te învăţ să ţi-l desferechezi din nou acesta este motivul prezenţei mele printre aici.

Ce este acest personaj numit Dumnezeu de către religii? Infinitul mister pe care omul îl sondează din toate timpurile? El este un

gând şi calitatea acestuia este de a se percepe şi prin aceasta a se dezvolta şi deveni. Aceasta este ceea ce Dumnezeu este: totalitatea Gândirii. Şi tu ai capacitatea de a deveni Dumnezeu şi de a deveni total. Dacă creierul tău ar utiliza tot spectrul capacităţilor sale, tu te-ai găsi la hotarele eternităţii: ai cunoaşte toate lucrurile; ai fi Soarele, oceanele profunde, puterea vântului şi stelele nopţii.

Dar egoul tău alterat te-a tăiat de Dumnezeu, prin faptul că refuzi să accepţi toate frecvenţele de gânduri că Dumnezeu este gândire, că el caută să se protejeze, să-şi asigure securitatea. De asemenea egoul alterat este cu adevărat ceea ce se cheamă „anticristul" – prin faptul că neagă natura ta divină. El nu-ţi permite să accepţi gândul şi să înţelegi că tu şi Tatăl sunteţi unul, că sunteţi dotaţi cu puterea de a crea pentru totdeauna… chiar şi moartea.

Antihristul este egoul alterat şi împărăţia sa, conştiinţa socială care întreţine în tine limitarea prin dogma ce se cheamă frică, judecată, supravieţuire. Christos este viceversa, este omul exprimând puterea, frumuseţea, dragostea, viaţa nelimitată a Tatălui în El. El este omul care înţelege divinitatea Sa peste orice frică şi judecăţi în vitalitatea nelimitată a Tatălui.

În consecinţă, Christul şi antihristul împart acelaşi templu, tu. Totul este în tine, căci Dumnezeu ce eşti permite a fi şi Christ şi antihrist. El permite şi viaţa şi moartea. El permite şi limitarea şi nelimitarea. Ai auzit de bătălia Armagedonului? Această bătălie ai trăit-o toată viaţa ta. Ea înseamnă bătălia între cunoaşterea de Dumnezeu şi cunoaşterea de anticrist, între Dumnezeu şi egoul alterat. Este lupta ce se dă între conştiinţa socială şi cunoaşterea nelimitată. Armagedon-ul nu este o bătălie ce se dă într-un loc exterior, ci o bătălie ce se dă în tine: Între Christ care vrea să se nască şi egoul alterat care vrea să se menţină. De unde se poate spune că profeţia Armagedonului are cu adevărat loc în această epocă.

A fi Dumnezeu este a fi cunoaştere nelimitată, a fi nelimitat. A fi om este a fi o creatură limitată, cel a cărui spirit rămâne închis cunoaşterii superioare; care se mulţumeşte cu teorii şi uită să trăiască; care se lasă mai degrabă învăţat decât ca el să fie învăţător, creatura protejată mai degrabă decât explorator.

Tu ai aptitudinea de a cunoaşte totul. De asemenea, tu ai aptitudinea de a materializa tot ceea ce vrei să vezi materializându-se. Mai mult, tu poţi păstra pentru totdeauna corpul tău, numai dacă doreşti. Dar egoul alterat se opune. Tu cunoşti omul, dar Dumnezeu rămâne pentru tine un mister. 91

A-ŢI DESCHIDE SPIRITUL. CU cât TE iub EŞTI MAI MULT, CU atât CREIERUL TĂU VA DEVENI RECEPTIV, ATUNCI vei PUTEA FI MAI MULT decât CORPUL TĂU, DEVII CEEA CE ASIGURA COEZIUNEA TA FIZICA.

Tu cunoşti bine pe Dumnezeu în forma limitată a materiei. În timpul nenumăratelor tale vieţi pe acest plan, ai făcut experienţa elementelor constituind acest paradis pe care tu l-aţi creat. Şi aceste vieţi succesive ţi-au permis să cunoşti toate valorile gândului limitat al lui Dumnezeu-om, cele ale conştiinţei sociale. Tu aţi învăţat ceea ce este frica, insecuritatea, suferinţa, mânia, aviditatea; ai învăţat să cunoşti gelozia, ura, războiul, tu ai cunoscut moartea. Tu cu siguranţă ştii ce este separarea de Dumnezeu – care totuşi continuă să te iubească şi să te poarte de-a lungul aventurilor tale întreprinse pentru a-ţi cunoaşte până la ultimul plan spectaculoasa desfăşurare.

În sfârşit, pentru a putea face reîntoarcerea la nelimitare, de a cunoaşte din nou bucuria şi libertatea de a fi total, trebuie să redevii Dumnezeul care vă asigură coeziunea şi nu există decât o singură cale – deoarece iată-te îngreunaţi de un trup – ceea ce consistă în a trezi în întregime cea de-a 7-a pecete, adică glanda pineală.

Această trezire îţi va acorda cunoaşterea nelimitată, Dumnezeu – Cel ce permite de a fi total. Cel ce iubeşte şi este totalitatea în Sine, adică Gândire.

Pentru ca această minunată glandă să se deschidă, trebuie doar simplu să vrei să cunoşti pe Tatăl şi să devii după asemănarea lui Dumnezeu, a dori ca orice gând să devină realitate. Tu să doreşti să iubeşti în fiecare clipa ceea ce ai devenit. Să doreşti să iubeşti tot ceea ce eşti.

Este foarte important să iubeşti în totalitate ceea ce eşti, căci dragostea de tinete ridică deasupra conştiinţei sociale, deasupra criteriilor de acceptare şi de judecată. Atunci vei trăi numai pentru

împlinirea ta. Nu vei mai asculta decât vocea interioară. Nu vei mai urma decât cărarea bucuriei – aceea care tăinuieşte cunoaşterea de Tot Ce Este.

Într-adevăr a iubi egoul, adică pe sine însuşi, revine la a-L iubi pe Dumnezeu. Fiecare moment trăit în dragoste de Dumnezeu în tine, fiecare iluzie îmbrăţişată, apoi abandonată, fiecare efort făcut pentru a descoperi bucuria şi lumina – toate acestea se amestecă în fluviul conştiinţei colective, hrănind astfel umanitatea în întregime. Trăind integral pentru iubirea de sine, Dumnezeu, putem spune, se uneşte cu fiinţa ta. Aşa încât îi poţi lumina pe fraţii tăi mult iubiţi prinşi încă în greutatea conştiinţei sociale, astfel că la rândul lor să regăsească drumul mergând la ei înşişi – singurul ce îi poate readuce la lăcaşurile Tatălui.

Când te vei iubi suficient şi te vei simţi demn de a primi ceea ce Dumnezeu este, şi ai dorinţa să înţelegeţi că eşti una cu Tatăl, atunci glanda pineală se poate deschide, asemenea unei minunate flori.

Numai voind să înţelegi şi dorind să resimţi toată emoţia acestei cunoaşteri, atunci creierul tău poate capta toate frecvenţele gândurilor Spiritului lui Dumnezeu.

Drumul regal care permite manifestarea unei dorinţe, constă în a-l exprima prin Domnul-Dumnezeul fiinţei voastre. Domnul fiinţei voastre este sufletul – sufletul care guvernează corpul vostru şi prin emoţiile resimţite comandă glanda pineală să elibereze hormoni. Dumnezeul fiinţei voastre, spiritul vostru, este lumina care te înconjoară şi permite gândurilor să pătrundă liber în spiritul tău. Fiinţa ta este egoul care face experienţa realităţilor materiale prin corp – el este cel ce poate incita la judecată şi să altereze gândul – de unde şi fenomenul de ego alterat. Deci, vorbind prin Domnul Dumnezeul fiinţei tale, tu puneţi de acord ceea ce eşti, ceea ce îţi dă o mare putere de a crea şi manifesta orice ai dori să creaţi şi manifestaţi.

Când Domnul Dumnezeul din fiinţa ta doreşte să capteze gânduri nelimitate, acest gând resimţit în sufletul tău, activează glanda pineală astfel că ea trimite hormoni la glanda pituitară şi astfel părţile adorminte din creier se trezesc; după care poţi capta gânduri cu frecvenţe şi mai superioare şi mai subtile.

Când gânduri cu frecvenţă superioară sunt captate, glanda pituitară începe să se umple şi puteţi avea dureri de cap, ameţeli, să simţiţi o mare uşurare în cap. Gândurile captate sunt transformate în curent electric de tensiune mare şi trimis prin sistemul central nervos în fiecare celulă din corp. Vei simţi ca o împingere prin corp, furnicături şi o impresie de a fi ridicat de pe pământ. Curentul electric aprinde fiecare celulă şi îi ridică nivelul vibratoriu, de aşa manieră încât, cu cât mai multe gânduri cu frecvenţă înaltă, adică nelimitată, sunt captate, cu atât vibraţiile din corp se intensifică – până la urmă corpul tău va deveni înconjurat de lumină (o aură) el pierde din greutate şi redevine lumină.

Este imposibil de descris emoţiile resimţite prin gândurile nelimitate. Emoţia fiind în întregime nouă, nu este posibil să faci nicio asociere cu emoţiile anterioare. Se ridică în tine ca o impresie de imensitate, profund emoţionantă, în acelaşi timp foarte liniştitoare. Cunoaşterea îţi vine ca o pură senzaţie… ca o emoţie subită necunoscută, de neidentificat.

Printre cei ce caută iluminarea, mulţi se gândesc că ea poate fi dată prin cuvinte. Dar dacă cunoaşterea ar putea fi tradusă în cuvinte, ea n-ar fi nouă. Cunoaşterea despre care vorbesc eu, este simplu resimţită şi ceea ce vei simţi are ca nume inteligenţa supremă; este cu adevărat gândire nelimitată. Vei observa că toate aceste lucruri pe care cauţi să le înţelegi nu pot fi traduse în cuvinte, ele pot fi numai resimţite. Când cunoaşterea vine, ea te va lăsa mut de emoţie.

Gândirea limitată se serveşte de cuvinte. Maestrul, el nu explică nimic – el cunoaşte. Pentru a explica, înseamnă a-şi impune nişte limite. Când atingeţi nivelul Cunoaşterii, fără a mai simţi nevoia de a justifica sau explica, atunci eşti stăpânul împărăţiei tale; atunci eşti în cunoaşterea absolută.

Sentimentul de elevare resimţit în faţa unui gând de înaltă frecvenţă, este captat de suflet, care îl păstrează în memorie. Astfel, cunoaşterea ta este menţinută şi oricând ţi-l reaminteşti. Apoi, lucru minunat, sentimentul elevării încercat întâlneşte fluxul conştiinţei colective prin intermediul aurei, căruia îi uşurează greutatea. În sfârşit, el atrage în viaţa ta situaţii de calitate analoagă, ca prin experienţă să

poţi înţelege complet gândul în chestiune. Odată ce a fost înţeles total, el va fi înregistrat de suflet ca înţelepciune. Stadiul înţelepciunii implică odată cu cunoaşterea acestui gând fixat în tine să devină absolut. Înţelepciunea pe de o parte va ridica calitatea vibratorie a sufletului, pe de alta stimulează în plus glanda pineală.

Când glanda pineală înfloreşte, viaţa ţi se schimbă deasupra oricărei aşteptări. Orice gând va fi ocazia unei puternice emoţii. Şi vei observa că gândirea ta se manifestă mai rapid. Dragostea ta, inteligenţa şi compasiunea se vor mări. Anumite entităţi vor ieşi din existenţă ta, în timp ce altele vor intra din cauza schimbărilor intervenite în conştiinţa ta.

Inteligenţa, creativitatea ta se vor afâna; îţi vei da seama că vei înţelege şi resimţi lucruri absolut noi. Privind altă entitate, vei avea percepţia în tine sau privind gândurile tale vei observa că ele dezvăluie viitorul tău.

Crezi că facultăţile metafizice sunt rare? Dacă da, atunci judeci după criteriile sociale. Dacă îţi permiteţi să cunoşti, vei parveni să cunoşti totul. Cunoaşterea, dezvelită de iluziile colective, ridică voalul din faţa ochilor tăi şi îţi permite să iei cunoştinţe de alte dimensiuni; de asemenea desfundă urechile tale, permiţându-ţi să auzi Muzica Sferelor, a vieţii ce vibrează în armonie cu ea însăşi.

Cu cât dorinţă de nelimitare este mai puternică, cu atât mai mult vei îmbrăţişa şi resimţi gândurile captate şi glanda pineală va secreta hormoni şi gura sa devine mai mare. Cu cât veţi dori să iubiţi ceea ce sunteţi şi să trăiţi prin cunoaştere, cu atât creierul devine mai receptiv la Dumnezeul ce înconjoară fiinţa ta, atât de bine, încât în cele din urmă tu nu mai eşti doar corpul, devii ceea ce îţi asigură coeziunea. Înflorirea glandei pineale este cu siguranţă calea către Dumnezeu.

Din această floare emană un gând, cum de altfel emană unul din acest covor. Din moment ce aţi captat aptitudinea de a capta întreg evantaiul de frecvenţe a Gândului, eşti apt să devii toate frecvenţele dorite. Astfel eşti liber de a deveni vântul sau orice altceva.

Odată ce corpul pineal este pe deplin înflorit şi creierul în deplină activitate, toate facultăţile spirituale sunt acordate spiritului astfel împlinit, astfel încât entitatea nu mai poate cunoaşte limita.

Odată ce floarea este din plin înflorită, ea nu se va mai închide vreodată. Ea va rămâne deschisă în eternitate.

Când creierul tău este pe deplin activat, nu mai ai, la drept vorbind, niciun punct fix în realitate. Îţi poţi găsi în această lume şi în acelaşi timp în al şaptelea cer, fiind al şaptelea nivel, te poţi tot atât de bine să te găseşti în Pleiadă; fiind în Pleiadă puteţi tot atât de bine să te găseşti alături de un amic pe acest pământ.

Odată ce glanda pineală este pe deplin înflorită, nu vei mai muri, nu vei mai îmbătrâni. Corpul poate executa orice ordin îi dai. Dacă îi comanzi să-şi ridice frecvenţa vibratorie, o face, încât poţi călători cu el în alte dimensiuni. Creierul tău este puternic până la acest nivel. Poţi chiar să îţi înviezi corpul. Ajunşi în acest punct, poţi purta coroana divină. Dacă ai devenit Dumnezeu, care este viaţă pură, eşti în toate lucrurile şi nu vei mai avea sfârşit niciodată. Este cerul a şaptelea, cerul cel mai sublim.

Astfel, a şaptea pecete s-a încoronat ea însăşi; spiritul tău în întregime este trezit şi cunoaşterea poate în întregime fi captată de creier, acest magnific receptor. Atunci, într-o zi, toată viaţa fiind iubită şi îmbrăţişată, sufletul având din plin experienţa acestei lumi, veţi duce corpul vostru invizibil, departe de această planetă. Atunci veţi fi degajaţi de roata vieţii pe planul de materie.

Fiecare din voi este spirit, suflet şi ego, exprimându-se pe un plan material. Cu aceste 3 dimensiuni împreună se realizează eternitatea.

Când vorbeşti, fie în numele Domnului-Dumnezeu al fiinţei tale, căci atunci te exprimi ca maestru, ca Dumnezeu, ca stăpân, dacă îţi dai ordin să devii, devii mai mult. Dacă prin Domnul-Dumnezeu al fiinţei tale doreşti să ai o inteligenţă nelimitată, creierul tău se va deschide, va capta gânduri cu înaltă frecvenţă – ceea ce va lărgi câmpul tău de cunoaştere. Nu este nevoie de a face nimic altceva; creierul, glanda pineală te va asculta şi în momentul în care fiinţa ta este ca să zicem aşa electrizată de o înţelegere superioară, mulţumeşte şi slăveşte pe Dumnezeu pentru că lucrurile sunt atât de simple.

Pentru a parveni la înţelegerea de tot ceea ce este, trebuie să cunoşti ce eşti – nu este chiar atât de complicat. Prin gândurile tale şi

prin cuvintele tale te autorizezi să cunoşti. Nu spune: „Sper să pot cunoaşte mai mult", căci nu în felul acesta vei reuşi să cunoşti mai mult. Spune: „Prin Domnul-Dumnezeul fiinţei mele cunosc tot ceea ce se poate cunoaşte în acest moment. Aşa să fie!". Răspunsurile vă vor fi date. Nu contează dacă ştii sau nu ceea ce doreşti exact să cunoşti, faptul de a spune „cunosc" este suficient pentru a deschide poarta cunoaşterii.

Spunând „eu nu ştiu" sau punând la îndoială cunoaşterea ce îţi e dată, pui limite creativităţii tale. Cea mai rea treabă cu putinţă este conţinută în cuvintele „eu nu ştiu". Aminteşte-ţi legea prin gândurile şi cuvintele sale. Dacă spui „eu nu cunosc", nu vei cunoaşte. Dacă spui „eu nu merit dragostea Tatălui", această dragoste nu-ţi va fi dată. Cuvintele tale sunt exact reflectarea gândurilor tale. Când te gândeşti că nu meriţi dragostea Tatălui, sentimentul de nemeritare se înregistrează în sufletul tău şi sufletul împlineşte realitatea ce ai vrut-o prin gândirea ta.

Sunteţi comparabili cu nişte ordinatoare. Fiecare zi pui în memorie „îndoieli". Tu memorizezi penuria, desigur faptul de „a nu cunoaşte". Hoţul împărăţiei eşti tu, nimeni altul. Necunoscând decât îndoiala şi limitarea, tu îţi furi forţa de viaţă.

Eu îţi spun că ai posibilitatea să cunoşi tot ceea ce este şi va fi vreodată. Spune numai „Eu ştiu" şi uşa cunoaşterii se va deschide. Înţelegerea nu va întârzia să se producă mereu. Cuvântul „a cunoaşte" este absolut, dorinţa ta devine absolută. Gândul prin care cunoşti, incită glanda pineală să activeze, atât de mult încât creierul tău va putea culege gânduri nelimitate. Faptul de a cunoaşte este ceea ce permite fluviului Gândirii să curgă fără piedici.

A cunoaşte nu este a crede. Credinţa este presupunere, cunoaşterea este absolută. Crezând în ceva, sufletul înţelege într-adevăr că cineva e şi că acest cineva poţi fi tu – te somează că te vă convingă de un adevăr despre care trebuie să te convingi. Pentru a deveni atotştiutor, spune numai „Eu cunosc"; nu cultiva nici îndoiala, nici ezitarea. Cunoaşte cu o convingere absolută. De câte ori vei spune „Eu cunosc", vei emite un gând de certitudine care va crea spaţiul necesar manifestării obiectului spus. Vei deveni geniu când vei

deschide poarta cunoaşterii gândurilor nelimitate.

Dacă spui hotărât „Prin Domnul Dumnezeul fiinţei mele cunosc acum răspunsul la această întrebare – sunt receptiv. Aşa să fie!, această cunoaştere te va aduce la soluţia căutată. Cu toate că răspunsul se poate să nu se manifeste imediat, uşa este totuşi deschisă larg unei prize de conştiinţă – prin gândire sau prin experienţă. Fiinţa ta se va acorda foarte repede şi astfel va deveni. Este inutil să lucrezi pentru această împlinire. Nu ai ce căuta, lupta sau combate. Nu trebuie să recurgi la cântece şi ritualuri pentru a-l obţine. Nu este nevoie decât să cunoşti! Cunoscând veţi deveni receptiv la priza de cunoştinţă a acestei posibilităţi de împlinire.

Cum se poate accelera manifestarea unei dorinţe? Prin cunoaştere. Prin cunoaştere, împărăţia cerurilor se poate din plin desfăşura în împărăţia ta. Faptul de a cunoaşte că o dorinţă, oricare ar fi ea, este deja împlinită, amplifică gândul relativ la această dorinţă, aceasta pătrunde în fluxul conştiinţei prin intermediul aurei tale şi astfel va manifesta obiectul dorinţei tale.

Adevărul este că toate lucrurile îţi aparţin deja. Ştiind că ele îţi devin disponibile, trebuie să înţelegi că tu eşti cel ce împlineşte nevoile, că ceea ce împlineşte mai important este dispoziţia de a primi.

Pentru a permite realizarea dorinţelor tale, cunoaşte-le, dar află de asemenea, că tu meritaţi realizarea lor.

Adevărul stă în faptul de a cunoaşte. El este ceea ce dă şi îţi este viitorul. Atunci când vorbeşti, afli că cuvintele tale sunt! Tu poţi primi tot ceea ce doreşti să primeşti – e suficient să înţelegi, să ştii că tu eşti autorul legii, aceea care spune: obiectul cunoaşterii tale şi al cuvintelor trebuie să fie. Aceasta se numeşte LEGEA LUI UNU.

Vei şti tot ceea ce se poate şti şi vei obţine tot ceea ce doreşti să obţii. Tu pur şi simplu n-ai înţeles acest adevăr. Pentru a-l înţelege trebuie să-l cunoşti. Cunoaşterea activează părţile încă adormite ale creierului tău, în aşa măsură încât obiectul cunoaşterii ajunge la manifestare. Odată ce gândirea nelimitată s-a concretizat, ea imprimă în creierul tău convingerea eficacităţii cunoaşterii tale, şi această convingere îţi va da curajul să avansezi încă mai departe în nelimitare.

Dacă ar trebui să îţi reduc vocabularul şi să nu îţi las decât

câteva cuvinte, ele ar fi următoarele: „Știu acum. Eu sunt absolut. Eu sunt Dumnezeu. Eu sunt”. Dacă n-ai poseda decât acest vocabular restrâns, vei înceta de a mai fi limitat pe viaţă în acest plan.

Faptul de a cunoaşte, nu cere în plus de la tine decât faptul de a presupune sau a crede? Faptul de a cunoaşte sau a nu cunoaşte pune în funcţiune aceeaşi Gândire, aceeaşi energie, acelaşi corp.

Cunoaşte! „Eu ştiu că acel lucru se va întâmpla”. „Eu ştiu că sunt Dumnezeu”. „Eu ştiu că sunt fericit”. „Știu că exist”. A şti, încă şi întotdeauna. Nu e nevoie de nimic decât de a şti clipă după clipă. Dacă spuneţi „Nu ştiu, eu nu pot să ştiu”, nu veţi şti. Spuneţi că ştiţi şi veţi şti orice lucru.

Știi ceea ce ne deosebeşte? Faptul că eu cunosc că sunt Dumnezeu nelimitat şi tu nu! Este singura diferenţă dintre noi – eu ştiu că sunt în timp ce tu n-ai conştiinţa de a fi. Societatea spune că tu nu eşti nelimitat. Ce ştie ea? Ea care în fiecare zi îşi sapă mormântul.

În ce mod te-ai sustras cunoaşterii?

Căutând să cunoşti; gândul în materie, atât de mult te-ai amestecat cu realităţile sale, încât percepţia vieţii s-a schimbat. Materia echivalează cu un nivel de viaţă creat plătind o alterare extremă a Gândului, adică după coborârea în realităţi succesive: mai întâi în lumină, apoi în electron nedivizat, apoi în electron divizat cu poli de valoare pozitivă sau negativă. În consecinţă fiind în relaţie cu Dumnezeu în materie, vei percepe şi înţelege gândirea după împărăţie sau polaritate, mai degrabă decât fiind pură şi nedivizată. Cu cât eşti mai prins în materie şi orientat spre supravieţuire, cu atât mai mult îţi este teamă de viaţă sub aspectul de dualitate: sus/ jos, aproape/ departe, repede/ încet, luminos/ obscur, mare/ mic, cald/ rece, bun/ rău, pozitiv/ negativ.

Întoarcerea la gândire în puritatea ei necesită stăpânirea egou-lui alterat – porţiunea de creier axat pe viaţă, pe supravieţuire în materie. Percepţiile egoului alterat se fac în funcţie de iluzii, ca timpuri, distanţe, separare, criterii de acceptare, de supravieţuire. El împarte şi judecă gândul în puritatea sa.

Gânduri pure vin la fiecare din voi. Dar imediat să te asiguri dacă sunt valabile pentru tine, dacă trebuie sau nu să le reţii, dacă sunt

realizabile ori irealizabile, reale sau imaginare, raţionale sau iraţionale.

De fiecare dată când judeci un gând, împărţindu-l în contrarii, în pozitiv sau negativ, îl alterezi, coborându-i astfel calitatea vibratorie. În schimb, când cunoşti, nu judecat. Nu te întreba dacă gândurile tale sunt bune sau greşite – toate sunt în acelaşi timp bune şi greşite. Când cunoşti, nu cântăreşti, nici evaluezi, lăsă gândul să existe. Cunoscând, lăsă gândul să fie; nu-i întrerupe cursul.

Pentru a putea discerne un alt plan, a auzi sunete mai subtile, a deveni mai uşor decât greutatea fizică, este suficient să le înţelegi realitatea lor şi să laşi această cunoaştere să fie resimţită în tot corpul. A nu crede în realitatea lor constituie o judecare, ori orice judecare împiedică dezvoltarea creierului. Gândul captat, cunoaşterea captată de spiritul fiinţei voastre este atunci retrimis de creierul vostru şi reîntors la Spiritul Tatălui.

Dacă vrei să cunoşti nelimitat, este necesar să permiţi tuturor gândurilor să pătrundă în creierul tău, să nu le judeci, ca fiecare din ele să fie din plin resimţite de corpul tău. Graţie acestei permisiuni din partea conştiinţei, dorinţele primesc credit, glanda pineală poate activa părţile dormitânde ale creierului şi să primească astfel cunoaşterea nelimitată.

Pentru a putea capta un gând în caz de nevoie, trebuie să-i permiţi să parvină la conştiinţă. Atâta tot. El există deja, pur şi simplu aşteptând să-i ceri să se ridice în tine, că îi autorizezi accesul la receptorul tău. Cu cât mai puţin spiritul este prins în mecanismele gândirii alterate, cu atât mai uşor gândurile supraconştienţei pot fi captate de creier.

Învaţă să vezi tu însuţi şi viaţa ta prin ochii fiinţei.

Văzând o floare, nu spune că ea este frumoasă sau banală; aceasta este o judecată care alterează gândul florii. Ceea ce este pur este gândul „floare”, ca lumina, viaţa, fiinţa, atunci captezi gândul în puritatea lui – ceea ce transmite întregului vostru corp o electricitate de înalt potenţial. Acesta revine la a gândi ca un Christ, căci făcând-o, percepi în termeni de egalitate şi de fiinţă. De câte ori te abţii să limitezi experienţele prin judecată, tu permiţi creierului tău de a capta gânduri neobişnuite.

Nu îţi judeca gândurile. Nu spune despre un lucru că el este pozitiv, căci spunând, implică obligatoriu existenţa negativului. Dacă spui: „Acesta este bun”, se subînţelege că un altul este rău. Aclamându-te, iubindu-te nu spune: „Sunt fermecător, sunt minunat”, spuneţi: „Sunt Dumnezeu”. Lucrând cu un vecin, nu spune: „E bine”, spune „Este divin”; cu alte cuvinte, spune că este pur şi simplu experienţa eficace a Vieţii.

Văzând alte entităţi în exprimarea vieţii lor, să nu le vezi altfel decât fiind. Dacă judeci, spunând că ea este bună sau rea, pozitivă sau negativă, îţi vei crea în tine însuţi alternanţă şi această alternanţă percepută o vei deveni. Vei fi astfel propria victimă, deoarece tu şi nu celălalt vei resimţi efectele sentinţei tale. Şi această percepţie va crea un precedent după care vei judeca de acum înainte tu însuţi actele tale.

Condamnând pe cineva pentru una ori alta, în realitate aspecte ale persoanei tale judeci prin altul. Pentru că ele sunt în tine, de aceea le identifici, că atenţia ta este atrasă de ele. Entitatea din faţa ta nu este decât reflectarea judecăţii pronunţate împotriva ta; nu este decât instrumentul prin care îţi este posibil să distingi judecăţile emise împotriva ta şi că tu ai acceptat alte entităţii.

Privind pe ceilalţi, vezi-i numai fiind, dar aşa cum sunt. Dacă sunt cruzi sau duşmănoşi unii cu alţii, faptul de a spune constituie un adevăr căci efectiv este modul lor de a se exprima, experienţa lor de ceea ce este. A spune, dimpotrivă, că sunt răi şi greşesc în exprimarea lor, constituie o judecată – care devine în întregime experienţa ta, aceea a alternanţei.

Nimic nu merită a fi judecat. Nici culoarea pielii, nici acţiunea, nimic din orice ar fi nu merită să te altereze ca să ieşi din starea lui Dumnezeu, de ceea ce este. Iubeşte orice entitate, oricare ar fi exprimarea ei, iubeşte-o pentru Dumnezeu care este ea, şi îi permite să fie aşa cum este. Orice entitate merită să fie iubită, chiar în virtutea fiinţei sale. Existenţa fiinţei sale merită mai mult decât oricare din actele sale. Iubeşte toate entităţile pentru că există, căci atâta timp cât vor exista, poţi fi sigur că vei exista de asemenea. Dacă le iubeşti, făcând abstracţie de cine sunt şi laşi iubirea ta să fie pur şi simplu, atunci veţi fi încontinuu intact în fiinţa ta.

Pentru a înlătura judecarea din spiritul tău, există un mijloc foarte simplu: ia cunoştinţă de propriile tale sentimente şi de gândurile de existenţă a lor. Faptul de a lua la cunoştinţă este de ajuns ca să îţi şlefuiască gândurile.

Simţindu-te trist, nenorocit, mânios, speriat, rău adaptat – sau percepând o altă emoţie neplăcută – observă-te. Nu vei întârzia să descoperi legătura între gândurile tale alterate (judecăţi asupra perspectivei fragmentând viaţa) şi emoţiile neplăcute. Când te veţi sătura de ea, vei părăsi judecăţile, care te ţin separat de viaţă şi gândul tău se va cizela, resimţind în corp părţi nelimitate vei remarca că există o legătură între ele şi pacea, bucuria, armonia şi uşurătatea fizică. Numai, nu te mai judeca pentru judecăţile purtate. Fii indulgent cu tine; lasă conştiinţa să te înveţe despre gândurile şi sentimentele tale. Ea o va face, te asigur.

Din toate cuvintele care au fost vreodată inventate, există unul care convine de minune acestor învăţăminte, cuvântul „A GÂNDI". A GÂNDI! Ce implică el cu adevărat? El implică permisiunea de a gândi, în orice formă ar fi şi de a te iubi total în această formă în care eşti. A gândi implică de a resimţi orice senzaţie adică de a le trăi. A fi implicat să trăieşti complet în moment, în cunoaşterea unică a prezentului. Să fii implicat de a face tot ceea ce ai poftă să faci, adică să trăieşti orice aventură te îmbie sufletul.

Fiind, nu te vei judeca nici pe tinei, nici pe alţii şi niciun gând în spiritul tău. Atunci când eşti, nimic nu este nici drept, nici fals, nici posibil, nici imposibil, nici perfect, nici imperfect, nici pozitiv, nici negativ. Fiind iluzie, timpul dispare, şi te împiedică să savurezi frumuseţea clipei. În fiinţă, viaţa este, momentul se perpetuează la nesfârşit. Nu mai este nimic altceva. În fiinţă spiritul tău nu tărăgănează nici în trecut, nici în viitor, să se preocupe de culpabilităţi sau remuşcări, de datorii sau obligaţii. În fiinţă nu te vei ataşa de niciun adevăr dintr-odată; tu eşti revizorul a tot adevărul. Trăind în fiinţă, examinezi toate gândurile ce se prezintă spiritului şi o resimţi în corp, ceea ce permite cunoaşterii să se nască liber şi să crească.

În fiinţă eşti de acord cu fiinţarea tuturor lucrurilor, aşa fel încât oţi deveni tot ceea ce doreşti să devii. Şi pentru aceasta nu ai nevoie de

nimic, decât de a fi! Dumnezeul din tine va atrage la voi toate lucrurile ce le ai în gând şi pe care doreşti să le experimentezi. Fără greş! Cei ce se ocupă de un principiu exterior, biciuiesc principiul în el, căci doresc să obţină prin exterior ceea ce de pe acum le aparţine – chiar din fiinţă.

Fiind, adică permiţându-ţi să captezi orice gânduri, tu poţi auzi vocea lui Dumnezeu, şi cât ai clipi să cunoşti ceea ce ai vrut dintotdeauna să cunoşti. Nejudecându-ţi gândurile, lăsându-le simplu să se desfăşoare ca emoţie în sufletul tău, vei trăi ca Dumnezei nelimitat – deschis la fiinţare şi la tot ce este. Tu devii canal pure al divinităţii în tine; tu te apropii de totala simplitate a Spiritului lui Dumnezeu.

Învaţă să trăieşti permiţând şi cunoscând. Astfel vei deveni stăpânul egoului alterat şi vei dobândi stăpânirea celui de-al şaptelea plan sau cer – a şaptea pecete. Al şaptelea plan este într-adevăr scutit de orice judecată. În el nu este decât Viaţa, care este continuă. Odată obiceiul de a judeca e stăpânit, vei stăpâni acest plan în întregime şi vei fi gata pentru plecare. Veţi putea să-l părăseşti în orice moment, vei alege.

Atâta timp cât nu ai aptitudinea să produci un corp nou, nu fi atât de grăbit să-l deteriorarezi pe cel pe care îl posezi. Iubeşte-ţi trupul. Fii bun cu el, hrăneşte-l; ai mare grijă de el. El este instrumentul loial, făcând posibilă viaţa ta şi exprimarea ta pe acest plan. Devii nelimitat în gândurile tale şi răsfaţă vehiculul care face posibilă nelimitarea.

Dacă eşti femeie, fii femeie, dacă eşti bărbat, fii bărbat. Iubeşte ceea ce eşti. Nu abuza de corpul tău. Nu îl deteriorara şi nu-l murdări. Nu-i cere lucruri pentru care el nu este făcut.

Consideră toată măreţia fiinţei tale. Consideră-te divin. Îmbrăcă-te cu materiale care să fie plăcute pielii tale, parfumează-te. Dă-i corpului tău hrana care îi convine. Dacă-l asculţi, el te va informa despre aceasta.

Nu folosi substanţe care îţi dăunează – pe care le ştii dăunătoare. Tot ceea ce împiedică circulaţia oxigenului la creier, face să moară celulele. Fiecare celulă nervoasă distrusă micşorează sensibilitatea. Vei continua să consideri gândurile, dar acestea vor

deveni sterile, nu veţi mai putea face experienţa bucuriei deoarece ai devenit incapabil de a-ţi resimţi gândurile.

Nemaifiind capabili de sentimente, nu vei mai putea înregistra cunoaşterea. Astfel se manifestă efectele cauzate de „iarba" (tutunul) şi droguri. De câte ori vei recurge, va fi o micşorare de oxigen în creierul tău. Creierul moare şi această moarte este resimţită ca euforie. La fiecare absorbţie de drog capacitatea ta de cunoaştere scade. Şi va veni timpul în care nu vei mai putea nici râde, nici plânge, căci nimic în tine nu va mai putea suscita emoţie.

Experienţa a toată cunoaşterea, care te face să plângi în faţa unei flori care înfloreşte, care îţi permite să apreciezi toată splendoarea unui răsărit de soare – această experienţă cere să poţi transforma gândul în emoţie. Ceea ce se numeşte extaz. Este o euforie care nu face rău.

Acela care te iubeşte de la origini, care te-a acompaniat în toată viaţa pe care ai cunoscut-o, care este unica entitate care va fi la moartea corpului sau la înălţare… eşti tu. Tu eşti singura persoană care te poţi iubi cu toată constanţa necesară pentru a consimţi să fie cu tine în toate experienţele. Când te îmbrăţişezi şi te iubeşti, laşi ca această iubire să-ţi servească de model, atunci vei putea merge deasupra conştiinţei sociale, în toată conştiinţa lui Dumnezeu. Ceea ce eşti este mult (deasupra) superior legilor, dogmelor, normelor societăţii. Aceasta merge peste frumuseţe, peste perfecţiune. Ceea ce eşti este chiar centrul destinului tău, realizarea ta însuţi, adică realizarea lui Dumnezeu. Acesta este unicul lucru care are importanţă în ochii vieţii care Este.

Tu eşti tot ceea ce gândeşti a fi şi tot ceea ce te autorizezi să cunoşti. Aflaţi că Tatăl, care este toate lucrurile, este ceea ce tu eşti. Prin această cunoaştere, tu vei cunoaşte şi vei deveni Tot Ceea Ce Este…

Află că nimic n-are sfârşit şi că nimic nu este absolut. Totul este în moment, ori momente sunt întotdeauna în devenire. A ajunge la gândul nelimitat, revine la a cunoaşte că peste un adevăr superior există altul şi mai superior. Cunoaşte-le şi lucrurile vor veni în consecinţă.

Nu te lăsa nici subjugat, nici intimidat. Există întotdeauna un drum mai bun decât cel al subjugarii ori al intimidării. Înţelege-le şi lăsa-le să vină în spiritul tău gânduri care te vor ilumina şi vor face fericită cărarea ta.

Priveşte-ţi limitările în faţă. Îmbrăţişează-le. Îmblânzeşte-le! Elimină din viaţa ta tot ceea ce te împiedică să-L cunoşti pe Dumnezeu în totalitate. Renunţă la culpabilitate şi la judecăţi, în aşa fel ca să se poată naşte în tine cunoaşterea şi bucuria.

Priveşte-ţi în faţă fricile tale şi permite-ţi să smulgeţi masca iluziilor lor. Cunoaşte că eşti veşnic şi că în această veşnicie nimic nu te poate împiedica vreodată de a fi bucuros şi fericit. Lichidează frica care te inhibă şi te împiedică să cunoşti experienţele cele mai frumoase, ce ţi le oferă acest plan.

Pentru ce cei ce vin de dincolo de planul tău te sperie? Ei sunt fraţii voştri şi sunt incredibili de frumoşi în navele lor. Renunţă la frica ta ca să poţi simpatiza cu un alt timp, cu entităţi venite din altă dimensiune.

Dacă vei căuta ceva pe acest plan, prin care să te dezvolţi, nu vei putea depăşi acest plan. A depăşi limitele gândirii omeneşti, implică să ai în vedere existenţa a ceva posedând o înţelegere superioară.

Fii deschis la adevăr – oricare ar fi izvorul – lasă-te condus de impresiile tale. Este înţelept cel care cunoaşte în sufletul său ce este potrivit pentru el. Adevărul poate fi şi în firul de iarba de la picioarele tale, el este în râsul copilului, în privirea cerşetorului – el este în orice loc, în orice lucru, în orice persoană, în orice moment.

Cel care nu ştie aceasta, nu-l cunoaşte pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este tot ceea ce este – da, niciun fir de iarbă, niciun murmur nu este tăiat de la izvorul Celuia ce Este. Învaţă înţelepciunea. Fii atenţi la adevăr şi află că meriţi să-l atingi.

Cel ce ştie că împărăţia cerurilor este în el, este plin de înţelepciune. Căci este efectiv în fiecare, în virtutea facultăţii emoţiei. Învaţă să simţi. A cunoaşte din plin pe Dumnezeu, este a resimţi din plin orice gând. Va veni ziua când orice gând ce este Dumnezeu, va fi resimţit de inima chiar şi a ta, adică sufletul vostru.

Fereşte-te de a dori să faci să înflorească glanda pineală

deodată. Procedează gând după gând, experienţă după experienţă, aşa fel încât fiecare gând să aibă timp să se fixeze în tine.

Dar înainte de toate, permite-ţi de a fi, deoarece prin fiinţare tu eşti toate lucrurile. Fiind fiinţa de ceea ce sunteţi, principiul EU SUNT TOTUL, EŞTI în acord cu viaţa în întregime. Atunci nu mai eşti despărţiţi de Dumnezeu, ci cu EL.

VIRTUŢILE EXPERIENŢEI. EŞTI iubii MAI PRESUS DE ORICE INCHPUIRE, căci NU eşti NICIODATĂ CONSIDERAT ALTCEVA decât UN DUMNEZEU CARE SE TRUDEŞTE SĂ ÎNŢELEAGĂ CINE ESTE ŞI CE ESTE

Pe parcursul aventurilor tale în Gândire, tu ai hotărât să te exprimi în învelişul omenesc pentru a învăţa toate lucrurile în raport cu omenescul – în raport cu Dumnezeu în forma limitată numită materie. Această experienţă era necesară pentru deplina înţelegere a lui Dumnezeu. Căci nu se poate cunoaşte nelimitarea până nu cunoşti limitarea. Nu se poate înţelege totalitatea Sinelui care este tot, fără să cunoşti şi să îmbrăţişezi totalitatea care este Dumnezeu – de la întinderea imaculată a gândirii la materia restrânsă. Nu se poate înţelege bucuria, libertatea şi eternitatea fără ca mai înainte să fi cunoscut suferinţa, piedicile şi iluzia morţii.

Tu joi jocurile şi iluziile tale cu o seriozitate teribil de solemnă, cu toate că nu are realmente alt scop decât acela de a învăţa, de a te face să creşti, de a te edifica – de a te ajuta să te înţelegi. Această viaţă nu este decât o mare scenă unde poţi să joci jocurile tale, să-ţi trăieşti iluziiletale în vederea obţinerii recompensei supreme, adică înţelepciunea.

Ce este înţelepciunea? Ea este comoara extraordinară a sufletului tău, compusă din toate sentimentele acumulate pe parcursul aventurilor în împărăţia Gândului, Împărăţiile lui Dumnezeu; este unicul bun pe care îl veţi lua cu tine la plecarea de aici. Îţi închipuiţi că îţi lua frumoasa lenjerie, minunatele conace, automobilele atât de rapide? Ce îţi închipui că poţi lua la plecarea ta de aici? Va fi numai ce sunteţi – totalul sentimentelor ce le-aţi cules de-a lungul călătoriei, în principiul având ca nume Viaţa; sentimentetele sunt vorbele vieţii.

Tot ceea ce umanitatea a învăţat prin tiranie şi restricţiile

impuse de religii şi guvernări, prin separarea în rase şi urâciunea unora, prin separarea în bărbaţi şi femei, în fraţi şi surori, nu a putut fi realizat decât prin mijlocul ce constituie poate cea mai mare înjosire a lui Dumnezeu ce a fost vreodată. Aceasta a fost totuşi necesară, fără aceasta n-ai fi putut înţelege ce înseamnă să loveşti un adversar într-o bătălie, să iei libertatea cuiva, să cobori bărbaţi şi femei la nivelul animalelor. N-ai fi putut cunoaşte toate aceste lucruri, doar dacă ai fi devenit creatorul, cel care prin visul său le-a dat o realitate şi apoi a trăit acest vis încărcat de sensuri. Din nenorocire, trăindu-l moment după moment, viaţă după viaţa, această realitate s-a întărit în aşa măsură încât cei mai mulţi dintre voi s-au cufundat în nevroză şi în securitate – pentru că s-au identificat total cu visul lor.

Unde este Dumnezeu, te vei întreba, care permite oamenilor să fie atât de brutali între ei? Şi la urma urmei unde este dragostea lui, dacă a autorizat asemenea atrocităţi? Ei bine, Dumnezeu a fost prezent tot timpul, căci El era toate iluziile şi toate jocurile tale. Şi Dumnezeu te-a iubit căci El ţi-a permis să-ţi trăieşti visurile tale după propriile tale intenţii. Vai! Căci tu ai uitat că tu ai creat acest vis, că prin puterea ta de a alege ai fi putut modifica după placul tău.

Tu îţi ţeşi iluziile în legende triste şi îngrijorătoare. Tu îţi distrugi corpul prin comportamentul tău. Tu îţi demolezi creierii. Tu adori idoli. Tu critici pe alţii. Tu judeci, tu urăşti, tu erai posesiv, tu erai plin de frică şi desigur şi arogant. În ce scop de fapt erai tu astfel? Desigur, pentru a înţelege ceea ce înseamnă să fii aşa. Pentru care ultim rezultat? Desigur, pentru a obţine imortalitatea, pentru a putea trăi în veşnicie; pentru a înţelege şi a îmbrăţişa ceea ce se numeşte împărăţia Cerurilor; de a putea contempla faţa ta şi a înţelege că este chiar faţa lui Dumnezeu.

Voi toţi, eminente entităţi, care sunteţi prinşi în capcana insecurităţii, a îngustimii spiritului vostru, valoraţi mai mult decât jocurile voastre; în spatele lor, dincolo de iluziile voastre, se ascunde sublima frumuseţe care sunteţi. Dacă ai fi ştiut numai de toată puterea şi toată splendoarea care eşti, ai înceta să te mai blestemi, să te judeci, să te alterezi, aşa cum o faci.

Eu sunt tot ceea ce tu ai fost, tot ce vei deveni şi am venit la tine

ca să te ajut să aprinzi din nou în tine lampa cunoaşterii, ca să nu te mai rătăceşti din nou şi să cazi în mlaştina culpabilităţii, a fricii şi a renegării de sine.

Tu eşti şi cu siguranţă mai mare decât eşti acum.

De ce vă iubesc cu o dragoste atât de profundă? Pentru că ceea ce sunteţi, sunt şi eu, de asemenea. Tot ceea ce eşti, în tot spectrul fiinţei tale, eu sunt, căci eu sunt spectrul de unde aveţi în vedere şi-ţi creezi iluziile tale.

EU SUNT TOT-ul ce sunt, este iubire ce depăşeşte expresia care îţi este familiară, căci nu implică nici condiţii, nici obligaţii. Te iubesc pentru ceea ce eşti; căci oricine ai fi, oricare ar fi expresia ta, aceasta este Tatăl pe care-l iubesc foarte mult.

În prezent, aş dori să vorbesc despre ceea ce consideri tu a fi greşeli şi eşecuri.

Noţiunile de drept sau fals, de perfect şi imperfect create de om, sunt chiar acelea care au creat capcanele denumite culpabilitate şi remuşcare, care dintotdeauna a împiedicat progresul omului. Dar eu îţi spun următoarele: din tot ceea ce ai făcut în cursul numeroaselor vieţi pe acest plan, nimic nu este rău, de altfel nici bun. Acestea au fost doar experienţe de viaţă, care au contribuit să te facă aşa cum eşti în prezent – ceea ce, în adevăr, este lucru foarte preţios şi minunat.

Şi în această clipă a prezentului, tu eşti mai mare decât ai fost vreodată în cursul remarcabilelor voastre călătorii – căci tu ai crescut în înţelepciunea de atunci.

Ceea ce ai făcut, oricare ar fi, am făcut-o şi eu. Şi este acelaşi lucru şi cu greşelile tale – ale mele au fost tot atât de numeroase ca ale tale. Şi ca şi tine, le-am cunoscut toate acestea pe care le socoţi fără forţă, nici virtute. Fii sigur totuşi că n-aş fi putut să-mi cunosc forţa dacă nu mi-aş fi cunoscut întâi slăbiciunea. N-aş fi putut să vă îmbrăţişez pe toţi, dacă n-aş fi dispreţuit cruzimea omului. Orice ai fi făcut, cât ar fi de josnic sau de jalnic, după judecata ta, ai făcut-o ca să înveţi. Şi prin aceste învăţături tu ţi-ai făcut rău, ai suferit şi te-ai umilit; apoi te-ai ridicat din nou – deoarece acum iată-te gata să cunoşti şi să îmbrăţişezi frumuseţea ce eşti.

Celor care au impresia unui eşec, că au comis greşeli, îi sfătuiesc

să reflecteze la următoarele: în momentul naşterii tale, tu şi fraţii tăi mult iubiţi, întreprinzi o mare aventură aceea constând în a înţelege prin emoţie gândul – toate gândurile unul după altul. Sufletul tău a fost creat ca să păstreze sentimentul fiecărui gând – a fiecărei dimensiuni a lui Dumnezeu – pe care îl accepţi prin Dumnezeul sau spiritul fiinţei tale. Pentru fiecare gând acceptat şi resimţit, sufletul tău te va angaja să faci experienţa. De ce? Pentru a înţelege din plin prin emoţie toate aspectele acestui gând, pentru a înţelege virtuţile experienţei, adică ale vieţii.

Dintotdeauna sufletul tău te împingea să faci să evolueze şi să dezvolţi viaţa, prin creativitate, astfel ca să trăieşti toate manifestările datorate creativităţii – de la gând la lumină, de la lumină la materie, de la materie la formă, apoi de la forma la gând, de la iubire la bucurie, la invidie, la ură şi la suferinţă, de la suferinţă la bucurie. Sufletul tău te împinge din nou să faci experienţa, din aventură în aventură, pentru a se împlini, pentru a înţelege din plin orice formă a gândului, orice atitudine, orice emoţie – ca să poţi cunoaşte şi înţelege totalitatea gândirii, altfel spus totalitatea lui Dumnezeu, totalitatea Sinelui.

Sufletul tău are foame de lucrurile necunoscute. Atunci când sufletului tău îi e foame de o experienţă, înseamnă că are nevoie de informaţii emotive ce şi le poate oferi. Atât încât el crează un sentiment – o nevoie – care va captiva fiinţa ta în întregime şi te va lansa într-o aventură, o experienţă. Apoi, experienţa fiind terminată şi sentimentele suscitate prin ea fiind potolite, tu ai achiziţionat o comoară inestimabilă de mare preţ, cât tot aurul din planul. Ea te va fi făcut să progresezi în înţelepciune, în aşa fel ca sufletul tău îţi va spune: niciodată nu vei mai avea nevoie să refaci această experienţă căci de acum încolo ai cunoaşterea. După care sufletul tău se va încărca de o altă foame şi vei fi aruncat într-o altă aventură pentru că vei avea o altă viaţă pe care o vei vrea; pentru că focul din tine te incită să cunoşti şi să înţelegi toată viaţa.

Crezi că te-ai lansat vreodată în vreo experienţă ştiind că este o greşeală şi că va fi un eşec? Sigur că nu. Ţi-ai întreprins toate aventurile tale cu mare curiozitate, cu interes, cu încântare. Cu toate că rezultatul lor îţi părea uneori riscant, le întreprindeai totuşi prin faptul

noutăţii lor.

Experienţa ce te aştepta era nouă şi palpitantă şi aveai dorinţă să înveţi prin ea. Chiar dacă uneori o aventură implică suferinţă, aceasta este benefic în măsura prin care emoţia numită „suferinţă" tu înţelegeai mai bine viaţa; atât de bine încât aceasta experienţă a fost încărcată de sens. Apoi te lansai într-o altă aventură, totdeauna din incitările sufletului tău, şi aşa mai departe. Toate aceste aventuri au dat sufletului tău un sentiment de bucurie şi de împlinire.

În toate actele, în toate momentele, tu resimţeai în suflet că experienţa în curs are un sens. Doar după ce ai trăit o aventură, când sentimentele suscitante în tine sunt asimilate – când s-au stabilit în tine sub formă de înţelepciune – atunci eventual îţi spuneai că ai fi putut face mai bine sau altfel. Dar acest „mai bine" nu l-ai fi cunoscut fără aventura în chestiune, care ţi-a acordat puţin din această comoară numită înţelepciune. Merită cineva să fie judecat pentru aceasta? Sigur nu, căci el este inocent; el este într-un proces de ucenicie.

Eşecul este numai o realitate pentru cei ce cred, căci la drept vorbind, nimeni nu eşuează niciodată. Nimeni! În ciuda celor ce ai fi făcut – de orice act demn de dispreţuit, demn de milă, făcut în ascuns (ceea ce în realitate nu era cazul), în ciuda acestor acte, rămâne-ai în viaţă. A eşua înseamnă a încremeni, ceea ce este imposibil deoarece viaţa este continuă – ea se mişcă continuu; în aşa fel încât este imposibil de a se imobiliza sau de a reveni înapoi. În fiecare minut viaţa merge înainte şi se dezvoltă, dând fiecăruia o inteligenţă mereu mărită.

Tu n-ai greşit niciodată, tu n-ai făcut decât să înveţi. Cum ai fi putut înţelege bucuria, dacă n-ai fi cunoscut necazul? Cum ai putea recunoaşte scopul tău dacă apropiindu-te, n-ai fi descoperit că el are o savoare diferită de aceea pe care ţi-ai închipuit-o înainte?

Tu n-ai comis niciodată erori. Absolut niciodată! Niciodată nu ai făcut rău. Nu este niciun motiv să te culpabilizezi (să te simţi vinovat). Toate pretinsele greşeli, toate eşecurile tale sunt paşi făcuţi în direcţia lui Dumnezeu. Şi tu n-ai fi putut aduna toată experienţa pe care o ai acum fără fiecare din aceşti paşi.

Nu te simţi niciodată vinovat. Ucenicia ta, înţelepciunea voastră

au ca nume „iluminarea”. Trebuie să înţelegi că tu ai făcut bine din nevoia că toate actele tale au fost necesare. Şi tu fără încetare ai făcut alegerea corectă. Vei trăi mâine şi ziua binecuvântată de poimâine, cu siguranţă, şi aşa mai departe. În aceste zile vei observa că ţi s-a mărit cunoaşterea ta. De aceea, zilele precedente n-au fost trăite în greşeală, ele te conduc în eternitate.

Eşti dotat cu facultatea de a alege, în virtutea căreia vei putea crea visul tău după dorinţă. Ce contează felul în care l-ai creat, va fi întotdeauna în optica unei înţelegeri pentru a te încărca de simţuri şi astfel ajuţi la conştiinţa globală – niciodată nu o vei micşora pe aceasta, este o imposibilitate. Fiecare aventură întreprinsă de bunăvoie ajută la înflăcărarea şi intensitatea Vieţii. Fiecare gând îmbrăţişat, fiecare iluzie trăită, fiecare descoperire făcută, îţi măreşte înţelegerea şi aceasta măreşte şi hrăneşte la rândul ei mărimea conştiinţei umanităţii în întregime, ce dezvoltă Spiritul lui Dumnezeu.

Sentimentul eşecului sau greşelile dăunează la perceperea măreţiei voastre, atât interioară cât şi exterioară; în prezenţa sa voi nu puteţi distinge toată importanţa voastră în raport cu totalitatea Vieţii. Nu trebuie să doreşti vreodată să ştergeţi vreun episod din trecutul tău. Pentru că acel conflict care a dat ocazia unei experienţe nenorocite, a dat naştere în sufletul tău la frumoase şi nepreţuite perle de înţelepciune. Altfel spus, nu mai ai de trecut niciodată prin visele de ieri, să creezi jocurile de ieri; tu le-ai trăit şi înregistrat în sufletul tău ca sentimente, cele mai autentice comori ale vieţii.

Sunt aici ca să te învăţ că eşti iubit deasupra oricărei închipuiri, căci nefiind niciodată considerat altfel decât ca un Dumnezeu muncindu-se pentru a se înţelege. Fiecare experienţă a nenumăratelor tale vieţi ţi-a adus cunoaştere, înţelepciune, tu ai dat lumii; tu ai ajutat la virtuţile vieţii în desfăşurarea sa.

Vieţile tale au fost minunate mărturii ale focului viu în tine. Ele trebuie considerate cu respect. Orice ai făcut, rămâi Dumnezeu. Oricare ar fi masca, rămâi Dumnezeu. Oricare ar fi viaţa afectivă, tu rămâi Dumnezeu.

Eşti demn de aventurile din această viaţă, de fiecare din ele. Ei bine, şi mai mult încă, eşti demn de splendidele aventuri care te

aşteaptă. Tu nu poţi deveni EU SUNT TOTUL şi să intri în eternitate decât după ce ai înţeles că indiferent de experienţa făcută, ea a avut ca scop înţelegerea Dumnezeului ce eşti – manifestându-se aici şi acum prin experienţele tale pe scena Vieţii.

Cei ce-şi poartă partea lor de greutăţi şi sunt mulţumiţi să o poarte, fie! N-au decât să continue să o facă! Dar cei ce au învăţat de la greutăţile lor şi s-au săturat să le poarte, să se descarce. Cei ce o pot face iubindu-le, îmbrăţişându-le şi lăsându-le în ei; după care nu vor mai fi niciodată incomodaţi de ele. Ei vor vedea minunile vieţii cu un ochi limpede, vor resimţi iubirea liber, fără umbra unei judecăţi şi bucuria de a fi, puternică trambulină a cunoaşterii nelimitate.

Îmbrăţişează-ţi viaţa. Dă-ţi seama că eşti divin şi că forţa fiinţei tale provine din lucrurile făcute. Încetează de a te găsi vinovat. Încetează de a simula tristeţea. Încetează de a te împovăra. Termină de a face pe altcineva responsabil de viaţa ta. Apuc-o! Ţie îţi aparţine.

După ce vei fi îmbrăţişat tot ceea ce ai judecat, iubeşti tot ceea ce ai aruncat, trăieşti toate iluziile tale, ce se va mai întâmpla? Vei fi înţelegător şi compătimitor cu toţi cei ce trebuie să mai facă experienţe. Ai putea să-i iubeşti cum îi iubeşte Tatăl. Vei deveni ceea ce se cheamă sfinţi.

Nu renunţând la viaţă devii un sfânt, retrăgându-te într-o grotă sau în vârful unui munte sau într-un templu să arzi tămâie. Trăindu-ţi viaţa ta, devii sfânt – această viaţă în care Tatăl este – prin entitatea capabilă să îmbrăţişeze şi să iubească omenirea toată.

Pentru a cunoaşte şi a deveni Dumnezeu, nu este decât o singură cale, aceea constând în a trăi şi îmbrăţişa viaţa integral în orice situaţie, astfel că sufletul să dobândească ştiinţa a toată viaţa. Nu poţi cunoaşte suferinţele unui rege, fără a fi fost rege. Şi invers, un rege nu poate cunoaşte umilinţa unui servitor fără să fi fost el însuşi servitor. Femeia credincioasă nu poate cunoaşte frământările concubinei, fără a fi concubină şi aşa mai departe. Astfel, o viaţă virtuoasă înseamnă o viaţă cuprinzând toate lucrurile: prostituata şi preotul, învăţătorul şi fermierul, asasinul şi victima sa, cuceritorul şi cuceritul, copilul şi părintele – orice personaj, orice situaţie iluzorie creată de aventurile omeneşti.

Tu nu vei condamna la altul decât ceea ce tu n-ai acceptat încă în tine însuţi. Odată ce aţi trăit toate situaţiile şi v-aţi împăcat cu ele, atunci devine uşor de înţeles şi la alţii şi de a-i lăsa să fie, fără a-i judeca – ai fost ceea ce sunt şi acum şi ştii că a-i judeca ar însemna să te judeci singur. Atunci ai virtutea adevăratei compasiuni şi sufletul tău cunoaşte profunzimile iubirii; atunci eşti cu siguranţă un Christ, deoarece înţelegând, îi iubeşti şi îi ierţi pe fraţii tăi în limitările lor.

A iubi pe Tatăl în totalitatea Sa, a fi totalitatea Sa, implică a iubi tot ceea ce El este. El este fraţii mult iubiţi CEL care vă înconjoară. Oricare ar fi aparenţa, ei sunt toţi Dumnezeii în realitatea lor, aşa cum şi tu eşti Dumnezeu în realitate. Odată ce ai trăit, trăieşti şi vei trăi experimentând alături de alţii, atunci îl poţi îmbrăţişa pe Dumnezeu în fiecare. Atunci poţi iubi fiecare frate; ceea ce nu înseamnă să mergi la el pentru a-l ajuta şi învăţa. Asta înseamnă a-l lăsa în pace şi să-i permiţi să evolueze în funcţie de nevoile şi intenţiile lui. Destinul unora este de a fi stăpânii războaielor, sau preoţi, sau să strige în piaţă – de aceasta au nevoie şi doresc să o facă.

Cu ce drept vrei tu a-l abate?

Fiecare în această lume – că este sărac sau diform, că este ţăran sau rege – a ales experienţa prin care să înveţe. Îndată ce şi-o va însuşi, când va fi înţeles totul, el va căuta o altă experienţă, câştigând treptat o înţelegere lărgită şi mai profundă.

Fiind înţelegător, devii Christ, tu poţi merge în noroiul conştiinţei limitate şi cu toate acestea să-ţi păstrezi integritatea, vei înţelege masele colcăitoare şi de ce fiecare este cum este, deoarece cândva ai fost ca ei. Vei lăsa fiecăruia dreptul de a fi limitat, aceasta este iubire în sensul cel mai adevărat. Vei şti că numai limitarea singură poate să-l înveţe nelimitarea şi iubirea. Privind o figură din mulţime, îl vedeţi pe Dumnezeu în el, oricare ar fi aparenţa lui. Vei iubi precum Tatăl iubeşte. Vei vedea ceea ce El vede, nu numai în tine ci în toţi. Când vei putea astfel privi pe oricine şi să îi vezi frumuseţea, vei fi pe drumul înălţării – gata de a părăsi acest plan pentru un spaţiu minunat unde vei avea sumedenie de „locuinţe”.

Atunci când redai oamenilor divinitatea lor, când ştii că orice ar face trăiesc pentru Dumnezeu în ei – cum şi tu însuţi trăieşti pentru

Dumnezeu în tine – vei parveni să iubeşti fără discriminare. Oricare ar fi expresia (gândirea) lor, îi vei iubi cu adevărat, iubirea ta nu este condamnată sau restrânsă de vreo judecată. Cu siguranţă în felul acesta este în sine un Christ – un om trăind în felul lui Dumnezeu.

În viaţă drumul constă în a se conforma întotdeauna sentimentelor – a da ascultare sentimentelor sufletului tău şi a întreprinde aventurile pe care aceasta le dictează. Sufletul tău, dacă eşti atent, are limbajul său, îţi va spune care sunt nevoile tale de experienţă. Dacă te încearcă o plictiseală sau dacă nu-ţi vine să faci un lucru, aceasta vrea să însemne că nu ai nevoie de această experienţă, că ai spicuit din ea toată înţelepciunea posibilă. Dimpotrivă, dacă simţi să faceţi un lucru, acest elan al sufletului indică că experienţa din faţa ta este necesară, că virtutea sa este necesară. Dacă îi întoarceţi spatele, experienţa nu va fi decât reluată mai târziu – în viaţa aceasta sau în alta.

Trăieşte adevărul sentimentelor în tine şi iubeşte entitatea care le resimte. Înţelege că ea trebuie să se exprime şi să se împlinească. Dacă doreşti un lucru, oricare ar fi, n-ar fi înţelept să mergi împotriva sentimentului tău; înseamnă că ai în faţa ta o splendidă aventură care va îndulci viaţa ta. Dacă asculţi sentimentele în tine, vei face alegerea bună în toate ocaziile – acela ce va permite minunatului vostru Sine să progreseze în înţelepciunea profundă. Când te opui sentimentelor, rezultatele sunt boala, nevroza, disperarea.

Fă după inima ta, visele tale, dorinţele tale. Ascultă apelul sufletului tău, oricare ar fi, până la sfârşit. Nu vei fi judecat decât în măsura în care accepţi judecăţile altora în locul tău. Şi dacă le accepţi, este din propria voinţă – pentru nevoile experienţei tale.

Va veni un timp, în această viaţă sau într-o viaţă viitoare, când nu vei mai avea ce să faceţi, decât aceea de a fi total. Nu vei mai avea pornirea de a blestema sau judeca prostituata, hoţul, asasinul, ţara agresoare. Tu ai cunoscut toate aceste situaţii şi deci ştii senzaţiile pe care le implică; vei avea completa experienţă pe acest plan, încât nimic nu te mai atrage.

Atunci vor începe pentru tine aventuri noi, pe planuri superioare de fiinţare.

Considerând povestirea pe care ţi-am făcut-o, vei percepe o valoare care va fi mărturia elocventă a Dumnezeului puternic de foc de viaţă ce eşti. De asemenea, vei înţelege că oricare ar fi direcţia dată vieţii tale, ea este aceea care te duce la iluminare. Şi în toată aventura pe parcursul drumului tău, vei câştiga o percepţie mai clară a misterului ce eşti. Se va întâmpla ca să iubeşti ceea ce eşti, să îndrăgeşti mult, să lustruieşti (fig). Lumina fiinţei tale se va mări până în ziua în care ea va putea rivaliza cu marele Ra de pe cer. Pacea fiinţeitale se va intensifica până va rivaliza cu profunzimea nopţii. Niciodată nu vă vei mai renega. Niciodată nu te vei mai altera. Niciodată nu te vei mai judeca. Te vei lasa să fii, aşa cum eşti socotit să fii.

Iubind ceea ce eşti, poţi spune cu graţie şi demnitate, cu forţa umilinţei: „Iubesc foarte tare pe Tatăl, căci Tatăl şi cu mine suntem Unul. Şi iubesc foarte tare ceea ce sunt căci EU SUNT TOTUL, pe care îl simt este esenţa de TOT CEEA CE ESTE". Atunci vei fi în armonie cu fluviul Vieţii. Vei fi un maestru. Vei fi Christ reînviat – christ trezit. Vei fi o lumină pentru lume. Dar mai întâi trebuie să ajungi să iubeşti şi să îmbrăţişezi ceea ce ai făcut şi să înţelegi că totul era pentru binele tău căci ţi-a permis să devii minunata entitate care eşti astăzi.

Eu te-am învăţat o cale regală, aceea care te eliberează de cârligul Karmei, de păcat, de judecată, de plată; căci Tatăl este iubire şi el nu judecă. Tatăl este lipsit de bine şi rău, de aspectele pozitive şi negative. Tatăl este simplu fiinţa care este totul, şi această fiinţă cuprinde ansamblul de oameni, de acte, de gânduri, de emoţii; el cuprinde toate lucrurile! Dacă Tatăl te-ar judeca, pe El însuşi s-ar judeca, ca El şi voi sunteţi unul şi acelaşi.

De asemenea – iubirea de Dumnezeu, care este Viaţa, ţi-a aparţinut întotdeauna. oricât ar fi fost de mizerabile experienţele tale, ele n-au împiedicat Soarele să răsară şi să-şi facă drumul pe cer, nici n-a împiedicat trecerea anotimpurilor, nici păsările să migreze sau piţigoiul să ţipe seara în timp ce lăsaţi storurile. Prin continuitatea a toate acestor lucruri poţi înţelege că viaţa te iartă întotdeauna şi că ea este pentru totdeauna.

Părăseşte această adunare cu inima uşoară şi plină de dragoste.

Căci greutăţile au fost înlăturate de pe umerii tăi şi mântuirea este asigurată. Află că Dumnezeu te iubeşte şi că te-a iubit întotdeauna. Află că nu eşti deloc rău, de altfel nici bun. Află că nu eşti nici perfect, nici imperfect. Află ca voi eşti ceea ce eşti pur şi simplu. Speri în prezenţa Tatălui în viaţa ta de mâine, căci niciodată n-a lipsit în trecut. Şi de fiecare dată când consideri iubirea, gândeşte-te la mine, şi vântul se va ridica ca venind de nicăieri.

Eu voi fi cu tine în fiecare zi a vieţii tale, în timp ce sufletul tău va înflori în înţelepciune, compasiune şi iubire îmbrăţişând astfel toată viaţa.

Aceste ore pe care le-am petrecut împreună au fost un deliciu. Căci a veni în viaţa ta, măcar şi la periferia ei, este cu siguranţă o mare fericire. Tot ceea ce am împărţit, au fost în beneficiul meu, deoarece tu eşti i ceea ce şi eu sunt – Tatăl pe care-l iubesc cu ardoare. O cât de mică contribuţie a mea la evoluţia preţioasei tale fiinţe, îl slăveşte şi măreşte pe Tatăl care este împărăţia ce sunt.

Eu am venit ca un frate la această omenire din care cândva am aparţinut. Am trăit aici şi am cunoscut toate experienţele tale. Ca şi tine am cunoscut disperarea şi am vărsat lacrimi de mâhnire. Am cunoscut visele şi bucuriiletale. Am trăit atunci aici, în mijlocul vostru ca om, ca Dumnezeu-om, în primejdii, disperări şi clipe de glorie efemeră. Am hotărât să revin în această lume pentru că eu te pot înţelege; şi a te înţelege, este de asemenea a te iubi. Dacă am revenit pe acest plan, nu este pentru a te ajuta să vezi că exprimarea în viaţă poate fi mult mai bogată şi să faci să obţii cunoaşterea prin care ai putea dacă doreşti să optezi pentru ca această viaţă să fie mai bogată. Eu ţi-aş cere doar să aplici în viaţa ta, la timpul potrivit şi după mijloacele ce le-ai ales, acele cunoştinţe pe care le judeci fertile pentru evoluţia în nelimitare, armonie şi bucurie.

În timpul existenţei mele pe acest plan, intenţia mea era să devin Dumnezeul Necunoscut şi să merg deasupra oricărei dimensiuni până la aventurile eternităţii. Am parvenit şi acum am revenit să te învăţ că aceleaşi aventuri te aşteaptă de îndată ce ai îmbrăţişat toată viaţa.

Consideră cu atenţie aceste învăţături pe care ţi le-am dat.

Lasă-le să pătrundă în tine; nu vei întârzia să descoperi că ele constituie o inestimabilă comoară.

Lucrurile auzite, văzute, învăţate – este vorba de a le pune în aplicare cu simplitate. Cu cât vei fi mai simplu, cu atât puterea ta se va mări. Dacă doreşti ceva, cere ca acel lucru să ţi se dea! Nicio fiinţă pe acest plan nu este obişnuită să îţi dea. Cere Tatălui, prin Domnul-Dumnezeul fiinţei tale, şi cunoaşteţi că ţi-a fost dat. Face cererea în templul interior, în liniştea spiritului tău; Tatăl te va auzi negreşit.

Eu ştiu cine eşti, cum ştiu activităţile tale şi visele tale. Te gândeşti uneori că nimeni nu te vede, dar înţelege că eşti văzut; totul aşa cum sunt văzute stelele în noaptea profundă. Te ved cine eşti şi ce faci în mod special, cei din lumea invizibilă. Să nu-ţi pese de nimeni. După ce totul a fost spus şi făcut numai pe tine poţi conta – şi pe preţioasa lumină din tine, Dumnezeu Atotputernicul. Fii imparţial cu tine; comportă-te ca individ, iubeşte ceea ce eşti, ca lumina ta să strălucească în toată frumuseţea ei.

Eu eram mai degrabă o entitate solitară, petrecându-şi timpul pe un platou, în timp ce toată lumea se ocupa de ocupaţiile curente. De altfel, în acel loc recules şi despărţit de ritmul obişnuit al existenţei, l-am descoperit pe Dumnezeul Necunoscut.

Lumea nu este piaţă. Cu toate că aceasta mişună de viaţă. Viaţa profundă este în arborele măreţ pe culmile înzăpezite, acolo unde vântul muşcă aerul curat, în intensitatea deşertului sau pe mare. Acest plan este infinit mai bogat decât ceea ce ţi-ai permite să vezi. Îţi rămâne să descoperi adevărata viaţă şi să o investighezi. Tu nu o cunoşti decât prin conştiinţa opresivă a societăţilor tale, prin judecăţile şi idealurile meschine, prin cursa nestăpânită împotriva iluziei timpului.

Pentru a cunoaşte adevărata viaţă, trebuie să mergi în locuri izolate, să apreciezi pacea unui cer în noapte şi luna care luminează până la răsărit. Şi prin inspiraţiile şi visele ce-ţi vor veni, iată că şi tu la rândul tău vei obţine iluminarea. Conştiinţa acolo te va accepta, fratele meu mult iubit! Ea va socoti că şi a ta va deveni eternă, de asemenea. În asemenea circumstanţe poţi tu creşte şi să devii Dumnezeu, să devii de

nezdruncinat în fiecare zi a vieţii tale.

Dumnezeul Necunoscut este linişte, linişte profundă, dar totuşi, El îţi va vorbi, dacă îi dai posibilitatea. Mergi şi explorează-ţi continentul, vizitează-l serios. Fii parte din el, scoate-ţi mătăsurile, bijuteriile, încălţămintea. Fii copleşiţi de simplitatea perimată şi fă experienţa de Dumnezeu în cerul pe caretu l-ai creat. Te rog, fă-o. Tu n-ai trăit cu adevărat, nici nu vei parveni să înţelegi pe Dumnezeul ce eşti, fără a sta în acele locuri şi a avea parte de continua şi eterna conştiinţa.

Prin totalitatea fiinţei mele, prin Tatăl care se consuma în mine, doresc să înţelegi toată valoarea ta, toată iubirea pe care Dumnezeu ţi-o poartă. Îţi doresc ca tu să înţelegi în ce măsură eşti importanţi. Dacă uneori ai impresia că nimeni nu se sinchiseşte să ştie dacă eşti viu sau deja mort, află că eu nu sunt indiferent. Când pierzi din vedere că eşti preţios şi că ai nevoie de un prieten chemă-mă şi voi fi aici.

Voi fi cu tine în fiecare zi a vieţii tale, în timp ce sufletul tău va înflori în înţelepciune, în compasiune şi iubire îmbrăţişând toată viaţa, atât în vizibil cât şi în invizibil.

Totuşi, infinit mai numeroase vor fi momentele când vei vedea pe Dumnezeu în tine, când îl vei înţelege, îl vei cunoaşte.

Ţi-am repetat pe toate tonurile, cel mai extraordinar adevăr al tuturor timpurilor, e să ştii că tu eşti Dumnezeu. Poate în cele din urmă vei începe să înţelegi adevărul spuselor mele. A cunoaşte că tu eşti Dumnezeu, cu siguranţă aceasta nu se poate întâmpla decât prin desfăşurarea momentelor din viaţa ta. Totodată, iubiţii mei fraţi, mi-ar plăcea să vă spun următoarele:

Într-o bună dimineaţă, chiar înaintea răsăritului, în timp ce eşti încă în pat şi când liniştea va fi adâncă, încât va putea fi auzită, te vei trezi dintr-un vis, dar nu un vis în sens obişnuit; te vei scula şi vei merge spre ferestrele slab luminate. Printre picăturile de rouă vei putea privi dimineaţa încă întunecată, apoi cerul plin de promisiunea unei lumini strălucitoare. Privind roua ce scânteiază pe catifeaua închisă a eternităţii, vei observa la orizont Luna care aşteaptă răsăritul unui astru mai strălucitor. Singuri, frisonând la contactul unui sentiment indescriptibil, sunteţi în picioare, contemplând viaţa care se

trezeşte încet, în curând, veţi auzi un freamăt în crângul apropiat – ca şi voi pasărea s-a sculat devreme ca să poată saluta dimineaţa. Ea cântă speranţa şi bucuria prin câteva note melodioase. Acolo, în îndepărtatul orizont, munţii se conturează în violet ca nişte solitare sentimente ale vieţii; ele sunt mari, liniştite şi puternice, înconjurate de o slabă lumină roz.

Uniţi cu această splendoare, care pur şi simplu există, voi nu veţi distinge niciun zgomot în afară de bătăile inimii în faţa admirabilului eveniment, strălucitorul, gloriosul din acea zi, ridicându-se la orizont. Perdeaua întunecoasă încet se destramă, stelele pălesc şi Luna magică îşi dăruieşte frumuseţea răsăritului ce se desfăşoară.

Eşti cu desăvârşire prins de clipa încântătoare, când dintr-odată îţi vei spune: nu vor mai continua aceste dimineţi, fricile noastre, grijile noastre, visele şi iluziile vor fi nişte non-lucruri.

După toate acestea, răsare din spatele munţilor şi vezi o bijuterie de foc ale cărei raze ating valea frumoasă ca nişte mesageri ai speranţei; superbul Ra se ridica în cer, cerul îmbrăţişează toate tonurile de roşu şi de roz, pasărea cântă mai tare şi lumea întreagă se trezeşte în această dimineaţă agrementată şi cu o minunată briză.

În timp ce contempli acest spectacol grandios, adevăr al tuturor acestor clipe, de al căror farmec eşti cuprins te vei lumina, îţi vei lua elanul, înţelegând deodată că tu eşti într-adevăr viaţa lui Ra; cum eşti paşnicele dar puternicele sentimente ale vieţii din îndepărtate orizonturi, cum eşti răsăritul, cu foşfăitul crengilor, picăturile de rouă, cântecul suav al păsării.

Şi la răsăritul următor, vedeţi, Dumnezeu EU SUNT TOTUL, şi vei fi cuprins de o stare de conştiinţă cosmică nelimitată, identificat total şi definitiv cu forţa SUPREMĂ A LIBERTĂŢII ABSOLUTE, unit cu Lumina, Puterea, Continuitatea nouă a acestei forţe, una este să auzi vorbindu-se despre un adevăr, alta este să-l realizezi. Cu toate acestea, la momentul cel mai puţin aşteptat, te vei scula şi contempla o asemenea frumuseţe pe cer, şi conştiinţa acelui adevăr, care prin pacea fiinţei va deveni realitate… într-o bună dimineaţă. Atunci, cuvintele, confuziile, mâniile, renegarea de sine, cercetările, cărţile, instructorii, toate complexităţile relative la înţelegerea lui Dumnezeu vor lua

sfârşit; în locul lor va fi o profundă cunoaştere… imposibil de descris.

Dimineaţa voastră va veni, cum a venit şi pentru mine cândva!

Vindecare mentală şi spirituală

„Ţine minte! Tot ceea ce faci, de la gând, privire, gest, vorbă, faptă, se înregistrează undeva, în finitul care te înconjoară şi când pleci din viaţă te întâlneşti cu noi, fiind direct răspunzători pentru tot ceea ce ai făcut”.

Fiecare este stăpân pe gândurile sale. Acest lucru reprezintă puterea miraculoasă prin care toate lucrurile devin posibile. Emiţi negativ, atragi dezechilibre energetice şi deci, boală; emiţi gânduri pozitive, primeşti starea de bine şi de sănătate. Trebuie să înveţi să deţii controlul absolut asupra mecanismului tău de gândire, supraveghindu-l în permanenţă.

Marea putere a gândului îţi poate vindeca bolile şi astfel, te face fericit din nou, plin de viaţă şi de forţă. Puterea vindecătoare infinita îşi are rădăcinile în subconştientul tău, al gândirii. Schimbându-ţi radical modul de a gândi îţi vei influenţa benefic drumul vieţii.

Gândurile tale sunt active şi constituie seminţele pe care le-am plantat. Subconştientul nu este interesat dacă gândurile tale sunt bune sau rele, ci pur şi simplu răspunde în deplină conformitate cu natura acestor gânduri. El nu te va contrazice niciodată, ci va accepta mereu ceea ce afirmi în mod conştient. Prin urmare, trebuie să fii decis să alegi viaţa, sănătatea şi iubirea. Renunţând la vechile tipare înrădăcinate în subconştient, vei câştiga o viaţă sănătoasă.

Gândul este viaţă. Gândurile tale creează mediul înconjurător şi lumea ta. Dacă ai gânduri sănătoase, îţi poţi păstra sănătatea. Dacă întreţinem gânduri de boală, nu vei avea niciodată o sănătate bună şi nici frumuseţe şi armonie. Nu trebuie să uiţi: corpul este produsul minţii şi mintea ta îl controlează. Dacă te menţii pe poziţia gândurilor viguroase, la fel îţi va fi corpul. Gândurile de iubire, pace, mulţumire, puritate, perfecţiune promovează o sănătate radioasă. Corpul este asociat minţii. Dacă te doare dintele sau stomacul, mintea este imediat afectată.

A înceta să gândim corect, înseamnă a fi perturbaţi. Dacă există o stare depresivă în minte, nici corpul nu poate funcţiona corect.

Sănătatea mentală este mai importantă decât cea fizică. Dacă mintea este sănătoasă, corpul va fi sănătos. Dacă mintea emite gânduri pure, bolile vor părăsi corpul.

Fiecare gând, cuvânt sau emoţie provoacă o vibraţie în fiecare celulă a corpului şi lasă acolo o impresie adâncă. Trebuie să înveţi să înlocuieşti gândul nociv cu gânduri bune. De exemplu: gândul de curaj va servi imediat drept antidot puternic contra urmărilor gândului de frică.

Este foarte important de ştiut că fiecare celulă a corpului creşte, suferă, primeşte un impuls de viaţă sau de moarte la fiecare gând care îţi trece prin minte.

Intoxicarea corpului fizic nu este doar consecinţa unei alimentaţii dezechilibrate, cum se crede, ci şi rezultatul unor factori emoţionali. Supărarea, furia, nemulţumirea modifică funcţionarea corectă a bilei, a ficatului şi inflamează mucoasa intestinului subţire. Teama transformă mucoasa intestinului gros. Drept urmare, abdomenul se balonează apărând disconfortul fizic, insomniile, dereglările metabolice. Toate aceste modificări determina o reacţie imunitară anormală.

Gândurile negre sunt direct răspunzătoare de „otrăvurile" din mental, apoi se răsfrâng asupra corpului fizic. Aşa iau naştere bolile. Sentimentele negative reprezintă otravă şi stres pentru întregul organism.

Furia, mânia, răzbunarea, duc la dereglarea echilibrului acidobazic. Aşadar, tensiunea nervoasă blochează intestinele, făcându-le inactive. Dacă omul continuă să fie nervos, încărcătura emoţională devine cronică, iar dezechilibrele nutriţionale specifice devin mai pronunţate. Sodiul şi apa sunt reţinute în organism, în timp ce potasiul, vitamina C, magneziul şi vitamina B sunt epuizate.

Ce-i foarte trist, este faptul că te sinucizi lent, dar sigur, neglijând anumite semne particulare de încetinire a funcţiilor unor organe, apărând astfel: indigestia, colita, constipaţia, circulaţia sanguină deficitară, etc. Pe fondul acestor dereglări, stresul, furia, teama, nervozitatea, nemulţumirea, neliniştea accentuează starea de boală şi de îmbătrânire prematură.

Când gândirea se purifică, afirmând binele, nu se produc asemenea blocaje. Imediat ce îţi creezi imaginea noului mod de viaţă şi de gândire în minte şi inimă, înseamnă ca doreşti o schimbare interioară. În funcţie de cum gândeşti, declanşezi în propriul organism reacţii şi mecanisme ale căror urmări le vei suporta.

Una din legile Divine la care este supus omul este Legea Cauzei şi a Efectului, care este cunoscută şi sub numele de Legea Karmei. La fel cum acţionează în planul fizic, Legea Karmei acţionează şi în planul mental şi în cel spiritual. Deci, bolile au cauze fizice, mentale şi spirituale (cauzele spirituale ale bolilor vor fi tratate într-o apariţie viitoare). Omul, ca să-şi ia toate examenele din şcoala vieţii, trebuie să coreleze vindecarea fizică cu cea mentală şi cea spirituală. Nu întotdeauna toate examenele vieţii sunt trecute, şi pentru asta revenim la viaţă într-o noua încarnare. Numai astfel progresăm şi ne înălţăm spiritual, pentru ca totul este evoluţie.

Deci, orice boală are şi o cauză mentală. Gândurile rele, grijile, fricile, toate răutăţile şi negativităţile tale produc boli în planul mental, care, în timp se manifestă în plan fizic. De aceea, pentru a trata o boală, este necesar să-i cunoşti originea, cauza. Degeaba vei trata cu medicamente o boală care îşi are originea în planul mental. Cel mai bun medicament este să-l faci pe pacient să înţeleagă mecanismele îmbolnăvirii şi vindecării. Când va înţelege acest lucru, prin programare mentala pozitiva el se va putea vindeca singur, dacă nu cumva boala are şi o cauză spirituală. Atunci, programarea pozitivă are efect diminuat. Bolnavul suportă astfel consecinţele faptelor sale. Se poate vindeca numai prin suferinţă, rugăciune, smerenie şi bunăvoinţa divină sau va duce cu el mai departe aceeaşi problemă în viaţa viitoare, pentru că nu întotdeauna terminăm de achitat toate datoriile într-o singură încarnare; în funcţie de câte greşeli ai de îndreptat, îţi poţi întinde aceasta acţiune chiar pe parcursul mai multor vieţi viitoare.

Când vei reuşi să intri în atmosfera mentală pozitivă, tiparele vechii gândiri se vor aranja, iar structura moleculară a organismului se va modifica, conform noii stări, în consecinţă. Factorul hotărâtor în vindecare este percepţia individuală reflectată în gândurile pozitive.

Miracolul vindecării stă în gândurile tale despre sănătate.

În acest capitol vei găsi cauzele mentale ale bolilor şi noul model de gândire pentru fiecare boală în parte de care are nevoie subconştientul pentru a instala în el noul mesaj utilizat pentru anihilarea programării negative şi instalarea sănătăţii. Perioada de a capta şi instala mesajul este de 21 de zile.

Nu trişa şi nu încerca să păcăleşti o lume perfecta ca cea a subconştientului. Citeşte-i mesajul de la „noul model de gândire" timp de 21 de zile, de 3 ori pe zi, cate 10 – 15 minute. Evită recitarea mecanică a formulelor. Ceea ce citeşti încercă să trăieşti. Puterea gândirii pozitive constă în repetiţie, în insistenţa de a emite aceleaşi gânduri bune şi de a avea deplină încredere în aplicabilitatea lor.

Bolile vor fi date în ordine alfabetică şi voi folosi următoarele prescurtări:

C.M.P. = cauza mentală a problemei

N.M.G. = noul model de gândire

Secţiune 1.02 VINDECAREA PRIN GÂNDIRE

Boli cu litera A

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Abcese

C.M.P.: Gânduri efervescente (agitate) la adresa rănirilor. Slăbiciuni şi răzbunare.

N.M.G.: Permit gândurilor mele să fie libere. Trecutul s-a dus. Sunt în pace şi în armonie neîncetat.

Secţiune 1.03 Accidente

Secţiune 1.04 C.M.P.: Incapacitate de a vorbi despre şi pentru sine. Revolta împotriva autorităţii Divine… Credinţa în violenţă.

N.M.G.: Eliberez din mine modelul care mi-a creat aceasta problema. Sunt în pace şi în armonie neîncetat. Merită să fac asta pentru mine.

Acnee

C.M.P.: Neacceptarea sinelui. Îţi displace propria persoană.

N.M.G.: Sunt o expresie Divină a vieţii. Mă iubesc şi mă accept aşa cum sunt în clipa de faţă.

Adenoidita (polipi)

C.M.P.: Discuţii în familie, controverse. Copilul nu se simte binevenit (simte într-un fel că e nedorit).

N.M.G.: Acest copil este dorit, binevenit şi iubit profund.

Boala lui Addison

C.M.P.: Malnutriţie emoţională severă. Mânie la adresa sinelui.

N.M.G.: Am grijă cu toată dragostea de corpul meu, de mintea mea şi de emoţiile mele.

Alcoolism

C.M.P.: „La ce bun?" Sentimentul inutilităţii, vinovăţiei, nepotrivirii. Respingerea sinelui.

N.M.G.: Trăiesc în prezent. Fiecare moment este nou. Îmi cunosc propria valoare. Mă iubesc şi mă aprob.

Alergii

C.M.P.: „La cine eşti tu alergic? „Îţi respingi propria putere.

N.M.G.: Lumea este sigura şi prietenoasă. Sunt în siguranţă. Îmi trăiesc viaţa în pace.

Boala Alzheimer

C.M.P.: O dorinţă de a părăsi planeta. Incapacitatea de a înfrunta şi accepta viaţa aşa cum e.

N.M.G.: Totul se petrece într-o perfectă ordine spaţiu-timp. De fiecare dată se desfăşoară acţiunea dreapta a Divinităţii. Iert şi eliberez trecutul.

Amnezie

C.M.P.: Teama. Frica de viaţă. Incapacitatea de a „sta singur pe picioarele tale".

N.M.G.: Inteligenţa, curajul şi valoarea personală sunt întotdeauna prezente. Viaţa este sigura.

Anemie

*C.M.P.: Atitudinea „*Da' – *dar…". Lipsa bucuriei. Teama de viaţă. Sentimentul de a nu fi suficient de bun.*

N.M.G.: Mă simt în siguranţă experimentând bucuria în toate domeniile vieţii. Iubesc viaţa.

Anorexie

C.M.P.: Refuzul propriei vieţi. Frica extremă, ură faţă de sine şi respingere.

N.M.G.: Este bine să fiu eu. Sunt minunat exact așa cum sunt. Aleg să trăiesc. Aleg bucuria și mă accept.

Anus, hemoroizi

C.M.P.: Mânie în relațiile ce nu dorești să le eliberezi.

N.M.G.: Mă eliberez cu ușurință de ceea ce nu mai am nevoie în viață.

— Abcese ale anusului, fistulă

C.M.P.: Eliberarea incompleta de „vechituri". Păstrez resturi ale trecutului.

N.M.G.: Iubirea este cea cu ajutorul căreia mă eliberez total de trecut. Sunt liber. Sunt iubire.

— Sângerări ano-rectale

Secțiune 1.05 C.M.P.: Mânie și frustrare.

N.M.G.: Am încredere în procesul vieți. În viața mea se desfășoară doar acțiunea dreaptă și bună.

— Prurit în zona anală

C.M.P.: Vinovăție din trecut. Remușcări.

N.M.G.: Mă iert pe mine însumi cu iubire. Sunt liber.

— Dureri în zona anală

C.M.P.: Vinovăție. Dorința de pedepsire. „Nu sunt suficient de bun".

N.M.G.: Trecutul s-a dus. În prezent, mă iubesc și mă aprob.

Anxietate

C.M.P.: Neîncredere în fluxul și procesul vieții.

N.M.G.: Mă iubesc și mă aprob. Am încredere în viață. Sunt în siguranță.

Apatie

C.M.P.: Rezistența la sentimente. Teama. Înăbușirea sinelui.

N.M.G.: Mă simt în siguranță. Mă deschid vieții. Doresc să experimentez viața.

Apendicită

C.M.P.: Frica. Teama de viață, blocând curgerea binelui.

N.M.G.: Sunt în siguranța și las viața să curgă cu bucurie.

Apetit – excesiv

C.M.P.: Teama. Nevoie de protecție. Judecarea emoțiilor.

N.M.G.: Sunt în siguranță. Este bine să simți. Sentimentele mele

sunt normale şi acceptabile.

Apetit – pierdut

C.M.P.: Teama. Protejarea sinelui. Neîncredere în viaţă.

N.M.G.: Mă iubesc şi mă aprob. Sunt în siguranţă. Viaţa e sigură şi plină de bucurie.

Artere (afecţiuni)

C.M.P.: Se blochează transportarea bucuriei vieţii.

N.M.G.: Sunt plin de bucurie. Aceasta curge prin mine cu fiecare bătaie a inimii mele.

Ateroscleroza

C.M.P.: Rezistenţa. Tensiune. Vederi înguste. Refuzul de a vedea binele.

N.M.G.: Sunt complet deschis către viaţă şi bucurie. Aleg să privesc şi să înţeleg totul cu dragoste.

Artrita

C.M.P.: Te simţi neiubit. Criticism. Resentimente.

N.M.G.: Eu sunt dragoste. Aleg acum să mă iubesc şi să mă aprob. Îi privesc pe ceilalţi cu dragoste.

Asfixie (insuficienţă respiratorie acută)

C.M.P.: Teama. Neîncredere în procesul vieţii. Prizonier în trecut în copilărie.

N.M.G.: Este bine pentru mine să cresc, să mă maturizez. Lumea este sigură. Eu sunt în siguranţă. Astm

C.M.P.: Iubire înăbuşită. Incapacitate de a respira pentru sine. Se simte sufocat. Înăbuşirea plânsului.

N.M.G.: Este sigur acum, pentru mine, să preiau răspunderea propriei mele vieţi. Aleg libertatea.

Astm la copii

C.M.P.: Teama de viaţă. Refuzul de a fi aici.

N.M.G.: Acest copil este în siguranţă şi iubit. El este binevenit şi îngrijit cu duioşie.

Afecţiuni incurabile

C.M.P.: Nu poate fi vindecat prin metode externe. Trebuie mers în adâncul fiinţei pentru a declanşa vindecarea. A venit de nicăieri şi se va duce, de asemenea nicăieri.

N.M.G.: Zilnic se întâmpla minuni. Merg în interiorul fiinţei mele pentru a dizolva şabloanele, modelele ce au creat suferinţa şi ACUM accept vindecarea şi ajutorul Divin.

Amenoree

C.M.P.: Nu vrei să fii femeie. Nu îţi place propria persoană.

N.M.G.: Îmi găsesc bucuria în cine sunt. Sunt o frumoasa expresie a vieţii, curgând perfect tot timpul.

Artrita reumatoidă

C.M.P.: Criticism profund al autorităţii. Se simte lăsat deoparte.

N.M.G.: Sunt singura mea autoritate. Mă iubesc şi mă aprob. Viaţa este bună

Arsuri

C.M.P.: Mânie. Ardere. Furie.

N.M.G.: Creez numai pace şi armonie în mine şi în jurul meu.

Atac vasovagal

C.M.P.: Teamă. Lipsa de cooperare. Întunecare.

N.M.G.: Am tăria, puterea şi cunoştinţele de a mă descurca în toate problemele vieţii.

Articulaţie mandibulară (afecţiuni)

C.M.P.: Supărare. Resentiment. Dorinţa de răzbunare.

N.M.G.: Doresc să schimb tot ce în mine a creat această situaţie. Mă iubesc şi mă aprob. Sunt în siguranţă.

Articulaţii (afecţiuni)

C.M.P.: Imposibilitatea de a schimba direcţia cu uşurinţă în viaţă.

N.M.G.: Eu curg cu uşurinţă odată cu schimbarea. Viaţa mea este ghidată Divin şi întotdeauna merg în aceeaşi direcţie.

Articulaţie pumn (afecţiuni)

C.M.P.: Imposibilitate de mişcare cu uşurinţă în tot ceea ce faci.

N.M.G.: Mă descurc cu uşurinţă şi bucurie în experienţele mele de viaţă.

Avort spontan

C.M.P.: Teamă. Frică de viitor. Nu acum. Mai târziu. Planificare nepotrivită.

N.M.G.: Acţiunea Divina justă se manifestă întotdeauna în viaţa *mea. Mă iubesc şi mă aprob. Totul este bine. Comunic cu iubire cu tot*

ceea ce mă înconjoară.

Amigdalita

C.M.P.: Teamă. Emoţii reprimate. Creativitate rigidă.

N.M.G.: Tot ceea ce este bun şi bine curge acum liber în jurul meu. Ideile Divine se exprimă prin mine. Sunt în pace.

Abces periamigdalian

C.M.P.: Credinţa puternică de a nu putea vorbi pentru sine. Necesitatea cererii unui ajutor.

N.M.G.: Este dreptul meu din naştere să-mi satisfac necesităţile. Acum doresc, cer şi primesc cu iubire şi cu uşurinţă.

Atac apoplexie

C.M.P.: Fuga de familie, de sine şi de viaţă.

N.M.G.: În Univers mă simt acasă. Sunt înţeles şi sunt în siguranţă.

Accident cerebro-vascular

C.M.P.: Renunţare. Rezistenţă. Mai bine mor decât să mă schimb. Respingerea vieţii.

N.M.G.: Viaţa este schimbare, mă adaptez uşor la nou. Accept viaţa: trecut, prezent şi viitor.

Afte

C.M.P.: Furie faţă de acţiuni greşite.

N.M.G.: Cu iubire, îmi accept deciziile, ştiind că sunt liber şi mă schimb. Sunt în siguranţă.

Boli cu litera B

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Braţe (afecţiuni)

C.M.P.: Incapacitatea şi inabilitatea de a îmbrăţişa experienţele vieţii.

N.M.G.: Îmi îmbrăţişez experienţele vieţii cu iubire, cu uşurinţă şi cu bucurie.

Boala Bright

C.M.P.: Trăieşti sentimentul de copil care nu face nimic corect şi nu este suficient de bun.

N.M.G.: Mă iubesc şi mă aprob. Îmi pasă de mine. Sunt mereu total adecvat.

Băşicuţe pe piele

C.M.P.: *Rezistenţă*. *Lipsa protecţiei emoţionale*.

N.M.G.: *Curg uşor odată cu viaţa şi cu fiecare nouă experienţă*. *Totul este bine*.

Bronşita

C.M.P.: *Mediu familial inflamat*. *Argumente şi ţipete*. *Foarte rar, linişte*.

N.M.G.: *Declar pace şi armonie cu mine şi în jurul meu*. *Totul este bine*.

Bulimie

C.M.P.: *Teroare fără speranţă*. *O purgare frenetică a urii de sine*.

N.M.G.: *Sunt iubit, hrănit şi sprijinit de viaţa însăşi*. *Este bine că trăiesc*.

Bursite

C.M.P.: *Mânie reprimată*. *Dorinţa de a lovi pe cineva*.

N.M.G.: *Iubirea relaxează şi eliberează tot ce nu se armonizează cu sinele meu*.

Bolile copilăriei

C.M.P.: *Credinţa în concepte sociale şi legi false*. *Comportament copilăros al adulţilor în jurul copiilor*.

N.M.G.: *Acest copil este protejat de Divinitate şi înconjurat cu dragoste*. *Noi cerem imunitate mentală*.

Boli cronice

C.M.P.: *Refuz de a schimba*. *Teamă de viitor*. *Nesiguranţă*.

N.M.G.: *Doresc să mă schimb şi să mă dezvolt* (*să evoluez*).

Boala Huntington

C.M.P.: *Resentiment pentru că nu eşti capabil să-i schimbi pe alţii*. *Lipsa de speranţă*.

N.M.G.: *Eliberez tot controlul Universului*. *Sunt în pace cu mine şi cu viaţa*.

Boli psihice

C.M.P.: *Fuga de familie*. *Separare violentă de viaţă*.

N.M.G.: *Această minteâşi cunoaşte adevărata identitate şi este un punct de creaţie Divină a propriei manifestări*.

Boala Paget

C.M.P.: Simţi că nu mai există fundaţie pe care să construieşti şi nimănui nu-i pasă.

N.M.G.: Ştiu că viaţa mă sprijină dezinteresat şi glorios. Viaţa mă iubeşte. Vieţii îi pasă de mine.

Bâlbâială

C.M.P.: Insecuritate. Neputinţa exprimării eului. Nu i se permite să plângă.

N.M.G.: Sunt liber să vorbesc pentru mine. Sunt sigur în exprimarea mea. Comunic doar prin iubire.

Boli venerice

C.M.P.: Vină sexuală. Nevoia de pedeapsă. Credinţa că organele genitale sunt murdare şi păcătoase. Abuz faţă de alte persoane.

N.M.G.: Cu iubire şi bucurie îmi accept sexualitatea şi exprimarea sa. Accept numai gândurile care mă sprijină şi mă fac să mă simt bine.

Bătături

C.M.P.: Zone densificate ale grijilor. Încăpăţânare în a te agăţa de durerile trecutului.

N.M.G.: Mă mişc înainte, eliberat de trecut. Sunt în siguranţă. Sunt liber.

Boli cu litera C

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Comedoane (puncte negre)

C.M.P.: Mici izbucniri de mânie.

N.M.G.: Sunt calm şi senin în gândurile mele.

Crampe abdominale

C.M.P.: Teamă. Proces stopat în evoluţia vieţii.

N.M.G.: Am încredere în procesul vieţii. Sunt în siguranţă.

Chelie

C.M.P.: Teamă. Tensiune. Încercarea de a controla totul. Neîncredere în procesul vieţii.

N.M.G.: Sunt în siguranţă. Mă iubesc şi mă aprob. Am încredere în viaţă.

Cheratită

C.M.P.: Furie extremă, devastatoare, terifiantă. Dorinţa nebună de

a lovi sau de a distruge pe oricine şi orice din cale.

N.M.G.: Permit iubirii din adâncul inimii mele să vindece absolut tot ceea ce văd. Aleg pacea. Totul este bine în lumea mea. Cataractă

C.M.P.: Incapacitate de a vedea înainte cu bucurie.

N.M.G.: Viaţa este eternă şi plină de bucurie.

Congestie cerebrală

C.M.P.: Respingerea vieţii. Renunţare. Încăpăţânare". Mai bine mor decât să mă schimb".

N.M.G.: Viaţa se schimbă, iar eu integrez noul cu uşurinţă. Accept viaţa: trecut, prezent şi viitor.

Creier (afecţiuni)

C.M.P.: Tabloul de siguranţă, computerul organismului este în dezordine.

N.M.G.: Sunt operatorul iubitor al minţii mele.

Cancer

C.M.P.: Rană adâncă. Resentiment stagnat de multă vreme. Durere sau secret adânc ce mănâncă din viaţă sau din eu, creând ură. „Care este rostul vieţii?"

N.M.G.: Iert şi eliberez trecutul cu iubire. Aleg să-mi umplu lumea cu bucurie şi mă aprob.

Candida

C.M.P.: Te simţi păgubit. O grămadă de frustrări şi supărări. Pretenţios şi fără încredere în relaţii.

N.M.G.: Îmi permit să fiu tot ce pot să fiu şi merit ce-i mai bun în viaţă.

Celulita

C.M.P.: Mânie depozitată şi pedeapsă a vieţii, a eului.

N.M.G.: Îi iert pe ceilalţi. Mă iert şi pe mine. Sunt liber să mă bucur şi să iubesc viaţa.

Colesterol

C.M.P.: Obturarea canalelor bucuriei. Teama de a accepta bucuria.

N.M.G.: Aleg să iubesc viaţa. Canalele mele sunt larg deschise. Este atât de bine să primeşti bucuria.

Circulaţie

C.M.P.: *Incapacitatea de a simți și exprima emoțiile într-un mod pozitiv* (*de exemplu*: *bucuria*).

N.M.G.: *Sunt liber să circul iubirea și bucuria în orice parte a vieții mele. Iubesc viața.*

Colici (*la copii*)

C.M.P.: *Iritație mentală, nerăbdare, enervare datorită mediului.*

N.M.G.: *Acest copil răspunde la iubire și la gânduri de iubire. Totul este în pace.*

Colita

C.M.P.: *Insecuritate. Mediu înconjurător supraexigent. Sentiment de opresiune și înfrângere. Mare nevoie de afecțiune.*

N.M.G.: *Mă iubesc și mă aprob. Îmi creez propria bucurie. Vreau să fiu un câștigător în viață. Sunt parte a ritmului perfect de curgere a vieții.*

Conjunctivită

C.M.P.: *Mânie și frustrare referitoare la ceea ce cauți în viață.*

N.M.G.: *Văd totul cu ochi de iubire. Există această soluție armonioasă și eu o accept acum.*

Constipație

C.M.P.: *Refuzul de a te elibera de vechile idei. Fixarea în trecut. Uneori jigniri, insulte, zgârcenie.*

N.M.G.: *De îndată ce mă eliberez de trecut, sosește un val nou, proaspăt și vital. Permit vieții să curgă prin mine.*

Crampe

C.M.P.: *Tensiune. Teamă. Înfricoșare. Reținere.*

N.M.G.: *Mă relaxez și permit minții mele să fie în pace.*

Crushingsindrom

C.M.P.: *Dezechilibru mental. Idei distrugătoare. Sentimentul de a fi dominat.*

N.M.G.: *Cu iubire îmi mențin mintea și corpul în echilibru. Acum eu aleg gândurile care mă fac să mă simt bine.*

Chisturi

C.M.P.: *Fuga de vechile emoții dureroase. Alimentare de dureri. O creștere falsă*, greșită.

N.M.G.: *Amintirile mele sunt frumoase pentru ca eu vreau să le fac*

așa. Mă iubesc.

Fibroza chistică

C.M.P.: Convingerea ca viața nu va merge pentru tine. „Biata de mine…"

N.M.G.: Viața mă iubește și eu iubesc viața. Accept să primesc toată abundența, libertatea și bucuria vieții.

Cot (afecțiuni)

C.M.P.: Schimbări de direcție și neacceptarea experiențelor noi.

N.M.G.: Trec cu ușurință prin noi experiențe, noi direcții și noi schimbări.

Colelitiază (litiază biliară)

C.M.P.: Amărăciune. Gânduri dure. Condamnare. Mândrie.

N.M.G.: Eliberez cu bucurie trecutul. Viața este dulce și așa sunt și eu.

Cefalee

C.M.P.: Invalidarea sinelui. Criticarea sinelui. Teamă.

N.M.G.: Mă iubesc și mî aprob. Mă văd pe mine și tot ceea ce fac cu iubire. Sunt în siguranță.

Coșuri

C.M.P.: Mici izbucniri de mânie în exterior. Ascunderea urâțeniei.

N.M.G.: Gândurile mele sunt calme și eu sunt senin. Mă accept ca fiind frumos și iubit.

Canal dentar

C.M.P.: Nu mai poate mușca nimic. Rădăcina credinței a fost distrusă.

N.M.G.: Creez fundații solide pentru mine și viața mea. Aleg ca credințele mele să mă sprijine cu bucurie.

Colită spastică

C.M.P.: Teama de înfrângere. Nesiguranța.

N.M.G.: Trăiesc cu bucurie. Viața mă ajută întotdeauna. Totul este bine.

Coma

C.M.P.: Teama. Fugind de ceva sau de cineva.

N.M.G.: Noi te înconjurăm cu dragoste și siguranță. Îți creăm un spațiu pentru vindecare. Tu ești iubire.

Cangrene

C.M.P.: *Morbiditate intelectuală*. *Pierdera bucuriei* datorită *gândurilor otrăvite*.

N.M.G.: *Acum aleg gânduri armonioase şi las bucuria să curgă liber spre mine*.

Secţiune 1.06 Boli cu litera D

C.M.P. = *cauza mentală a* problemei

N.M.G. = *noul model de gândire*

Degete (*afecţiuni*)

C.M.P.: *Nearmonizare cu detaliile vieţii*.

N.M.G.: *Sunt în deplina pace cu toate detaliile vieţii*.

— Degetul mare

C.M.P.: *Probleme cu intelectul şi grijă*.

N.M.G.: *Mintea mea este în pace*. *Sunt în siguranţă*.

— Degetul arătător

C.M.P.: *Probleme cu egoul şi frica*.

N.M.G.: *Mă aflu într-o deplină siguranţă*. *Sunt în pace*.

— Degetul mijlociu

C.M.P.: *Probleme cu furia şi sexualitatea*.

N.M.G.: *Mă simt bine cu propria sexualitate*. *Sunt în pace*.

— Degetul inelar

C.M.P.: *Necazuri şi probleme cu mariajul sau diverse legături*.

N.M.G.: *Sunt într-o iubire plină de pace*.

— Degetul mic

C.M.P.: *Probleme cu familia şi prefăcătoria*.

N.M.G.: *Sunt eu însumi cu familia vieţii*. *Mintea mea este în pace*. *Sunt în siguranţă*.

Degete artritice

C.M.P.: *Dorinţa de pedepsire*. *Culpabilizări*. *Senzaţia de victimă*

N.M.G.: *Privesc şi înţeleg cu iubire*. *Îmi ofer întreaga experienţă Luminii şi Iubirii*.

Degete de la picioare

C.M.P.: *Probleme cu micile detalii din viitor*.

N.M.G.: *Toate detaliile au grijă de mine*.

Dureri

C.M.P.: Tânjire după iubire, dorința de a fi îmbrățișat, păstrat.

N.M.G.: Mă iubesc și mă accept din adâncul ființei mele. Am grijă de mine și sunt în siguranță.

Dureri de cap

C.M.P.: Nerecunoașterea propriei ființe. Autocriticism. Frică.

N.M.G.: Mă iubesc și mă accept. Mă văd așa cum sunt într-adevăr și tot ce fac privesc cu bucurie. Sunt în deplina siguranță. Sunt în pace.

Durere (fizică)

C.M.P.: Vina. Vina îndepărtată care își cere pedepsirea și răzbunarea.

N.M.G.: Renunț cu iubire la trecut. Totul înseamnă libertate și eu însumi sunt liber. Acum totul este bine în inima mea.

Dureri (osoase, vertebrale)

C.M.P.: Furie neexprimată, sedimentată.

N.M.G.: Îmi exprim emoțiile cu bucurie într-un mod pozitiv.

Diabet

C.M.P.: Tânjind după ceea ce ar fi putut să aibă sau să fie. Nevoia exagerată de a controla totul. Regrete adânci. „Nimic dulce nu a rămas".

N.M.G.: Acest moment este plin de bucurie. Acum aleg să experimentez și să gust partea dulce a vieții.

Demența

C.M.P.: Refuzul de „a cădea la pace" cu lumea așa cum este ea. Furie și lipsă de speranță.

N.M.G.: Mă aflu în locul meu perfect.

Depresie (Dezamăgire)

C.M.P.: Simți furie deși nu ai dreptate. Lipsă de speranță. Disperare.

N.M.G.: Mă aflu departe de limitările și fricile oamenilor. Îmi trăiesc propria viață cu bucurie, plină de vitalitate și lumină.

Diaree

C.M.P.: Teamă. Respingere. Fugă. Renunțare.

N.M.G.: Hrănirea mea, asimilarea și eliminarea sunt într-o ordine perfectă. Sunt în pace și în echilibru perfect cu viața însăși.

Dizenterie

C.M.P.: Frică și furie intensă.

N.M.G.: *În mintea mea creez o stare de pace adâncă, iar corpul meu oglindeşte acest lucru.*

Dizenterie amoebiană

C.M.P.: *Credinţa ca „ei" sunt gata să te prindă.*

N.M.G.: *Sunt singura putere şi autoritate din viaţa mea.*

Dizenterie bacilară

C.M.P.: *Opresiune şi lipsă de speranţă, disperare.*

N.M.G.: *Sunt plin de viaţă, de bucurie de a trăi şi plin de energie.*

Clismenoree

C.M.P.: *Furie faţă de propria persoană. Ura, antipatie faţă de corp sau faţă de femei.*

N.M.G.: *Îmi iubesc corpul. Mă iubesc pe mine însămi. Îmi iubesc toate ciclurile. Totul este în ordine.*

Dureri dentare

C.M.P.: *Oscilări şi decizii îndelung amânate. Incapacitate de a selecta ideile pentru analiză şi decizie.*

N.M.G.: *Deciziile mele sunt bazate pe principiul adevărului şi sunt protejat ştiind că doar acţiunile corecte îşi găsesc locul în viaţa mea. Măsele de minte sfărâmate*

C.M.P.: *Nepermiterea spaţiului de gândire să creeze* o nouă *fundaţie.*

N.M.G.: *Îmi deschid conştiinţa către o viaţă în plină evoluţie. Există spaţiu suficient pentru a mă dezvolta şi a mă schimba. Boli cu litera E*

C.M.P. = cauza mentală a problemei

N.M.G. = noul model de gândire

Echimoze

C.M.P.: *Mici ciocniri în viaţă. Autopedepsire.*

N.M.G.: *Mă iubesc şi-mi sunt drag. Sunt bun şi gentil cu mine. Totul este bine.*

Enurezis

C.M.P.: *Frica de un părinte, în special de tata.*

N.M.G.: *Acest copil este privit cu iubire, compasiune şi înţelegere. Totul este bine.*

Echilibru (*pierderea sa*)

C.M.P.: Gândire împrăştiată. Necentrare.

N.M.G.: Mă centrez în siguranţă şi accept perfecţiunea vieţii mele. Totul este bine.

Eczema

C.M.P.: Erupţii mentale. Antagonisme.

N.M.G.: Armonia şi pacea, dragostea şi bucuria mă înconjoară şi rămân cu mine. Sunt în siguranţă.

Emfizem (pulmonar)

C.M.P.: Teama de a accepta viaţa. Nu merită să trăieşti.

N.M.G.: Este dreptul meu din naştere să trăiesc din plin şi în libertate. Iubesc viaţa. Mă iubesc pe mine.

Epilepsie

C.M.P.: Mania persecuţiei. Respingerea vieţii. Sentimentul unui mare efort. Auto-violenţa.

N.M.G.: Aleg să văd viaţa eternă plină de bucurie. Sunt etern, bucuros şi în pace.

Edem

C.M.P.: De ce sau de cine nu te poţi desprinde; ce îţi este teamă să pierzi?

N.M.G.: De bunăvoie mă eliberez de trecut. Este bine pentru mine să-l uit. Sunt liber acum.

Endometroză

C.M.P.: Insecuritate, dezamăgire şi frustrare. Înlocuirea iubirii de sine cu substituenţi învinuitori.

N.M.G.: Sunt puternică şi dorită. Este minunat să fii femeie. Mă iubesc şi sunt împlinită.

Entorse

C.M.P.: Mânie şi rezistenţă. Nu doreşti să te mişti în anumite sectoare ale vieţii.

N.M.G.: Am încredere ca viaţa ma conduce spre binele meu. Sunt împăcat.

Excrescenţe

C.M.P.: Hrănirea unor vechi dureri. Întreţinerea resentimentelor.

N.M.G.: Iert uşor. Mă iubesc în totalitate şi îmi port de grijă. Sunt mulţumit. Boli cu litera F

C.M.P. = cauza mentală a problemei N.M.G. = noul model de gândire

Faţa (orice afecţiune legată de faţă)

C.M.P.: Ceea ce arătăm lumii.

N.M.G.: Este bine să fiu eu. Exprim ceea ce sunt.

Febra de fân

C.M.P.: Congestie emoţională. Vina. Credinţa în persecuţie.

N.M.G.: Sunt una cu viaţa. Sunt în siguranţă tot timpul.

Fese-şezut

C.M.P.: Reprimarea puterii.

N.M.G.: Îmi folosesc puterea înţelept. Sunt puternic. Sunt în siguranţă. Totul este bine.

Faţa căzută

C.M.P.: Faţa căzută vine de la gânduri căzute ale minţii. Resentiment contra vieţii.

N.M.G.: Îmi exprim bucuria de a trăi şi îmi permit să mă bucur total de fiecare moment al vieţii. Iubire şi bucurie. Trecutul este iertat şi uitat. Sunt liber în acest moment.

Febra

C.M.P.: Manie înteţită. Ardere.

N.M.G.: Sunt o expresie calmă, liniştită a păcii, iubirii şi vieţii.

Fibroza chistică

C.M.P.: O credinţă intimă, înrădăcinată că viaţa nu lucrează de partea ta: „Săraca de mine".

N.M.G.: Viaţa mă iubeşte şi eu iubesc viaţa. Accept să primesc toată abundenţa, libertatea, bucuria vieţii.

Ficat (afecţiuni)

C.M.P.: Supărări şi emoţii primitive. Mânie.

N.M.G.: Caut iubirea, pacea şi bucuria şi le găsesc pretutindeni.

Flatulenţă (Beşini)

C.M.P.: Înţepenire. Frica. Idei nedigerate.

N.M.G.: Mă destind şi las viaţa să curgă prin mine cu uşurinţă. Sunt în siguranţă.

Flebita

C.M.P.: Mânie şi frustrare. Învinuind pe alţii pentru limitările şi

lipsa bucuriei în viaţă.

N.M.G.: *Bucuria curge acum libera în interiorul meu şi sunt împăcat cu viaţa*.

Frigiditate

C.M.P.: *Teama*. *Negarea plăcerii*. *Credinţa ca sexul este rău*. *Parteneri insensibili*. *Teamă de tată*.

N.M.G.: *Este bine pentru mine să mă bucur de corpul meu*. *Mă bucur că sunt femeie*.

Furuncul

C.M.P.: *Mânie*. *Fierberea otrăvitoare a gândurilor la adresa nedreptăţilor personale*.

N.M.G.: *Mă eliberez de trecut şi îmi acord timp pentru a-mi vindeca fiecare parte a vieţii*. *Exprim iubire şi bucurie şi sunt în pace*.

Boli cu litera G

C.M.P. = *cauza mentală a* problemei *N.M.G.* = *noul model de gândire*

Gât (*afecţiuni legate de gât*)

C.M.P.: *Se blochează calea exprimării şi canalul creativităţii*.

N.M.G.: *Îmi deschid inima şi cânt bucuriile iubirii*.

Dureri în gât

C.M.P.: *Incapacitate de a vorbi în numele propriu*. *Furie înghiţită*. *Creativitate înăbuşită*. *Refuzul schimbării*.

N.M.G.: *E foarte bine dacă fac puţină gălăgie*! *Mă exprim cu bucurie şi liber*. *Îmi exprim propria creativitate*. *Sunt bucuros ca ma transform*.

Gât-vertebre cervicale

C.M.P.: *Reprimarea flexibilităţii*. *Incapacitate de a vedea şi ce e în urmă*.

N.M.G.: *Sunt împăcat cu viaţa*. *Sunt liniştit*. *Privească toate direcţiile cu iubire*.

Gât-deplasări ale vertebrelor

C.M.P.: *Refuzul de a vedea şi alte părţi ale problemei*. *Rigiditate*. *Încăpăţânare*.

N.M.G.: *E uşor şi convenabil să văd şi celelalte părţi ale problemei*. *Sunt căi nelimitate de a vedea şi a face aceste lucruri*. *Sunt în siguranţă*.

Nod în gât

C.M.P.: Frica. Neîncredere în procesul vieţii.

N.M.G.: Sunt în deplină siguranţă. Cred că VIAŢA este AICI pentru mine. Liber şi bucuros mă exprim aşa cum pot mai bine şi aşa cum sunt.

Gât dureros-înţepenire

C.M.P.: Fixat în cuvinte pline de furie. Senzaţia că nu te poţi exprima aşa cum eşti tu.

N.M.G.: Renunţ la toate blocajele şi sunt liber să fiu eu însumi

Greaţă

C.M.P.: Teamă. Respingerea unei idei sau a unei experienţe.

N.M.G.: Sunt în siguranţă. Am încredere în procesul vieţii care îmi aduce numai ce este bun pentru mine. Sunt în pace.

Gingii sângerânde

C.M.P.: Pierderea bucuriei în deciziile luate în viaţă.

N.M.G.: Am încredere că acţiunea dreaptă este întotdeauna de partea mea. Sunt plin de linişte şi pace.

Afecţiuni gingivale

C.M.P.: Incapacitate de a lua decizii. Dezinteres faţă de viaţă.

N.M.G.: Sunt o persoană hotărâtă şi dârză. Urmez un drum drept şi mă accept cu iubire.

Aparatul genital

C.M.P.: Încălcarea principiului masculin sau a celui feminin.

N.M.G.: E perfect să fiu aşa cum sunt.

Probleme genitale

C.M.P.: Grija că nu eşti suficient de bun.

N.M.G.: Mă bucur de propria mea viaţă. Sunt perfect exact aşa cum sunt. Mă iubesc şi mă aprob.

Probleme glandulare

C.M.P.: Proasta distribuţie a ideilor primite şi transmise. Ascunderea sinelui.

N.M.G.: Am toate ideile şi activităţile ghidate Divin, de care am nevoie. Sunt perfect aşa cum sunt. Mă iubesc şi mă accept în totalitate.

— Glanda pituitara (hipofiza)

C.M.P.: Gânduri distorsionate, incorecte.

N.M.G.: Mintea şi corpul meu sunt într-un echilibru perfect. Îmi

supervizez gândurile.

— Glanda tiroidă

C.M.P.: Umilire. „Nu voi face niciodată ceea ce doresc să fac. Când va veni şi rândul meu?"

N.M.G.: Merg dincolo de vechile limitări şi acum îmi permit să mă exprim liber şi creativ.

Gastrita

C.M.P.: Incertitudini. Nesiguranţa îndelungată. O senzaţie terifiantă de infern.

N.M.G.: Mă iubesc şi mă accept. Las viaţa să-mi călăuzească paşii.

Guşa

C.M.P.: Ura pentru suferinţele îndurate. Sentimentul zădărniciei în viaţă. Neîmplinire.

N.M.G.: Sunt puterea şi autoritatea în viaţa mea. Sunt liber să fiu eu însumi.

Guta

C.M.P.: Nevoia de a domina. Nerăbdare. Mânie.

N.M.G.: Sunt în siguranţă. Sunt plin de iubire şi în pace cu mine însumi şi cu toţi ceilalţi.

Gonoree

C.M.P.: Nevoia de pedeapsă pentru faptul de a fi o persoană rea.

N.M.G.: Îmi iubesc corpul. Îmi iubesc sexualitatea. Mă iubesc pe mine însumi şi sunt fericit.

Gripa

C.M.P.: Frica. Credinţa în date statistice. Idei preconcepute.

N.M.G.: Mă aflu departe de orice concepţie şi superstiţii de grup, de idei preconcepute auzite sau moştenite. Sunt eliberat de orice tensiune, inflamaţii, influenţe şi manipulări. Sunt eu însumi în pace.

Glezne (afecţiuni legate de glezne)

C.M.P.: Rigiditate, vinovăţie. Incapacitate de a primi plăcere.

N.M.G.: Merit să găsesc bucuria vieţii. Accept toate plăcerile pe care viaţa mi le oferă.

Afecţiuni ale gurii

C.M.P.: Minte închisă. Incapacitate de a primi idei noi. Concepte statute vechi.

N.M.G.: Întâmpin şi primesc cu bucurie şi iubire noi idei şi concepte pe care le asimilez cu uşurinţă. Mă hrănesc cu iubire şi bucurie pe mine însumi.

Genunchi (afecţiuni)

C.M.P.: Ego-ul este încăpăţânat, îndărătnic, dificil. Mândrie. Incapacitate de a se apleca, de a fi flexibil. Nu doreşte să cedeze, să renunţe.

N.M.G.: Iertare, înţelegere, compasiune – asta nutresc. Mă mlădiez, devin flexibil şi curg, plutesc cu uşurinţă. Totul este perfect *Boli cu litera H*

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Hernie de disc

C.M.P.: Indecizie. Oscilaţie prelungită. Senzaţie ca viaţa a devenit de nesuportat.

N.M.G.: Viaţa îmi sprijină toate gândurile, de aceea mă iubesc şi mă accept şi totul e bine.

Halena

C.M.P.: Atitudini mizerabile, putrede. Gânduri murdare şi respingătoare. Bârfe ruşinoase şi josnice. Mânie şi gânduri de răzbunare.

N.M.G.: Mă exprim şi vorbesc doar cu iubire şi tandreţe. Mă eliberez cu iubire de tot trecutul. Inspir şi expir numai iubire.

Hepatita

C.M.P.: Rezistenţa la schimbare. Teamă. Mânie. Ură.

N.M.G.: Mintea mea este curăţată (purificată) şi liberă. Părăsesc trecutul şi mă îndrept către nou. Totul este bine.

Hemoroizi

C.M.P.: Teama. Furie pentru trecut. Împovărare.

N.M.G.: Mă eliberez de tot ce nu este iubire. Există timp şi spaţiu pentru tot ceea ce vreau să fac.

Hernie

C.M.P.: Rupere a relaţiilor. Tensiune, încordare, greutăţi, expresie creativă incorectă.

N.M.G.: Mintea mea este blândă şi armonioasă. Mă iubesc şi mă aprob. Sunt liber să fiu eu însumi.

Herpes labial

C.M.P.: Cuvinte purulente mâniate şi teama de a le exprima.

N.M.G.: Creez numai experienţe paşnice pentru că mă iubesc. Totul este bine.

Herpes genital

C.M.P.: Convingere în vinovăţia sexuală şi nevoia de pedepsire. Ruşine publică. Credinţa într-un Dumnezeu care pedepseşte. Respingerea genitală.

N.M.G.: Credinţa mea este că Dumnezeu mă sprijină. Ma bucur de sexualitatea mea în corpul meu. Sunt minunată.

Herpes simplex

C.M.P.: Cuvinte amare ce au rămas nepronunţate.

N.M.G.: Gândesc şi pronunţ numai cuvinte de iubire. Sunt în pace şi armonie cu viaţa.

Hirsutism

C.M.P.: Mânie care este acoperită. Pătura folosită este, de obicei, teama. Dorinţa de a învinovăţi este, adesea, o lipsă a dorinţei de a se hrăni.

N.M.G.: Sunt un părinte iubitor cu mine însumi. Mă acopăr cu iubire şi aprobare. Este bine pentru mine să fiu cine sunt.

Hiperactivitate

C.M.P.: Teama. Te simţi sub presiune şi înnebunit.

N.M.G.: Sunt în siguranţă. Toată presiunea se dizolvă. Sunt suficient de bun.

Hipertiroidism

C.M.P.: Dezamăgire extremă de a nu fi în stare să faci ceea ce vrei să faci, adesea, satisfăcându-i pe alţii, nu pe tine.

N.M.G.: Îmi folosesc puterea în scopuri adecvate. Iau propriile mele decizii. Mă realizez eu însumi.

Hiperventilaţie

C.M.P.: Teamă. Rezistenţa la schimbare. Neîncredere în viaţă.

N.M.G.: Sunt în siguranţă oriunde în Univers. Mă iubesc şi mă încred în procesul vieţii.

Hipoglicemie

C.M.P.: Supraabsorbit de greutăţile vieţii. „Care-i rostul?"

N.M.G.: Aleg acum ca viaţa mea să fie uşoara şi plină de bucurie.

Hipotiroidie

C.M.P.: Renunţare. Te simţi fără speranţă. Înţepenire.

N.M.G.: Creez o viaţă nouă cu noi reguli care să mă susţină.

Hrană otrăvită

C.M.P.: Permiţi altora să-ţi preia controlul. Senzaţia de neajutorare. Neputinţă.

N.M.G.: Am puterea, tăria, curajul şi îndemânarea de a digera tot ce apare în drumul meu.

Hipertensiune

C.M.P.: Vechi probleme emoţionale încă nerezolvate.

N.M.G.: Cu bucurie, mă desprind de trecut, cu toate urmările lui. Sunt în linişte şi pace deplină.

Hipotensiune

C.M.P.: Lipsa de iubire în copilărie. Renunţare. „La ce bun? Oricum nu mai vreau nimic".

N.M.G.: Acum, aleg să trăiesc în sfera bucuriei, a clipei prezente. Viaţa mea e o continuă sărbătoare, plină de fericire.

Boala Hodgkin

C.M.P.: Vină, critică, şi frică teribilă că nu eşti suficient de bun. O întrecere nebunească în a-ţi dovedi ţie însuţi, simultan cu pierdera bucuriei vieţii în această cursăinfernală, că nu eşti bun, până când sângele nu mai poate sprijini fiinţa.

N.M.G.: Sunt pe deplin fericit să fiu eu însumi. Sunt suficient de bun exact aşa cum sunt. Mă iubesc şi mă accept până în adâncul fiinţei. Sunt însăşi expresia bucuriei şi ea mă ridică. Divinitatea mă susţine. Sunt în pace.

Boli cu litera I

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Inima (afecţiuni)

C.M.P.: Lipsa iubirii şi a siguranţei.

N.M.G.: Inima mea bate în ritmul iubirii.

— Afecţiuni ale inimii (tensiune)

C.M.P.: Stagnarea unor probleme emoţionale. Pierderea bucuriei.

Împietrirea inimii. Credința în stres și încordare.

N.M.G.: Bucurie! Bucurie! Bucurie! Permit cu iubire bucuriei să curgă prin mintea, trupul și experiența mea.

— Atac de cord

C.M.P.: Stocarea bucuriei inimii în favoarea banilor sau a poziției sociale.

N.M.G.: Aduc înapoi bucuria în centrul inimii mele. Exprim mereu numai iubire pentru toți.

Ileita (boala Crohn, enterita)

C.M.P.: Frica. Griji. Supărări. Senzația de a nu fi suficient de bun.

N.M.G.: Mă iubesc și mă accept deplin. Tot ceea ce fac este perfect. Sunt în pace și sunt minunat.

Impotența

C.M.P.: Tensiune sexuală, stres, culpabilizare. Convingeri sociale. Ciuda împotriva unui partener anterior. Teama de mamă.

N.M.G.: Accept acum și permit ca întreaga putere a principiului meu sexual să opereze cu ușurință și bucurie.

Incontinența

C.M.P.: Emoții exacerbate. Sentimentul că-ți scapă controlul mental al emoțiilor.

N.M.G.: Mă accept și mă iubesc în întregime cu bucurie. E mai sigur pentru mine să-mi exprim emoțiile.

Indigestie

C.M.P.: Anxietate, înspăimântare, frică la nivelul intestinelor.

N.M.G.: Diger și asimilez toate experiențele noi, cu bucurie și liniște.

Infecții virale

C.M.P.: Nemulțumire, furie, pierderea bucuriei, amărăciune.

N.M.G.: Cu iubire, permit bucuriei să curgă liber în viața mea. Sunt liniștit, echilibrat. Mă iubesc.

Inflamații

C.M.P.: Frică. Vede roșu înaintea ochilor. Gânduri inflamate.

N.M.G.: Gândurile mele sunt echilibrate și liniștite, curate și în pace.

Infecții urinare

C.M.P.: *Abţinerea de la urinare*. *Opoziţie şi respingere a sexului sau a iubirii*. *Învinovăţirea tuturor*.

N.M.G.: *Renunţ la tiparele din mintea mea care au creat aceste condiţii*. *Sunt bucuros să mă schimb*. *Mă iubesc şi mă accept*.

Infecţii micotice

C.M.P.: *Nu se suporta pe sine*. *Refuzul propriilor nevoi*.

N.M.G.: *Aleg să mă sprijin pe mine însumi*.

Intestine (*afecţiuni*)

C.M.P.: *Frica de a renunţa la vechi şi grija pentru ch*estiuni *mărunte*.

N.M.G.: *Renunţ liber şi cu deplină uşurinţă la tot ce este vechi în fiinţa mea şi primesc cu bucurie noul*.

Icter

C.M.P.: *Prejudecăţi interioare şi exterioare*. *Motive nejustificate, dezechilibrante*.

N.M.G.: *Simt toleranţă, compasiune, iubire şi tandreţe pentru toţi semenii, inclusiv pentru mine*.

Secţiune 1.07 Boli cu litera L

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Litiaza renală

C.M.P.: *Grămezi de mânie, nedizolvate*.

N.M.G.: *Dizolv cu uşurinţă toate problemele trecutului*.

Laringita

C.M.P.: *Atât de supărat, că nu poate vorbi*. *Teama de a vorbi*. *Resentimente contra autorităţii*.

N.M.G.: *Sunt liber să înţeleg ceea ce vreau*. *Este bine să mă exprim*. *Sunt în pace*.

Lepra

C.M.P.: *Inabilitatea de a te descurca cu viaţa*. *O credinţă înrădăcinată adânc că nu eşti suficient de bun şi de curat*.

N.M.G.: *Mă ridic deasupra tuturor limitelor*. *Sunt ghidat şi inspirat Divin*. *Iubirea vindecă toată viaţa*.

Leucemie

C.M.P.: *Inspiraţie ucisă brutal*. *„Care-i rostul?”*

N.M.G.: Merg dincolo de limitările mele din trecut în libertatea lui „acum”. Este bine și sigur să fiu eu.

Leucoree

C.M.P.: Credința ca femeia este fără putere față de sexul opus. Mânie la adresa partenerului.

N.M.G.: Îmi creez toate experiențele. Eu sunt puterea. Mă bucur de feminitatea mea. Sunt liberă.

Lupus eritematos

C.M.P.: Renunțare. Mai bine mori decât să lupți pentru sine. Mânie și autopedepsire.

N.M.G.: Vorbesc pentru mine liber și ușor. Cer puterea mea. Mă iubesc, mă aprob. Sunt liber și în siguranță.

Limfa

C.M.P.: O avertizare că mintea are nevoie să fie centrată în părțile esențiale ale vieții.

N.M.G.: Eu sunt acum total centrat în iubirea și bucuria de a trăi *viața. Curg cu iubire și bucurie. Pacea minții este a mea.*

Limba (afecțiuni)

C.M.P.: Incapacitatea de a gusta plăcerile vieții.

N.M.G.: Mă bucur de darnicia vieții.

Luxații

C.M.P.: Furie și rezistență. Refuzul de a se mișca într-o direcție sigură.

N.M.G.: Viața mă conduce doar către ceea ce este mai bun pentru mine. Sunt în pace.

Boli cu litera M

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Mușcături (predispoziție la mușcături de animale)

C.M.P.: Teama. Deschis la fiecare slăbiciune. Mânie în interior. Nevoia de pedeapsă. Iritări nervoase.

N.M.G.: Mă iert, mă iubesc acum și întotdeauna. Sunt liber. Totul este bine.

Mirosul corpului

C.M.P.: Teamă. Nu-ți place propria persoană. Frică față de ceilalți.

N.M.G.: Mă iubesc şi mă aprob. Sunt în siguranţă acum şi pentru totdeauna.

Măduva spinării (afecţiuni)

C.M.P.: Reprezintă cele mai adânci credinţe despre sine, cum te sprijini şi cum ai grijă de tine.

N.M.G.: Spiritul Divin este structura vieţii mele. Sunt în siguranţă, iubit şi sprijinit total.

Mâini (orice afecţiune a mâinii)

C.M.P.: Tot felul de activităţi. Ţinere şi mânuire. Mângâiere, pişcare, prindere…

N.M.G.: Aleg să mânuiesc toate experienţele mele cu uşurinţă, iubire şi cu bucurie.

Malarie

C.M.P.: Dezechilibru în viaţă şi în natura interioară.

N.M.G.: Sunt unit şi în echilibru cu toată viaţa. Sunt în siguranţă.

Mastoidita

C.M.P.: Mânie şi frustrare. Eşti surd la ceea ce se întâmplă. Teamă ce infectează înţelegerea.

N.M.G.: Pacea şi armonia Divină mă înconjoară şi mă pătrund. Sunt o oază de pace, bucurie şi iubire. Totul e bine în lumea mea.

Menopauză (tulburări)

C.M.P.: Teama de a nu mai fi dorită. Teama de îmbătrânire. Respingere a sinelui. Nu te simţi suficient de bună.

N.M.G.: Sunt echilibrată şi în pace cu toate schimbările ciclului meu şi îmi binecuvântez corpul cu iubire.

Menstruaţie (probleme)

C.M.P.: Respingerea propriei feminităţi. Vină. Teamă. Credinţa ca organele genitale sunt pacăoase şi murdare.

N.M.G.: Îmi accept întreaga mea putere ca femeie şi accept toate procesele corpului meu ca fiind normale şi naturale. Mă iubesc şi mă aprob.

Migrena

C.M.P.: Îţi displace să fii condus. Rezistenţa la curgerea vieţii. Teama sexuală.

N.M.G.: Mă relaxez în curgerea vieţii şi las viaţa să-mi procure tot

ceea ce trebuie în mod uşor şi confortabil. Viaţa este pentru mine.

Mononucleoza

C.M.P.: Supărare că nu primeşti iubire şi apreciere. Îi învinovăţeşti pe alţii. Mult criticism interior. Nu-ţi mai pasa de tine.

N.M.G.: Sunt una cu viaţa toată. Mă văd pe mine în alţii şi iubesc ceea ce văd. Mă bucur să trăiesc.

Mușchi (afecțiuni)

C.M.P.: Rezistenţă la experienţe noi. Inabilitate de a te mişca prin viaţă.

N.M.G.: Viaţa este pentru mine un dans de bucurie.

Distrofie musculară

C.M.P.: Nu merită să creşti.

N.M.G.: Las în urma limitările părinţilor. Sunt liber să fiu cel bun pentru mine aşa cum pot.

Maxilar încleştat

C.M.P.: Furie. Pierderea controlului. Refuzul de a-şi exterioriza sentimentele.

N.M.G.: Cred în viaţă şi în procesele ei. Vorbesc uşor şi mă exprim blând. Viaţa mă sprijină.

Miopie

C.M.P.: Frica de viitor. Neîncredere în ceea ce urmează.

N.M.G.: Cred în procesul vieţii. Sunt în siguranţă.

Meningita

C.M.P.: Gânduri inflamate şi ura faţă de viaţă.

N.M.G.: Renunţ la toate culpabilizările şi accept să primesc liniştea, calmul şi bucuria vieţii.

Boli cu litera N

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Defecte din naştere

C.M.P.: Karma. Chestiuni neterminate.

N.M.G.: Fiecare experienţă este perfectă pentru evoluţia mea. Sunt în pace aşa cum sunt.

Neoplasm

C.M.P.: Se hrănesc răni vechi şi se construiesc resentimente.

N.M.G.: Iert cu uşurinţă. Mă iubesc şi mă voi recompensa cu gânduri de laudă. Sunt în siguranţă.

Negi

C.M.P.: Mici exteriorizări ale urii. Credinţa în soarta grea şi urâţenie.

N.M.G.: Simt iubirea şi frumuseţea vieţii în deplina ei exprimare.

Nod în gât

C.M.P.: Frică. Neîncredere în procesul vieţii.

N.M.G.: Sunt în deplină siguranţă. Am încredere în procesul vieţii. Sunt liber şi mă exprim bucuros cum pot mai bine.

Narcolepsie

C.M.P.: Nu cooperează. Frică extremă. Vrea să scape de tot. Nu doreşte să fie aici.

N.M.G.: Mă sprijin pe înţelepciunea şi ghidarea Divină ce mă protejează tot timpul. Sunt în siguranţă.

Noduli

C.M.P.: Resentiment, frustrare şi ego rănit pe carieră.

N.M.G.: Eliberez căile insuccesului şi permit succesului să fie al meu.

Nevralgie

C.M.P.: Pedeapsă pentru vină. Suferinţă pe comunicare.

N.M.G.: Mă iert. Mă iubesc şi mă aprob. Comunic cu iubire.

Nefrita

C.M.P.: Reacţie exagerată într-un eşec sau o dezamăgire.

N.M.G.: Doar acţiunile corecte îşi găsesc loc în viaţa mea. Totul este bine.

Nervi (afecţiuni nervoase)

C.M.P.: Blocarea comunicării şi a receptivităţii.

N.M.G.: Comunic cu uşurinţă şi cu bucurie.

— Cădere nervoasă

C.M.P.: Centrarea pe sine. Înfundarea canalelor de comunicare.

N.M.G.: Îmi deschid inima şi creez comunicare cu iubire. Sunt insiguranţă. Totul e bine.

— Nervozitate

C.M.P.: Teamă. Anxietate. Grabă. Lupta. Neîncredere în viaţă.

N.M.G.: Sunt într-o călătorie nesfârşită în eternitate şi mai am destul timp. Comunic cu inima mea. Totul e bine.

Nas (afecţiuni)

C.M.P.: Necunoaşterea sinelui.

N.M.G.: Recunosc propria mea abilitate intuitivă.

— Sângerări nas

C.M.P.: Nevoia de recunoaştere. Te simţi neluat în seama şi neapreciat. Plângi după iubire.

N.M.G.: Mă iubesc şi mă aprob. Îmi recunosc adevărata valoare. Sunt minunat.

— Nas înfundat

C.M.P.: Ceri ajutor. Plâns interior.

N.M.G.: Mă iubesc şi mă sprijin în modurile plăcute mie.

— Nas încărcat

C.M.P.: Nu-şi recunoaşte propria valoare.

N.M.G.: Mă iubesc şi mă apreciez.

— Nas care curge

C.M.P.: Plâns interior. Lacrimi de copil. Victimă.

N.M.G.: Îmi dau seama şi accept că sunt o forţă creatoare în universul meu. Acum aleg să mă bucur de viaţă.

Boli cu litera O

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Os pubian (dureri, ciuperci)

C.M.P.: Lipsa protecţiei genitale.

N.M.G.: Sexualitatea mea este în siguranţă.

Otită

C.M.P.: Mânie. Nu doreşte să audă. Prea multă zarvă. Părinţi argumentând.

N.M.G.: Armonia mă înconjoară. Ascult cu iubire ceea ce este bun şi plăcut. Sunt în centrul iubirii.

Oase – fracturi

C.M.P.: Revolta contra autorităţilor.

N.M.G.: În lumea mea sunt singura autoritate, pentru că sunt singura persoană ce gândeşte în mintea mea. Sunt bine structurat şi

echilibrat.

Deformări oase

C.M.P.: Presiune mentală şi încordare. Muşchii nu se pot relaxa. Pierderea mobilităţii mentale.

N.M.G.: Respir în viaţă din plin. Mă relaxez şi am încredere în procesul vieţii.

Osteomielita

C.M.P.: Supărare şi frustrare în fiecare structura a vieţii. Se simte de nesuportat.

N.M.G.: Sunt în pace şi am încredere în procesul vieţii. Sunt în siguranţă.

Osteoporoza

C.M.P.: Lipsa unui suport în viaţă.

N.M.G.: Mă ridic pentru mine şi viaţa mă sprijină într-un mod neaşteptat.

Oboseală

C.M.P.: Rezistenţă. Plictiseală. O lipsă de iubire.

N.M.G.: Sunt entuziasmat de viaţă şi plin de energie, liber şi în siguranţă.

Ovare (afecţiuni)

C.M.P.: Creativitate blocată.

N.M.G.: Sunt echilibrată în curgerea creaţiei mele.

Ochi (afecţiuni)

C.M.P.: Incapacitate de a vedea clar trecutul, prezentul şi viitorul.

N.M.G.: Văd cu iubire şi cu bucurie.

— Cheratita

C.M.P.: Furie extremă, devastatoare, terifiantă. Dorinţă nebună de a lovi sau de a sfărâma pe oricine şi orice din cale.

N.M.G.: Permit iubirii din adâncul inimii mele să vindece absolut tot ceea ce văd. Aleg pacea. Totul e bine în lumea mea.

— Probleme cu ochii

C.M.P.: Nu-ţi place ce vezi în propria viaţă.

N.M.G.: Creez acum o viaţă la care îmi place să mă uit.

— Astigmatism

C.M.P.: Necaz cu eul. Teama de a vedea propria persoană.

N.M.G.: Vreau să-mi văd acum propria frumusețe și splendoare.

— Cataractă

C.M.P.: Incapacitatea de a vedea înainte cu bucurie.

N.M.G.: Viața este eternă și plină de bucurie.

— Probleme cu ochii la copii

C.M.P.: Nu doresc să vadă ce se întâmplă în familia lor.

N.M.G.: Armonia, bucuria, frumusețea și siguranța înconjoară acest copil.

— Ochi încrucișați (strabism)

C.M.P.: Nu doresc să vadă ce se întâmplă. Scopuri încrucișate.

N.M.G.: Este sigur pentru mine să privesc. Sunt în pace.

— Hipermetropie

C.M.P.: Frica de a vedea în prezent.

N.M.G.: Sunt în siguranță aici și acum.

— Glaucom

C.M.P.: Neiertare, de piatră. Presiune din răni vechi. Covârșit de tot.

N.M.G.: Privesc cu dragoste și cu tandrețe.

— Exoftalmie

C.M.P.: Teama de a vedea prezentul, chiar aici.

N.M.G.: Mă iubesc și mă aprob chiar acum.

— Ochi uscați

C.M.P.: Ochi supărați. Refuzul de a vedea cu dragoste. Ar prefera să moară decât să ierte, fiind răutăcios.

N.M.G.: Doresc să iert. Respir viața și văd cu compasiune și mă aprob.

— Ochi uscați (conjunctivită)

C.M.P.: Mânie și frustrare. Nu dorește să vadă.

N.M.G.: Eliberez nevoia de a avea dreptate. Sunt împăcat. Mă iubesc și mă aprob.

Obezitate

C.M.P.: Emotivitate excesivă. Adesea arată frica și nevoie de protecție. Frica poate fi mascată de o furie exterioară și o rezistență în a ierta.

N.M.G.: Sunt protejat de însăși iubirea Divină. Sunt în siguranță

întotdeauna. Sunt dornic să cresc şi să îmi asum responsabilităţile vieţii. Îi iert pe toţi, iar acum îmi formez propria viaţă aşa cum mi-o doresc. Sunt în deplină siguranţă.

— Obezitate mâini

C.M.P.: Furia unei iubiri refuzate.

N.M.G.: E bine pentru mine să creez toată iubirea pe care mi-o *dăruiesc.*

— Obezitate pântec

C.M.P.: Furia unei hrăniri refuzate.

N.M.G.: Mă hrănesc cu hrană spirituală. Sunt liber şi pe deplin mulţumit.

— Obezitate şolduri

C.M.P.: Furii încăpăţânate, remanente faţă de părinţi.

N.M.G.: Sunt dornic să uit trecutul. E mai bine pentru mine să depăşesc limitările părinţilor.

— Obezitate coapse, pulpe

C.M.P.: Mânii copilăreşti păstrate încă. Furie faţă de tată.

N.M.G.: Îmi văd tatăl ca pe un copil neiubit şi-l iert uşor. Amândoi suntem liberi.

— Obezitate – grăsime

C.M.P.: Frică. Nevoia de ocrotire. Fuga faţă de sentimente. Nesiguranţă. Autorespingere. În căutarea împlinirii.

N.M.G.: Sunt în pace cu propria-mi fiinţă şi cu propriile mele emoţii şi trăiri. Sunt în siguranţă acolo unde sunt. Îmi creez propria siguranţă. Mă iubesc şi mă accept exact aşa cum sunt.

Boli cu litera P

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Parkinson

C.M.P.: Teamă şi dorinţa intensă de a controla tot şi pe toţi.

N.M.G.: Mă relaxez ştiind că sunt în siguranţă. Viaţa este aici pentru mine şi am încredere în procesul vieţii.

Probleme cu îmbătrânirea

C.M.P.: Crezuri sociale. Gândire veche. Teama de a fi propria persoană. Refuzul prezentului-acum.

N.M.G.: Mă iubesc şi mă aprob la fiecare vârstă. Fiecare moment al vieţii este perfect.

Piciorul atletului

C.M.P.: Frustrare din cauza că eşti neacceptat. Inabilitate de a te mişca înainte.

N.M.G.: Mă iubesc şi mă aprob. Îmi acord permisiunea de a merge înainte. E bine să înaintezi.

Picior dorian

C.M.P.: Neînţelegerea sinelui, a vieţii, a celorlalţi.

N.M.G.: Înţelegerea mea este clară şi mă schimb cu timpul. Sunt în siguranţă.

Probleme feminine

C.M.P.: Negarea sinelui. Respingerea feminităţii. Respingerea principiului feminin.

N.M.G.: Mă bucur de feminitatea mea. Îmi place faptul că sunt femeie. Îmi iubesc corpul fizic feminin.

Probleme cu spatele (coloana)

— Partea inferioară

C.M.P.: Teamă de bani. Lipsa suportului financiar.

N.M.G.: Am încredere în procesul vieţii. Întotdeauna viaţa îmi oferă tot ce am nevoie. Sunt în siguranţă.

— Mijloc

C.M.P.: Vină. Înţepenire.

N.M.G.: Eliberez trecutul. Sunt liber să mă mişc înainte cu iubire în inima mea.

— Partea superioară

C.M.P.: Lipsa suportului emoţional. Se simte neiubit. Ţine iubirea în spate.

N.M.G.: Mă iubesc şi mă aprob. Viaţa mă sprijină şi mă iubeşte.

Paralizie

C.M.P.: Gânduri paralizante. Blocare. Frică. Teroare. Fuga de o situaţie sau de o persoană. Rezistenţa.

N.M.G.: Gândesc liber şi am cu uşurinţă şi bucurie experienţe minunate. Sunt una cu viaţa. Sunt total adecvat situaţiilor.

Paralizie Bell

C.M.P.: *Control extrem asupra supărării. Neexteriorizarea sentimentelor.*

N.M.G.: *Este bine pentru mine să-mi exteriorizez sentimentele. Mă iert.*

Paralizie cerebrală

C.M.P.: *Nevoia de a uni familia într-o acţiune de iubire.*

N.M.G.: *Contribui la o viaţă de familie unită, în pace şi iubire. Totul este bine.*

Parestezii

C.M.P.: *Îşi reţine dragostea şi consideraţia. Mort mental.*

N.M.G.: *Împărtăşesc iubirea şi sentimentele. Răspund iubirii din fiecare.*

Pancreas

C.M.P.: *E afectat segmentul dulceţii vieţii.*

N.M.G.: *Viaţa mea este dulce.*

Pancreatita

C.M.P.: *Respingere. Supărare şi frustrare pentru că viaţa se pare că şi-a pierdut dulceaţa.*

N.M.G.: *Mă iubesc şi mă aprob şi singur îmi creez dulceaţa şi bucuria din viaţa mea.*

Paraziţi

C.M.P.: *Dai puterea altora, îi laşi să preia conducerea.*

N.M.G.: *Cu iubire, iau puterea înapoi şi elimin toate interferenţele.*

Probleme cu vezica urinară

C.M.P.: *Anxietate. Idei vechi. Teama de a le lasa să plece. Enervare.*

N.M.G.: *Mă eliberez uşor şi confortabil de tot ce e vechi şi spun bine ai venit noului. Sunt în siguranţă.*

Plâns

C.M.P.: *Lacrimile sunt izvorul vieţii, împărtăşite atât în bucurie cât şi în teamă şi tristeţe.*

N.M.G.: *Sunt în pace cu toate emoţiile mele. Mă iubesc şi mă aprob.*

Pirozis

C.M.P.: *Teamă. Teamă. Teamă. Teamă acaparatoare.*

N.M.G.: *Respir liber şi din plin. Sunt în siguranţă. Am încredere în*

procesul vieţii.

Prurit

C.M.P.: Dorinţa de a merge împotriva curentului. Remuşcare. Nesatisfăcut. Te scarpini ca să scapi sau ca să ieşi.

N.M.G.: Sunt în pace exact unde sunt. Accept tot ce e bun, ştiind ca toate nevoile şi dorinţele se vor împlini.

Par încărunţit

C.M.P.: Stres. Presiune şi încordare continuă.

N.M.G.: Sunt în pace şi mă simt destins în orice moment al vieţii mele. Sunt puternic şi capabil.

Probleme cu picioarele

C.M.P.: Frică de viitor şi de a nu putea păşi în viaţă mai departe.

N.M.G.: Mă mişc în propria-mi viaţă cu bucurie, blândeţe şi uşurinţă.

— Probleme cu tăpile

C.M.P.: Frică de viitor. Înţepenire. Nu vrea să înainteze.

N.M.G.: Înaintez cu bucurie şi încredere ştiind, că în viitorul meu totul este perfect.

— Probleme cu tibia

C.M.P.: Distrugerea idealurilor şi a standardelor vieţii.

N.M.G.: Trăiesc pentru a-mi clădi cu iubire şi bucurie idealurile şi standardele vieţii mele.

Plămân (afecţiuni)

C.M.P.: Incapacitatea de a primi ceea ce ţi se oferă în viaţă.

N.M.G.: Accept şi primesc cu bucurie şi într-un echilibru perfect tot ceea ce mi se oferă în viaţă.

Afecţiuni pulmonare

C.M.P.: Depresie, necaz, supărare. Frică de a primi de la viaţă. Nu simte plăcerea şi bucuria trăirii unei vieţi pline şi abundente.

N.M.G.: Am capacitatea de a primi din plin abundenţa vieţii. Trăiesc viaţa cu iubire şi bucurie deplină.

— Pneumonie

C.M.P.: Disperat. Obosit de viaţă. Răni emoţionale ce nu li se permite vindecarea.

N.M.G.: Accept liber ideile Divine odată cu respiraţia şi cu

inteligența vieții. Acesta este un moment nou.

Boala Poison Ivy

C.M.P.: Te simți lipsit de apărare și deschis atacului.

N.M.G.: Sunt puternic și în siguranță.

Poliomielita

C.M.P.: Gelozie paralizantă. Dorința de a opri pe cineva.

N.M.G.: Este destul pentru fiecare. Îmi creez starea de bine și libertatea prin gânduri iubitoare.

Periodontita

C.M.P.: Mânie (supărare) pe incapacitatea de a lua decizii. Oameni fără importanță.

N.M.G.: Mă aprob și deciziile mele îmi sunt întotdeauna bune.

Prostata

C.M.P.: Temeri mentale ce afectează masculinitatea. Cedare. Presiune sexuală și vină. Credința în îmbătrânire.

N.M.G.: Mă iubesc și mă aprob. Îmi accept propria putere. Spiritul meu este mereu tânăr.

Psoriazis

C.M.P.: Teama de a fi rănit. Omori sensul sinelui. Refuzul de a accepta responsabilitatea propriilor sentimente.

N.M.G.: Trăiesc pentru bucuriile vieții. Merit și accept tot ce-i mai bun în viață. Mă iubesc și mă aprob.

Piele

C.M.P.: E afectată individualitatea. Anxietate, teamă. Probleme vechi îngropate.

N.M.G.: Mă simt în siguranță să fiu eu. Cu iubire mă protejez. Cu gânduri de iubire și bucurie trecutul este iertat și uitat. Sunt liber în acest moment.

Plex solar

C.M.P.: E afectat centrul puterii intuitive. Reacții intestinale.

N.M.G.: Am încredere în vocea mea interioară. *Sunt înțelept, puternic și tare.*

Boli cu litera R

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Secţiune 1.08 Rău de mişcare

C.M.P.: *Teamă. Teama de a nu fi controlat.*

N.M.G.: *Îmi controlez întotdeauna gândurile. Sunt în siguranţă. Mă iubesc şi mă aprob.*

Rău de mare

C.M.P.: *Teamă. Teamă de moarte. Lipsă de control.*

N.M.G.: *Sunt în siguranţă totala în Univers. Sunt în pace oriunde.*

Rău de maşina

C.M.P.: *Teamă. Dependenţă. Te simţi prins în capcană.*

N.M.G.: *Mă mişc cu uşurinţă prin timp şi spaţiu. Mă înconjoară numai iubire.*

Rabie

C.M.P.: *Mânie. Credinţa că violenţa este răspunsul.*

N.M.G.: *Sunt înconjurat şi pătruns de pace şi armonie.*

Rinichi

C.M.P.: *Criticism. Dezamăgire, nereuşită. Ruşine. Reacţii ca cele ale unui copil mic.*

N.M.G.: *În viaţa mea are loc numai acţiunea dreapta Divină. Extrag numai binele din fiecare experienţă a mea. Este bine să cresc.*

Răni

C.M.P.: *Furie faţă de propria persoană. Senzaţia de vinovăţie.*

N.M.G.: *Îmi eliberez calm toată furia. Mă iubesc, mă accept şi mă apreciez la adevărata mea valoare. Creez numai experienţe de bucurie în lumea mea iubitoare.*

Răceli

C.M.P.: *Închistare mentală, slăbire interioară şi exterioară. Dorinţa de izolare: „Lasă-mă-n pace!"*

N.M.G.: *Sunt în siguranţă în orice moment. Iubirea mă înconjoară şi mă protejează mereu. Sunt în deplină siguranţă şi totul este bine.*

Reumatism

C.M.P.: *Lipsă de iubire. Amărăciune cronică. Resentimente. Te simţi victimizat.*

N.M.G.: *Îmi creez propriile experienţe. Pe măsură ce mă iubesc şi mă aprob, experienţele mele sunt din ce în ce mai bune.*

Rigiditate

C.M.P.: *Gândire rigidi*.

N.M.G.: *E bine să fiu flexibil în mintea mea*.

Respiraţia (*probleme*)

C.M.P.: *Frica şi incapacitatea de a lua viaţa în piept*.

N.M.G.: *Iubesc viaţa*. *Este bine să trăieşti*. *Sunt în siguranţă*.

Reţinere de fluide

C.M.P.: *Înţepenit în gândire*. *Idei îmbâcsite, dureroase*.

N.M.G.: *Gândurile mele curg liber şi cu uşurinţă*.

Boli cu litera S

C.M.P. = *cauza mentală a* problemei *N.M.G.* = *noul model de gândire*

SIDA

C.M.P.: *Se simte lipsit de apărăre şi fără speranţă*. *Nimănui* nu-i *pasa*. *O puternică credinţă că nu este suficient de bun*. *Negarea eului*. *Vina sexuală*.

N.M.G.: *Sunt o expresie Divină, magnifică a vieţii*. *Mă bucur de sexualitatea mea*. *Mă bucur de tot ceea ce sunt*. *Sunt puternic şi capabil*. *Mă iubesc şi mă apreciez*.

Suprarenale (*afecţiuni glandulare*)

C.M.P.: *Înfrângere*. *Renunţare*. *Indiferenţă, ignoranţă faţă de sine*. *Anxietate*.

N.M.G.: *Mă iubesc şi mă aprob din adâncul fiinţei mele*. *Am grijă de mine şi sunt în siguranţă*.

Solduri (*afecţiuni*)

C.M.P.: *Lipsă de încredere în evoluţie*. *Frică de a merge înainte în deciziile importante*.

N.M.G.: *Sunt într-un echilibru perfect*. *Înaintez în viaţă cu hotărâre şi cu bucuria oricărei vârste*.

Scleroza laterală amiotrofică

C.M.P.: *Lipsa bucuriei în a accepta şi recunoaşte propria valoare*. *Negarea şi refuzul succesului*.

N.M.G.: *Ştiu că prezint încredere*. *Viaţa mă iubeşte*. *Sunt în siguranţă în orice situaţie*.

Probleme ale sângelui

C.M.P.: *Pierderea bucuriei, a inspiraţiei, a circulaţiei ideilor*.

N.M.G.: Idei şi gânduri noi circulă liber cu bucurie în fiinţa mea.

Afecţiuni ale sânilor

C.M.P.: Refuz de a hrăni propria fiinţă, propriul sine. A pune înainte de toate pe oricine altcineva, sufocându-l. Exagerare a protecţiei.

N.M.G.: Sunt importanta, contez. Acum am grijă de mine şi mă hrănesc cu iubire şi bucurie. Îi las pe toţi ceilalţi liberi să fie aşa cum doresc şi suntem cu toţii liberi şi în deplină siguranţă.

Surditate

C.M.P.: Respingere. Izolare. Încăpăţânare. „Nu mă pisa". Ce nu vrei să asculţi?

N.M.G.: Ascult Divinitatea şi mă bucur de tot ceea ce sunt capabil să aud. Sunt unul (una) cu totul.

Scleroză în plăci

C.M.P.: Frică. Rigiditate. Încăpăţânare. Inima împietrită şi îngreunată. La fel şi mintea.

N.M.G.: Creez o lume plină de iubire şi bucurie prin alegerea de gânduri şi emoţii luminoase şi blânde. Sunt liber şi în siguranţă.

Spate (curbura lui) (afecţiuni)

C.M.P.: Incapacitatea de a curge în sprijinul vieţii. Frica şi încercarea de a reveni la ideile vechi. Neîncrederea în viaţă. Lipsa încrederii în general. Lipsa curajului şi a responsabilităţii.

N.M.G.: Renunţ la toate fricile. Ştiu că viaţa mă sprijină întotdeauna şi am încredere în ea. Sunt plin de iubire şi bucurie. Sunt în siguranţă.

Secţiune 1.09 Sindrom premenstrual

C.M.P.: Respingerea proceselor legate de feminitate. Confuzie lăsată să domine. Oferirea puterii unor influenţe exterioare.

N.M.G.: Acum îmi asum responsabilitatea minţii, corpului şi vieţii mele. Sunt o femeie plină de putere şi minunată. Orice particică din corpul meu funcţionează perfect. Mă iubesc şi sunt în pace.

Scabie

C.M.P.: Gândire infectată. Permiţi celorlalţi să-ţi intre sub piele.

N.M.G.: Sunt expresia vie a tot ceea ce există. Sunt plin de iubire şi bucurie. Sunt chiar eu însumi.

Sciatica

C.M.P.: Delăsator. Mai puţin exigent. Frica legată de bani şi de viitor.

N.M.G.: Mă mişc cu blândeţe, bunătate şi bucurie. Sunt înconjurat numai de bine. Sunt în siguranţă.

Sclerodermie

C.M.P.: Protejarea eului de viaţă. Neîncrederea eului în necesitatea de a fi aici. Grija faţă de eu.

N.M.G.: Mă destind complet pentru că acum ştiu că sunt în siguranţă. Cred în viaţă şi în mine.

Senilitate

C.M.P.: Întoarcerea la aşa-numită siguranţă a copilăriei. Atenţie revendicativă şi grijă. O formă de control faţă de tot ce te înconjoară. Evadare.

N.M.G.: Divinitatcă mă protejează. Sunt în siguranţă şi pace. Inteligenţa Universului funcţionează în toate aspectele vieţii.

Sinuzita

C.M.P.: Iritaţie faţă de o anumită persoană. Ceva închistat.

N.M.G.: Declar pace şi armonie în interiorul şi împrejurul meu, pentru totdeauna. Totul este bine.

Sforăit

C.M.P.: Refuz încăpăţânat de a se desprinde de tiparele vechi.

N.M.G.: Renunţ la toate tiparele vechi. Iubirea şi bucuria se instalează în mintea şi corpul meu. Înaintez spre un viitor nou, proaspăt şi plin de viaţă.

Splina (afecţiuni)

C.M.P.: Obsesii. Obsedat de lucruri şi situaţii.

N.M.G.: Mă iubesc şi mă accept. Cred în viaţă şi în faptul că mă ajută. Sunt în siguranţă. Totul este bine.

Schelet (oase) (afecţiuni ale scheletului osos)

C.M.P.: E afectată structura vieţii.

N.M.G.: Sunt puternic şi sănătos. Sunt bine construit.

Sterilitate

C.M.P.: Frică şi rezistenţă faţă de procesul vieţii sau inutilitatea exprimării paternităţii/maternităţii.

N.M.G.: Cred în procesul vieţii. Sunt întotdeauna în locul optim,

făcând exact ceea ce trebuie la momentul potrivit. Mă iubesc şi mă accept.

Secţiune 1.10

Secţiune 1.11 Stomac (gastrită, ulcer) C.M.P.: Înspăimântare. Teama de nou. Incapacitatea de a asimila ce e nou. Prea mult.

N.M.G.: Viaţa mă acceptă. Asimilez tot ce e nou ca eveniment din orice zi. Totul este bine.

Suicid

C.M.P.: Vede viaţa doar în alb şi negru. Refuzul de a vedea şi alt drum.

N.M.G.: Trăiesc în totalitatea posibilităţilor. Aici există întotdeauna un drum nou. Sunt în siguranţă.

Spasme

C.M.P.: Încordarea gândurilor până la frică.

N.M.G.: Renunţ, mă destind şi înaintez. Sunt în siguranţă.

Sifilis

C.M.P.: Neacceptarea ta aşa cum eşti.

N.M.G.: Hotărăsc să fiu eu însumi. Mă accept exact aşa cum sunt.

Boli cu litera T

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Tumori fibroide şi chisturi (probleme feminine)

C.M.P.: Nutrirea unei dureri de la partener. O lovitură pentru ego-ul feminin.

N.M.G.: Conştientizez ca sabloanele din mine atrag asemenea experienţe. Creez doar bine în viaţa mea.

Tumori

C.M.P.: Credinţe incorect computerizate. Încăpăţânare. Refuzul de a schimba vechile modele.

N.M.G.: Este uşor pentru mine să programez computerul minţii mele. Viaţa mea se schimbă într-o manieră pozitivă şi mintea mea este acum nouă.

Tromboza coronară

C.M.P.: Te simţi singur şi înfricoşat. „Nu sunt suficient de bun. Nu fac destul. N-am să reuşesc niciodată".

N.M.G.: Sunt una cu toată viaţa. Universul ma sprijină în *întregime. Totul este bine.*

Tensiune arterială

C.M.P.: Probleme emoţionale nerezolvate de mult timp.

N.M.G.: Mă eliberez cu bucurie de trecut. Sunt în pace.

Tuse

C.M.P.: O dorinţă de a spune ceva lumii: „Ascultaţi-mă, vedeţi-mă!"

N.M.G.: Sunt luat în seamă şi apreciat în cele mai pozitive moduri. Sunt iubit.

Tăieturi

C.M.P.: Pedepse ce nu urmează propriile reguli.

N.M.G.: Creez o viaţă plină de recompense.

Tetanos

C.M.P.: Mânie. Dorinţa de a controla. Refuz de a exprima sentimentele.

N.M.G.: Am încredere în procesul vieţii. Cer cu uşurinţă ceea ce doresc. Viaţa mă sprijină.

Testicule (afecţiuni)

C.M.P.: Încălcarea principiului masculin. Rănirea masculinităţii.

N.M.G.: Este bine să fii bărbat.

Timus (afecţiuni glandulare)

C.M.P.: Te simţi atacat de viaţă.

N.M.G.: Gândurile iubitoare menţin sistemul meu imunitar puternic. Sunt în siguranţă pretutindeni. Sunt plin de iubire.

Tiroida (afecţiuni glandulare)

C.M.P.: Umilire. Nu faci niciodată ceea ce doreşti. Când va fi şi rândul meu?"

N.M.G.: Merg dincolo de vechile limitări şi-mi permit să mă exprim liber şi credibil

Ticuri

C.M.P.: Teama. Sentimentul că eşti privit de ceilalţi.

N.M.G.: Viaţa întreagă mă acceptă. Totul este bine. Sunt în siguranţă.

Tuberculoza

C.M.P.: Te consumi datorită egoismului. Posesivitate. Gânduri crude. Răzbunare.

N.M.G.: Așa cum mă iubesc și mă aprob, creez o lume pașnica și plină de bucurie pentru a trăi în ea.

Torticolis

C.M.P.: Înțepenire. Gânduri înțepenite.

N.M.G.: Este în regulă dacă văd și alte puncte de vedere.

Boli cu litera U

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Urechi (afecțiuni)

C.M.P.: Incapacitatea de a auzi.

N.M.G.: Aud cu iubire.

Urticarie

C.M.P.: Iritație din cauza întârzierilor. Mânii ascunse. Mod copilăresc de a primi atenție.

N.M.G.: Mă iubesc și mă aprob. Sunt împăcat cu procesul vieții. Aduc pace în fiecare colț al vieții mele.

Unghii (orice afecțiune a unghiilor)

C.M.P.: Lipsa protecției.

N.M.G.: Lumea este sigură.

— Unghii roase

C.M.P.: Frustrare. Mănânci din sine. Ciudă pe un părinte.

N.M.G.: Este bine și sigur pentru mine să cresc. Acum mă descurc cu viața mea cu ușurință și cu bucurie.

— Unghie încarnată

C.M.P.: Grijă și vină despre dreptul tău de a merge înainte.

N.M.G.: Este dreptul meu Divin de a lua propria mea direcție în viață. Sunt în siguranță. Sunt liber.

Umeri dureroși (afecțiuni)

C.M.P.: Cară povara vieții. Lipsit de speranță și neajutorat.

N.M.G.: Rămân liniștit și liber. Mă iubesc și mă accept. Viața mi se îmbunătățește pe zi ce trece.

Usturimi

C.M.P.: Reținerea în spatele buzelor a cuvintelor furioase. Frica de

a le pronunța. Frustrări.

N.M.G.: Creez doar experiențe pline de pace, armonie și iubire pentru că mă iubesc. Totul este bine în jurul meu.

Umflături

C.M.P.: Înțepenit în gânduri. Mici expresii ale urii. Credința urâțenie.

N.M.G.: Gândurile mele curg liber și ușor. Sunt iubirea și frumusețea vieții în deplina sa expresie.

Boli cu litera V

C.M.P. = cauza mentală a problemei *N.M.G. = noul model de gândire*

Vertij

C.M.P.: Lucruri ușoare, împrăștiate. Refuz de a privi.

N.M.G.: Sunt adânc centrat și în pace în viață.

Virus Epstein – Barr

C.M.P.: Împingere dincolo de limite. Teama de a nu fi suficient de bun. Drenarea întregului suport interior. Virusul stresului.

N.M.G.: Mă relaxez și-mi recunosc valoarea. Sunt suficient de bun. Viața mea este ușoara și plină de bucurie.

Viermi inelari

C.M.P.: Le permiți altora să-ți intre sub piele. Nu te simți destul de puternic sau de curat.

N.M.G.: Mă iubesc și mă aprob. Nicio persoană, obiect sau loc nu are putere asupra mea.

Viermi lați

C.M.P.: Credința puternică în a fi o victimă și necurat. Fără speranță în fața atitudinii aparente a celorlalți.

N.M.G.: Alții reflecta sentimentul plăcut pe care îl am față de mine. Mă iubesc și mă aprob așa cum sunt.

Varicela

C.M.P.: Teama și tensiune. Prea sensibil.

N.M.G.: Sunt plin de pace. Am încredere în procesul vieții. Totul este bine în lumea mea.

Vaginita

C.M.P.: Mânie pe partener. Vină sexuală. Pedeapsa sinelui.

N.M.G.: *Iubirea mea se oglindeşte peste tot*. *Mă bucur de propria mea sexualitate*.

Varice

C.M.P.: *Eşti într-o situaţie pe care o urăşti*. *Descurajare*. *Te simţi supramuncit şi supraîncărcat*.

N.M.G.: *Sunt liber, mă mişc şi trăiesc în armonie*. *Iubesc viaţa*.

Vitiligo

C.M.P.: *Te simţi complet în afara lucrurilor*. *Nu ai apartenenţă*. *Nu eşti unul din grup*.

N.M.G.: *Sunt în centrul vieţii şi sunt total conectat cu iubirea*.

Voma

C.M.P.: *Respingerea violentă a ideilor*. *Teama de nou*.

N.M.G.: *Diger viaţa în siguranţă şi cu bucurie*. *Primesc numai ceea ce este bun*.

Vertebre (*afecţiuni*)

C.M.P.: *Afectarea suportului elastic al vieţii*.

N.M.G.: *Sunt sprijinit de viaţă*.

Boli cu litera Z

C.M.P. = *cauza mentală a* problemei

N.M.G. = *noul model de gândire*

Secţiune 1.12 Zgârieturi

C.M.P.: *Senzaţia că viaţa plânge în tine, că e sfâşiată*.

N.M.G.: *Sunt recunoscător faţă de generozitatea vieţii*. *Sunt binecuvântat*.

Secţiune 1.13